NEW YORK TIMES BESTSELLER

M.C. BEATON

Tatlı Ölüm

nemesis
KİTAP

KAKTUSUN

"Agatha bu halkla ilişkiler firmasını uzun yıllar yönetip büyütmüştü, şimdi de erken emekliliğe ayrılıyordu. Birmingham'daki işçi sınıfı geçmişine rağmen şu anda hayli yol kat etmiş durumdaydı aslında. Kötü bir evlilikten sağ çıkmış ve kurtulmuştu. Ruhu yıpranmış olsa da hayatta başarılı olmayı aklına koymuştu. Ve tüm çabaları tek bir gayeye, tek bir hayale hizmet ediyordu: Cotswolds'da bir kır evi sahibi olmak."

Hırs küpü Agatha Raisin, uğruna yıllarını verdiği halkla ilişkiler şirketini devretmeye, Londra'da oturduğu daireyi satmaya ve hayallerine doğru bir adım atmaya karar verir. Çocukluğundan beri düşlediği o sakin köy hayatına kavuşmak üzere her şeyi bırakıp Cotswolds'daki Carsely Köyü'ne yerleşir. Ne var ki Agatha'nın rekabetçi yapısı, köy hayatının sakinliğine hemen uyum sağlayamaz. Giderek sıkılmaya başladığını hisseden Agatha, hayatına biraz hareket katmak ve köy sakinlerinin dikkatini kendi üzerine çekebilmek için bir yemek yarışmasına katılır. Götürdüğü kiş ile yarışmayı kazanacağından emindir, ama her şey bir anda altüst olur. Jüri Cummings-Browne, hem onun kişini beğenmemiş hem de kişi yedikten sonra hayatını kaybetmiştir!

Kişindeki gizli içeriğin zehirli olduğu ortaya çıktığında Agatha'ya da tatsız gerçeği itiraf etmek düşer: Aslında hayatında tek bir hamur işi bile pişirmemiştir! Yarışmaya da Londra'daki lüks bir meze dükkânından aldığı kişle katılmıştır. Bu gerçeğin ortaya çıkmasıyla, zaten Carsely sakinlerinin sinirlerine dokunan Agatha korkunç tehdit notları almaya başlar. Yarışmada hile yapması ve başkalarının işine burnunu sokmasıyla kendi başına büyük bir b[illegible]r. Şimdi bu durumdan kurtulmak için hem kendini aklaması [illegible]l suçluları bulması gerekmektedir...

THG 059/585 PAL

nemesiskitap | norakitap | masalperestkitap
www.nemesiskitap.com | www.norakitap.com
www.kitapsec.com

nemesis KİTAP
MASAL PEREST
Nora

KAKTUSUN

Tatlı Ölüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

NEMESİS KİTAP/ Roman

Yayın Numarası **459**

Tatlı Ölüm M. C. Beaton

Kitabın Özgün Adı *The Quiche Of Death*
Çeviren Gülfem Çırak

Yayın Yönetmeni Hasret Parlak Torun
Editör Beki Nil Levi

Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Özgür Akkaya

© Nemesis Kitap © M. C. Beaton, 1992

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-7649-12-6
1. Baskı : Ağustos 2019

NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73
Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com
www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 26707

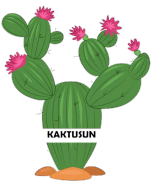
Baskı ve Cilt
Ezgi Matbaacılık San Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 10 Çobançeşme - Yenibosna
Bahçelievler / İstanbul
Tel: 0212 652 62 62
Sertifika No: 12142

BELONGS TO KARTUS TEAM

M.C. BEATON

Tatlı Ölüm

Çeviren: Gülfem Çırak

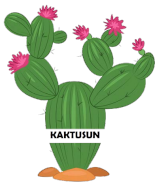

nemesis
KİTAP

Patrick Heininger, karısı Caroline ve oğlu
Bourton-on-the-Water'lı Benjamin'e sevgilerle…

BELONGS TO KARTUS TEAM

1

Bayan Agatha Raisin, Londra Mayfair'daki South Molton Caddesi'nde bulunan ofisinde, üstü henüz boşaltılmış olan masasının başında oturuyordu. Dışarıdan onu uğurlamaya hazırlanan çalışanların sesleri geliyordu.

Agatha bu halkla ilişkiler firmasını uzun yıllar yönetip büyütmüştü, şimdi de erken emekliliğe ayrılıyordu. Birmingham'daki işçi sınıfı geçmişine rağmen şu anda hayli yol kat etmiş durumdaydı aslında. Kötü bir evlilikten sağ çıkmış ve kurtulmuştu. Ruhu yıpranmış olsa da hayatta başarılı olmayı aklına koymuştu. Ve tüm çabaları tek bir gayeye, tek bir hayale hizmet ediyordu: Cotswolds'da bir kır evi sahibi olmak.

Midlands'da bulunan Cotswolds, dünyada insan yapımı olan nadir güzelliklerden biriydi kesinlikle. Taş evlerin, güzel bahçelerin, yeşilliklerle kaplı arazilerin ve antik kiliselerin bulunduğu köyler görülmeye değerdi. Agatha oraya küçük bir kızken gitmiş ve kısa ama büyülü bir tatil geçirmişti. Anne babası ise Cotswolds'dan nefret etmiş, orası yerine her sene yaptıkları gibi Butlin Tatil Kampı'na gitmiş olmaları gerektiğini söylemişlerdi. Fakat Agatha için Cotswolds hayatta istediği her şeyi; güzelliği, sakinliği ve güvenliği temsil ediyordu. Çocukken bile bir gün bu huzurlu köylerdeki sevimli kır evlerinden birinde yaşayacağına, şehrin gürültüsünden ve pis kokusundan uzaklaşacağına dair kararlıydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O tatilden sonra, Londra'da yaşadığı süre boyunca bir daha hiç Cotswolds'a gitmemiş, hayalindeki görüntüyü bozmak istememişti. Şimdi de hayallerindeki o evi Carsely adlı bir köyden tutmuştu. Gerçi köyün adının Chipping Camden, Aston Magna ya da Lower Slaughter gibi ilgi çekici bir şey değil de, sade bir şekilde Carsely olması biraz hayal kırıklığına sebep olmuştu. Ama evi mükemmeldi ve köy, turist rotasında değildi. Yani el sanatları dükkânları, çayevleri veya günlük otobüs turları yoktu.

Agatha elli üç yaşındaydı, sıradan kahverengi saçları, sıradan kare bir yüzü ve kısa bir vücudu vardı. Mayfair aksanıyla konuşuyordu fakat strese girdiği ya da heyecanlandığı zamanlarda küçüklüğünün genizden gelen Birmingham aksanı konuşmasına sızıveriyordu. Halkla ilişkiler alanında insanın biraz etkileyici bir havasının olması işe yarar bir şeydi ama Agatha buna sahip değildi. Ancak iyi polis/kötü polis oynayarak müşterileri için bazen zorbalık yapıyor, bazen de tatlı dil kullanıyor, böylece işinde güzel sonuçlara ulaşabiliyordu. Gazetecilerin sırf ondan kurtulabilmek için danışanlarını rahat bıraktığı oluyordu. Ayrıca duygusal şantaj yapmakta ustaydı; onun öğle yemeği ısmarlamasını ya da bir hediye vermesini kabul edecek kadar akılsız olan biri bu iyiliği geri ödeyene dek Agatha tarafından arsızca takip edilmeye razı olmak zorunda kalırdı.

Çalışanları arasında popüler biriydi; çünkü hepsi de korktukları kişileri efsaneleştiren zayıf, boş insanlardı. Agatha'nın "gerçek anlamda karakterli biri" olduğunu söylerlerdi. Gerçek anlamda karakterli olup kendi fikirlerini dillendiren tüm insanlar gibi, Agatha'nın da gerçek anlamda hiç arkadaşı yoktu. İşi aynı zamanda sosyal hayatıydı.

Parti yapanlara katılmak için masadan kalkarken, genelde hep karmakarışık olan zihninden ufak bir bulut geçti. Önünde

bomboş günler uzanıyordu şu anda. Sabahtan akşama kadar ne bir iş, ne bir koşturmaca ne de gürültü patırtı olacaktı. Bununla nasıl başa çıkacaktı?

Bu düşünceyi kafasından atıp veda etmek için ofistekilerin yanına gitti.

"Geliyor!" diye bağırdı asistanlarından biri olan Roy. "Özel bir şampanyayla punç hazırladık Aggie. Acayip güzel oldu."

Agatha uzattıkları punç kadehini alırken sekreteri Lulu yanına gelip hediye kâğıdına sarılmış bir paketi ona verdi. Diğerleri de ellerinde bir şeylerle etrafında toplandılar. Agatha boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti. Kafasındaki ısrarcı ses, "Ne yaptın sen? Ne *yaptın* sen?" deyip duruyordu. Lulu'nun hediyesi parfümdü. Roy da tam ondan bekleneceği gibi ortası delik bir külot almıştı. Çalışanlardan biri bahçecilikle ilgili bir kitap, bir diğeri de vazo hediye etmişti. Hediyeler verildikten sonra Roy, "Konuşma isteriz!" diye bağırdı.

"Hepinize teşekkür ederim," dedi Agatha ters ters. "Çin'e gitmiyorum, biliyorsunuz. Gelip beni görebilirsiniz. Yeni patronlarınız Pedman'lar hiçbir şeyi değiştirmeyeceklerine söz verdiler. Yani sizin için hayat aynı şekilde devam edecek. Hediyeler için teşekkür ederim. Hepsini saklayacağım. Tabii seninki hariç, Roy. Bu yaşta onu kullanabileceğimden şüpheliyim."

"Şansının ne zaman döneceğini bilemezsin," dedi Roy. "Azgın bir çiftçi çalılıkların arasında peşine düşebilir."

Agatha biraz daha punç içip füme somonlu sandviçlerden yedikten sonra Lulu'nun torbalara yerleştirdiği hediyelerini de alıp Raisin Reklamcılık'ın merdivenlerinden son kez indi.

Bond Caddesi'ne adım attığında, yoldan bir taksi çevirmiş olan sıska, gergin görünümlü bir işadamını dirseğiyle itip rahatça, "Önce ben gördüm," dedi ve sürücüden kendisini Paddington İstasyonu'na götürmesini istedi.

Oxford'a giden 15:20 trenini yakalayıp birinci mevkideki bir koltuğa çöktü. Cotswolds'da her şey hazır halde onu bekliyordu. Bir iç mimar, kır evini "baştan yaratmıştı" ve arabası da Carsely'ye yakın bir yerde olan Moreton-in-Marsh istasyonunda onu bekliyordu. Bir evden eve nakliyat şirketi, Londra'daki eski dairesinde duran eşyaları alıp Carsely'ye taşımıştı. Agatha özgürdü. Artık gevşeyebilirdi. Başa çıkılacak kaprisli pop yıldızları, piyasaya sürülecek tasarım firmaları geride kalmıştı. Bundan sonra tek yapması gereken keyfine bakmaktı.

Agatha yavaş yavaş uykuya daldı, bir süre sonra da görevlinin, "Oxford. Oxford İstasyonu. Yolun sonu," bağırışıyla uyandı.

Britanya Demiryolları'nın bu "yolun sonu" ifadesini neden kullandığını hiç anlayamamıştı. Bu söz insanın aklına olumsuz şeyler getiriyordu. Bunun yerine neden "son durak" gibi bir şey demiyorlardı ki? Platform 2'nin üstünde duran köhne ekrana baktı. Yazılana göre Charlbury, Kingham, Moreton-in-Marsh ve Hereford'dan ilerideki tüm duraklara gidecek trenler Platform 3'ten kalkacaktı. Agatha valizlerini toplayıp köprüden geçti. Hava soğuk ve griydi. İşten kurtulup özgür kalmanın ve de Roy'un punçunun sebep olduğu coşku yavaştan yok olmaya başlamıştı.

Tren yavaş yavaş istasyondan çıkıp ilerlemeye başladı. Rayların bir yanında mavnalar, diğer yanındaysa araziler vardı. Henüz yağıp geçmiş yağmurun ıslattığı tarlalardan oluşan manzara, zaten karamsar olan Agatha'nın içini daha da karartıyordu.

Çok saçma, diye düşündü. *Her zaman istediğim şeye kavuştum işte. Sadece yorgunum.*

Tren, Charlbury durağında kayarak durdu ve Britanya Demiryolları trenlerinin her zaman yaptığı gibi –bunu açıklaması zordu– uysallıkla beklemeye başladı. Yolcular sakin sakin

oturmuş, çorak tarlaların üzerinde uluyan rüzgârı dinliyorlardı. Agatha merak ediyordu: Neden yoldan çıkmış koyunlar gibiyiz? Neden İngilizler bu kadar sindirilmiş ve uysal? Neden kimse görevliye seslenip niçin beklediğimizi sormuyor? Daha çenebaz olan başka milletler böyle bir şeye katlanmazdı. Görevlinin yanına gidip kendisi sormayı düşündü ama sonra bir yere gitmek için acelesi olmadığı aklına geldi. İstasyondan aldığı akşam gazetesini çıkartıp yerine iyice yerleşerek okumaya başladı.

Yirmi dakika sonra tren gıcırdayarak hareket etti. Charlbury'den çıktıktan sonra yirmi dakika daha geçti ve sonunda küçük Moreton-in-Marsh istasyonuna girdiler. Agatha trenden indi. Yolculuğun son birkaç dakikasında arabasının çalınmış olabileceğini düşünerek endişelenmişti. Ama arabası hâlâ bıraktığı yerdeydi.

Moreton-in-Marsh'ta pazar kurulmuştu. Balıktan iç çamaşırına kadar çeşit çeşit şeyin satıldığı tezgâhların arasında arabasıyla yavaşça ilerlerken Agatha'nın ruh hali iyileşmeye başladı. Salı. Pazar salı günleri kuruluyordu. Bunu unutmamalıydı. Saab marka yepyeni arabası mırıldanarak Moreton'dan çıktı ve Bourton-on-the- Hill yoluna girdi. Eve yaklaşmıştı. Evine! Sonunda!

A-44'ten dönüp Cotswold Hills'in ortalarında bulunan Carsely Köyü'ne doğru ilerlemeye başladı.

Burası, Cotswolds standartlarına göre bile oldukça güzel bir köydü. Aralarında dükkânlar olan sıra sıra evlerin bazıları sazdan yapılma tek katlı yapılardı, bazılarıysa kayağan taşından çatıları olan tuğla binalardı. Yolun bir ucunda Red Lion adlı bir bar, diğer ucunda da kilise bulunuyordu. Yaşlanmış da destek arıyormuş gibi birbirlerine dayanmış olan kır evlerinin bulunduğu bu ana yoldan ayrılan birkaç ara sokak da vardı. Bahçeler

kiraz ağaçları, altın çanak çiçekleri ve nergislerle renklenmişti. Şurada eski moda bir tuhafiye, burada postane ve market, orada çiçek satan ama pek fazla açık olmayan bir mağaza ve kasap dükkânı görünüyordu. Köyün dış kısmına, bir tepenin ardına sosyal konutlar konuşlanmıştı ve burasıyla köy yeri arasında da karakol, ilkokul ve kütüphane vardı.

Agatha'nın evi, ara sokaklardan birinin ucundaydı ve tıpkı küçük bir kızken sakladığı takvimlerdeki kır evlerine benziyordu. Norfolk sazından ve Cotswold taşlarından yapılmıştı ve kanatlı pencereleri olan, alçak bir binaydı. Ön kısmında küçük, arka kısmındaysa uzun ve dar birer bahçesi vardı. Cotswolds'da yaşayan insanların neredeyse hepsinin aksine bu evin önceki sahibi bahçecilikle uğraşmamıştı. Bahçelerinde pek çimen yoktu, çoğunlukla halka açık parklarda bulunan ruh karartıcı çalılıklardan vardı.

Kapıdan girilince ilk adım atılan yer minik holdü. Sağ tarafta oturma odası, sol tarafta yemek odası vardı. Arka taraftaki kare mutfak yenilenip genişletilmişti. Üst kattaysa alçak tavanlı yatak odalarıyla banyo bulunuyordu. Bütün tavanlar pırıl pırıl parlıyordu.

Agatha, iç mimara serbest çalışabileceğini söylemişti. Böyle olması gerektiğini düşünmüştü ama… Oturma odasının kapısında duraksadı. Oda, Sanderson's kumaşıyla kaplı üç parça koltuk takımı, lambalar, cam yüzeyli kahve sehpası, şöminedeki Ortaçağ tarzı sahte odun sepeti, şöminenin üzerine monte edilmiş at nalları, kalaylı maşrapalar, kirişlere asılmış biblolar ve duvarları süsleyen cilalı çiftlik araç gereçleriyle dekore edilmişti ama bir dizi sahnesi gibi görünüyordu. Mutfağa gidip merkezi ısıtma sistemini çalıştırdı. Mükemmel nakliye şirketi, kıyafetlerini bile yatak odasına yerleştirmiş, kitaplarını da kitaplıklara koymuştu. Yani ona yapacak pek bir iş kalmamıştı. Yemek odasına geçti. Burada da ısıya dayanıklı yüzeyiyle par-

layan uzun bir masa, Victoria stili sandalyeler, Kral Edward dönemi tarzında yapılmış bir küçük çocuk tablosu, içinde mavi-beyaz tabaklar bulunan bir dolap, elektrikli olsa da içinde sahte odunlar duran bir başka şömine ve tekerlekli bir içecek masası vardı. Üst kattaki yatak odaları tamamen Laura Ashley ürünleriyle döşenmişti. Burası Agatha'ya başka birinin, ruhsuz bir yabancının evi ya da pahalı bir tatil yeriymiş gibi görünüyordu.

Şu anda evde yiyecek bir şey de yoktu ve hayatını restoranlarda yiyerek ya da dışarıdan yemek söyleyerek geçirmiş olan Agatha burada yemek pişirmeyi öğrenmeyi planlamıştı. Yepyeni yemek kitapları, mutfaktaki bir rafta parıldayarak ona bakıyorlardı.

Sonra çantasını alıp, köyde bulunan birkaç dükkânı keşfetmek için evden çıktı. Emlakçının söylediğine göre dükkânların çoğu cazip konutlara dönüştürülmüştü. Köylüler yeni taşınanları suçluyorlardı ama buraya asıl zararı veren motorlu taşıtlar olmuştu. Artık köylülerin kendileri bile ihtiyaçlarını buradaki pahalı dükkânlardan almak yerine Stratford ya da Evesham'daki süpermarketlere gitmeyi tercih ediyorlardı. Çoğunda bir çeşit araç bulunuyordu çünkü.

Agatha ana yola yaklaşırken zıt yönden gelen ihtiyar bir adam elini şapkasına götürerek neşeyle, "Tünaydın," dedi. Ana yola çıktığında da yanından geçtiği herkesin en azından bir "tünaydın" veya "ne kötü hava" gibi birkaç kelimeyle kendisiyle iletişime geçtiğini görünce neşesi yerine geldi. Komşularını bile tanımadığı Londra'dan sonra bu dost canlısı insanlar ne iyi gelmişti.

Kasabın camını incelerken aşçılığın birkaç gün bekleyebileceğine karar verdi ve markete geçip mikrodalgaya atılacak "fazlasıyla acı" bir paket köri ve bir kutu pirinç aldı. Burada

da onu dost canlısı insanlar karşılamıştı. Dükkânın kapısında ikinci el kitapların konulduğu bir sepet fark etti. Şimdiye kadar hep kurgu yerine "kişisel gelişim" kitapları tercih eden biri olmuştu ama bu sepette gördüğü *Rüzgâr Gibi Geçti* kitabını bir dürtüyle satın aldı.

Evine döndüğünde sıkıştırılmış talaştan yapılmış sahte odunları şömineye yerleştirip yaktı, kısa süre içinde bacadan dumanlar yükselmeye başladı. Dekoratörün yerleştirdiği sevimli danteli kaldırıp televizyonu açtı ve bir sunucu ile muhabirin her zamanki gibi konuşmakta olduklarını gördü. "Söz sende, John. Durum nedir? Eh, Peter…" Konuşma sırası stüdyoda mutlaka bulunan "uzmana" geldiğinde Agatha neden savaşın yapıldığı yere muhabirler gönderdiklerini merakla düşünmeye başlamıştı. Körfez Savaşı yeni baştan başlamış gibiydi. Haberler sadece Riyad'daki bir otelin dışında bulunan palmiye ağaçlarının altında konuşan bir muhabirden ibaretti. Para israfından başka bir şey değildi bu. Muhabirde genellikle pek bilgi olmuyordu; yani orası yerine Londra'da bir stüdyoya yerleştirilmiş palmiye ağacının altında haber yapılması daha ucuza gelirdi.

Televizyonu kapatıp *Rüzgâr Gibi Geçti*'yi eline aldı. İşten ayrılışını kutlamak için biraz entelektüel aylaklık etmek istemişti aslında ama kitabın gayet güzel oluşu karşısında şaşırdı. Daha önce yalnızca insanları etkilemek için okunacak türden kitaplar seçerdi; ama şimdi bunun neredeyse *yersiz* biçimde okunabilir bir kitap olduğunu düşündü. Şöminedeki ateş çatırdarken, karnının guruldamasına daha fazla dayanamayıp köri soslu yemeği mikrodalgaya koymak için kalkana dek okumaya devam etti. Hayat güzeldi.

Aradan bir hafta geçti. Bu süre içinde rüzgâr eserken ve gri gökyüzünden yağmur damlaları düşerken Agatha her zamanki

pervasızlığıyla etrafı gezmeye çıkmış, Warwick Kalesi'ni, Shakespeare'in doğum yerini, Blenheim Sarayı'nı, Cotswold'daki diğer köyleri ziyaret edip akşamları boş evine dönerek yeni bir Agatha Christie gizemiyle baş başa zaman geçirmişti. Bir ara Red Lion adındaki alçak tavanlı, köhne bara gitmiş, neşeli bar sahibiyle tanışmıştı. Yerli halk her zamanki kendilerine has dostane tavırlarıyla ona yaklaşmaya devam etmiş, fakat daha ileri gitmemişti. Agatha kuşkucu düşmanlıklarla başa çıkmayı iyi bilirdi ama böyle coşkulu karşılamalar nedense ürkmesine neden oluyordu. Arkadaş edinmeyi bilmediğinden değildi ama bu köylülerde bir şey vardı. Yeni gelenleri geri püskürten bir şey. Onları reddetmiyorlardı, hayır. Dışarıdan bakılınca kabul etmiş gibi görünüyorlardı. Fakat Agatha biliyordu ki varlığı köy hayatını hiç etkilememişti. Kimse onu çaya davet etmiyordu. Kimse onun hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmıyordu. Papaz telefon etmemişti bile. Agatha Christie kitaplarında papazlar hep yeni gelenleri arardı. Köyün emekli albayı ile karısından bahsetmeye gerek bile yoktu. Ancak bu köyde bütün konuşmalar "günaydın", "tünaydın" ya da havayla alakalı birkaç sözle sınırlıydı.

Agatha hayatında ilk kez burada yalnızlığı tatmıştı ve bu onu çok korkutuyordu.

Evin arka tarafındaki pencereler Cotswold Tepeleri'ne bakıyordu. Bir yükselip bir alçalan tepeler, yoğunluk ve telaş içeren dünyadan onu ayırıyor, bu kır evine sıkışıp afallamış bir yaratık gibi hissetmesine neden oluyordu. Kafasındaki, "Ne yaptım ben?" diyen küçük ses artık kükremeye dönüşmüştü.

Sonra birden kahkaha attı. Londra trenle sadece bir buçuk saat uzaklıktaydı, bin kilometre değil. Ertesi gün atlayıp gidebilir, eski çalışanlarını ziyaret edip Caprice'te öğle yemeği yedikten sonra okuyacak yeni bir şeyler bulmak için kitapçılara gidebilirdi. Moreton'daki pazarı bu hafta kaçırmıştı ama sonraki haftalarda pazar kurulmaya devam edilecekti sonuçta.

BELONGS TO KARTUS TEAM

Ertesi gün, güneş de onun ruh haline uygun olarak bir mükemmel bahar sabahını aydınlattı. Arka bahçenin ucundaki, eski ev sahibinin güzelliğe dair sahip olduğu tek şey olan kiraz ağacı, çiçeklerle dolu ağır dallarını berrak mavi göğe uzatmıştı.

Agatha sade kahve ve iki filtreli sigaradan oluşan kahvaltısını etti, sonra arabasına atlayıp köyden Bourton-on-the-Hill'e, oradan da Moreton-in-Marsh'a geçti.

Londra Paddington İstasyonu'na vardığında kirli havayı derin derin içine çekerken tekrar hayata döndüğünü hissetti. Güney Molton Caddesi'ne gitmek için taksiye bindiğindeyse eski çalışanlarına anlatacak pek fazla hikâyesi olmadığını fark etti "Aggie'miz kısa sürede o köyün kraliçesi olacaktır," demişti Roy geçen haftalarda. O eski heybetli Agatha Raisin'in, Carsely'de öyle biri olmadığını nasıl açıklayacaktı?

Oxford Caddesi'nde taksiden inip Güney Molton Caddesi'ne doğru yürümeye başlarken, eskiden kendi adının bulunduğu tabelada şimdi "Pedman'lar" yazdığını görmenin nasıl bir his olacağını düşündü.

Bir Paris butiğinin üzerindeki binaya giden merdivenlerin başında durdu. Duvarda tabela yoktu ve bir zamanlar "Raisin Reklamcılık" yazan yerde şimdi sadece boş bir alan vardı.

Basamakları çıktı. Etraf mezarlık gibi sessizdi. Kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi. Şaşkın bir halde binadan çıkıp yukarı baktı; camlardan birinde, kırmızı harflerle kocaman yazılmış bir SATILIK ilanı ve prestijli bir emlakçının adı vardı.

Yüzünü asarak bir taksi çağırdı ve Cheapside'a, Pedman'ların yönetim merkezine gidip müdür Bay Wilson'ı görmeyi talep etti. Agatha'nın gördüğü en uzun tırnaklara sahip, sıkkın görünümlü resepsiyoncu kız tembel tembel ahizeyi kaldırıp konuştu. "Bay Wilson meşgul," dedi ve okuduğu kadın dergisini alıp burç falını incelemeye başladı.

Agatha, dergiyi onun elinden çekip masanın üzerine eğildi. "Sıska kıçını kaldırıp hemen o dalavereciye beni kabul etmesini söyle."

Kız onun hiddetle parlayan gözlerine bakıp küçük bir çığlık attıktan sonra koşarak merdiveni çıktı. Agatha'nın kendi burç yorumunu –"Bugün hayatınızın en önemli günü. Ancak öfkenize hakim olun."– okumakla geçirdiği birkaç dakikadan sonra resepsiyon görevlisi aşırı yüksek topuklarını tıkırdatarak geri döndü ve, "Bay Wilson sizi şimdi kabul edecek. Bu taraftan gelirseniz…" diye tısladı.

"Yolu biliyorum," diye hırladı Agatha ve bodur bedenini basamaklara yöneltip, akla mantığa uygun alçak topuklu ayakkabılarıyla ilerledi.

Bay Wilson onu karşılamak için ayağa kalktı. Seyrelmeye başlamış saçları, yumuşak elleri, yapmacık bir gülümsemesi ve altın çerçeveli gözlükleri olan, kısa boylu ve aşırı temiz görünümlü bu adam bir halkla ilişkiler firmasının müdürü değil de bir Harley Caddesi doktoruymuş gibiydi.

"Büromu neden satılığa çıkardınız?" diye sordu Agatha.

Adam elini kafasının tepesinden geçirdi. "Bayan Raisin, orası *sizin* büronuz değil. Firmayı bize sattınız."

"Ama çalışanlarımı işe devam ettireceğinize söz vermiştiniz."

"Öyle yaptık. Çoğu işten çıkarma tazminatını tercih etti. Bizim ekstra bir büroya ihtiyacımız yok. İşlerin hepsi buradan halledilebilir."

"Size şunu söyleyeyim, bunu yapamazsınız."

"Ben de size şunu söyleyeyim Bayan Raisin, istediğimi yapabilirim. Şirketinizi her şeyiyle bize sattınız. Şimdi, müsaadenizle işe dönmem gerek."

Sonrasında Agatha Raisin sesinin tüm gücüyle, adamın kendi kendisine ne yapabileceğini –detaylarıyla– ona haykırıp kapıyı çarparak ofisten çıkarken adam sandalyesine gömüldü.

Agatha, gözlerinde yaşlarla Cheapside'da öylece durdu. "Bayan Raisin… Aggie?"

Hızla arkasına döndüğünde Roy'la karşılaştı. Eski çalışanı, her zamanki kot pantolonu ve acayip tişörtlerinin yerine ciddi bir takım elbise giymişti.

"O alçak Wilson'ı geberteceğim," dedi Agatha. "Kendine yapması gerekeni az önce söyledim de çıktım."

Roy küçük bir çığlık atıp geriledi. "Şu anda burada pek sevilen biri değilsen seninle konuşurken görülmemeliyim hayatım. Ayrıca, firmayı ona sattın sonuçta."

"Lulu nerede?"

"Tazminatını aldı ve küçük vücudunu Costa Brava'da güneşlendirmeye gitti."

"Peki Jane?"

"Friends Viski'nin halkla ilişkiler sorumlusu oldu. Hayal edebiliyor musun? Onun gibi bir alkoliğe bir viski şirketinde iş verdiler resmen. Adamların kârını bir yılda midesine indireceği kesin."

Agatha diğerlerini de sordu. Sadece Roy, Pedman'larla işe devam etmişti. "Trendies sayesinde oldu," diye açıkladı Roy. Trendies, Agatha'nın eski danışanlarından olan bir pop müzik grubuydu. "Bildiğin gibi, grubun lideri Josh beni hep çok sevmiştir. Yani grubu alabilmek için Pedman'ların beni işe alması gerekiyordu. Yeni imajımı beğendin mi?" Kendi etrafında döndü.

"Hayır," dedi Agatha huysuzca. "Sana uymamış. Her neyse, bu hafta sonu köye, beni ziyarete gelsene."

Roy, "Çok isterdim hayatım. Ama o kadar çok işim var ki anlatamam. Wilson insanı köle gibi çalıştırıyor. Şimdi gitmem

lazım," diye kaypakça cevap verdi. Sonra Agatha'yı kaldırımda yalnız bırakıp koşarak binanın içinde kayboldu.

Agatha taksi çağırmak istedi ama hepsi doluydu. Bank İstasyonu'na doğru ilerledi ama metro çalışmıyordu. Birisi grev yapıldığını söyledi. "Şehrin diğer tarafına nasıl geçeceğim?" diye homurdandı Agatha.

Adam, "Nehir botuna binebilirsiniz," diye öneride bulundu. "Londra Köprüsü'ndeki rıhtımdan."

Agatha köprüde ilerlemeye başlarken öfkesinin sönüp yerini bir kayıp hissine bıraktığını hissetti. Rıhtıma vardığında gençlerin bir çeşit kriz çıkardıklarını gördü. Ellerinde evrak çantası tutan gergin genç adamlar ve kadınlar alanı doldurmuştu. Eğlence gemilerinden oluşan küçük bir filo da herkesi toplamaya hazır bekliyordu.

Agatha sıranın sonuna geçip suyun üzerinde sallanan rıhtımda ilerledi. Sonunda, o gün için denize çıkarılan eski bir eğlence vapuruna kendini atabildiğinde, midesi bulanıyordu. Barın açık olduğunu görünce büyük bir cin tonik ısmarlayıp vapurun arka kısmına geçti ve güneşin altındaki, Thames Nehri eğlence gemilerinde bulunan kırmızı-altın rengi balo salonu sandalyelerinden birine oturdu.

Vapur harekete geçip güneş ışınlarıyla aydınlanmış nehirde süzülmeye başlarken, Agatha da bir kenara fırlattıp attığı her şeyden, Londra'daki hayatından uzaklaşıyormuş gibi hissetti. Köprülerin altından, trafiğin aktığı yolların yanından geçip Charing Cross Rıhtımı'na vardılar, Agatha da vapurdan indi. Artık canı burada öğle yemeği yemek, alışveriş ya da başka bir şey yapmak istemiyordu. Tek istediği kır evine dönüp yaralarını sararak bundan sonra ne yapacağını düşünmekti.

Trafalgar Meydanı'na yürüyüp oradan Mall Caddesi'ne doğru ilerledi, Buckingham Sarayı ile Anayasa Tepesi'ni geçti. Alt geçitten ilerleyip Decimus Burton Kapısı'ndan Hyde Park'a girdi ve

Wellington Dükü'nün evinin önünden yürüyerek Bayswater ve Paddington tarafına yöneldi.

Bugüne kadar, diye düşündü, her zaman güvenle ilerler, ne istediğini hep çok iyi bilirdi. Küçükken oldukça parlak bir öğrenci olmasına rağmen on beş yaşına geldiğinde ailesi okulu bırakmasını istemişti; çünkü yerel bisküvi fabrikasında iyi işler vardı. Fabrikada birlikte çalıştığı kadınların edepsizlikleri sinirlerine dokunuyor, evde de anne babasının alkolikliği midesini bulandırıyordu. Bu yüzden fazladan çalışmaya başlamış ve kazandığı parayı, ailesi dokunmasın diye bir tasarruf hesabında biriktirmişti. Sonunda yeterince biriktirdiğine karar verdiği bir gece, anne babası sarhoş uykularına dalmışken onlara veda bile etmeden valizini alıp Londra'ya gelmişti.

Burada, stenografi ve daktiloyla yazma dersleri almak için haftanın yedi günü garson olarak çalışmaya başlamıştı. İşte yetkin hale gelir gelmez de bir halkla ilişkiler firmasında sekreter olarak işe girmişti. Tam işi öğrenmeye başlıyordu ki, mavi gözleri ve simsiyah saçları olan, yakışıklı Jimmy Raisin'e âşık olmuştu. Adamın düzgün bir işi yoktu ama Agatha onun oturaklı biri olması için sadece evlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Fakat evliliklerinin birinci ayı henüz bitmişken sonunda şunu fark etmişti: Aslında yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu. Kocası bir alkolikti. Yine de ona on iki yıl katlanmış, evin direği olmuş, adamın sarhoş kafayla uyguladığı şiddete ses çıkarmamıştı. Ta ki onun tıraşsız, pis suratına ve horlama sesine uyandığı bir sabaha dek. O sabah adamın göğsüne bir yığın İsimsiz Alkolikler broşürü bırakmış ve eşyalarını toplayıp oradan ayrılmıştı.

Kocası nerede çalıştığını biliyordu. Agatha onun en azından para istemek için geleceğini düşünmüştü ama Jimmy hiç gelmemişti. Bir kere kendisi, Kilburn'de birlikte kaldıkları sefil odaya gitmiş ama onun ortadan kaybolduğunu görmüştü. Boşanma davası açmamış, adamın öldüğünü varsaymıştı. Zaten bir daha

BELONGS TO KARTUS TEAM

asla evlenmek istememişti. Zaman geçtikçe daha da katılaşmış, daha rekabetçi ve agresif olmuştu. En sonunda, azmin etkisiyle o eski sıska, utangaç kız kaybolup gitmişti. İşi, hayatı olmuştu. Kıyafetlerinin hepsi pahalıydı, zevkleri yükselen bir halkla ilişkiler yıldızına yaraşacak türdendi. İnsanlar onu fark ettiği, ona imrendiği sürece bu Agatha için yeterliydi.

Paddington İstasyonu'na vardığında bu düşüncelerle daha olumlu bir bakış açısına ulaşmıştı. Bu yeni hayatı kendisi seçmişti ve başa çıkmayı da öğrenecekti. O köy bir gün mutlaka Agatha Raisin'i fark edecekti.

Köye vardığında öğle vakti geçmişti ve evde yiyecek bir şey olmadığını hatırladı. Hem market hem postane görevi gören Harvey's'e gidip içeride dolaşmaya, tekrar köri soslu yemek alıp almamayı düşünmeye başlamıştı ki duvarda bir poster gördü. Üstünde kıvrımlı harflerle "Büyük Kiş Yarışması" yazıyordu. Salı günü okulda düzenlenecek olan bu yarışmanın yanı sıra, posterde küçük harflerle belirtilen başka yarışmalar da vardı. Meyveli pasta, çiçek düzenleme gibi. Kiş yarışmasının jüriliğini Bay Cummings-Browne diye biri yapacaktı. Agatha, dondurucudan bir tavuk yemeği alıp kasaya yöneldi. "Bay Cummings-Browne nerede yaşıyor?" diye sordu.

"Plumtrees Evi'nde, tatlım," dedi kadın. "Kilisenin aşağı kısmında."

Eve dönüp tavuğu mikrodalgaya atarken kafasındaki çarklar dönüyordu. Bu köylerde, yerel etkinliklerde birinci olmak önemli olan bir şey değil miydi? Eğer Agatha Raisin o kiş yarışmasını kazanırsa köylüler mutlaka onu fark ederdi. Belki kadın kuruluşlarında sanatıyla ilgili ders vermesini bile isterlerdi.

Mikrodalgada pişen iğrenç görünümlü yemeğini alıp yemek odasında oturdu ve kaşlarını çatarak masaya baktı. Masanın üstü ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Agatha ev işlerinden nefret ederdi.

Beş para etmez yemeğini bitirdikten sonra arka bahçeye çıktı. Güneş batmış, Carsely tepelerinin ötesindeki gökyüzü yeşilimsi bir renk almıştı. Yakınlardan bir ses gelince Agatha çitin diğer tarafına baktı. Burada, onun bahçesiyle komşu bahçeyi ayıran dar bir yol vardı.

Komşusu bir çiçek yatağına doğru eğilmiş, alacakaranlıkta yabani otları temizliyordu.

Akşam serinliğine rağmen, taşralı memur karılarının çok sevdiği tarzda basma bir elbise giymiş olan komşusu, kemikleri sayılacak kadar zayıftı. Alın bölgesi açılmıştı ve pörtlek gözleri, kırklı yıllardaki gibi toplanmış saçları vardı. Kadın doğrulurken Agatha yalnızca bu kadarını görebilmişti.

"İyi akşamlar," diye seslendi kadına.

Kadın topuklarının üstünde dönüp evine girdi ve kapıyı kapattı.

Carsely'deki tüm o dostane tavırlardan sonra bu kabalık Agatha için güzel bir değişiklikti. Alıştığı şey buydu sonuçta. Kendi evine girdi, sonra ön kapıdan çıkıp adı New Delhi olan komşu evinin pirinç tokmağını kapısına vurdu.

Kapının yanındaki bir perde hafifçe kımıldadı. Fakat tek hayat belirtisi buydu. Agatha neşeyle ve daha yüksek sesle bir kez daha kapıyı tıklattı.

Kapı hafifçe aralandı ve pörtlek bir göz ona baktı.

"İyi akşamlar," dedi Agatha, elini uzatarak. "Ben yeni komşunuzum."

Kapı yavaşça açıldı ve basma elbiseli kadın sanki ölü balık tutarmış gibi isteksizce onun elini sıktı. "Ben Agatha Raisin," dedi Agatha. "Siz?"

"Bayan Sheila Barr," diye cevap verdi kadın. "Beni bağışlayın Bayan… şey… Raisin ama şu anda çok meşgulüm."

Agatha, "Fazla vaktinizi almayacağım," dedi. "Temizlikçi kadına ihtiyacım var da."

Bayan Barr, "kibirli" olarak tanımlanabilecek sinir bozucu bir kahkaha attı. "Köyde kimseyi bulamazsınız. Bu imkânsız. Bende Bayan Simpson var, bu yüzden şanslıyım."

"Belki kendisi benim için de birkaç saat ayırabilir," dedi Agatha. Kapı kapanmaya başlamıştı. "Ah, hayır," diye karşılık verdi Bayan Barr. "Eminim ayıramaz." Sonra kapı tamamen kapandı.

Göreceğiz, diye düşündü Agatha.

Sonra çantasını alıp Red Lion'a gitti ve taburelerden birine yerleşti. "İyi akşamlar Bayan Raisin," dedi bar sahibi Joe Fletcher. "Hava nasıl güzelleşti, değil mi? Belki de bir süre böyle iyi havalar görürüz."

Agatha, *lanet olasıca hava*, diye düşündü. Artık hava hakkında konuşmaktan usanmıştı. "Bayan Simpson'ın nerede yaşadığını biliyor musunuz?" diye sordu adama.

"Sosyal konutlarda diye biliyorum. Bart Simpson'ın hanımından mı bahsediyorsunuz?"

"Bilmem ki. Temizlikçiymiş."

"Ah, o. Doris Simpson'dan bahsediyorsunuz o zaman. Kapı numarasını hatırlamıyorum ama Wakefield Terrace'ta, bahçesinde cin cüceler olan binada oturuyor."

Agatha bir cin tonik içtikten sonra sosyal konutların olduğu bölgeye gitti. Wakefield Terrace'ı bulduğunda Simpson'ların evini tespit etmesi kolay oldu çünkü bahçe plastik cin cücelerle doluydu. Bunlar havuzun etrafına veya başka bir yere düzenli bir şekilde yerleştirilmemiş, oraya buraya öylece konmuştu.

Kapıyı Bayan Simpson'ın kendisi açtı. Kadın, bir temizlikçiden çok eski moda bir öğretmen gibi görünüyordu. Kar beyazı saçlarını topuz yapmış, gri gözlerine gözlük takmıştı.

Agatha ne istediğini açıkladığında kadın kafasını iki yana salladı. "Daha fazla işi nasıl üstlenebilirim bilemiyorum. Salı günleri sizin yan komşunuz Bayan Barr'a geliyorum. Çarşambaları Bayan Chomley, perşembeleriyse Bayan Cummings-Browne var. Hafta sonları da Evesham'da bir süpermarkette çalışıyorum."

"Bayan Barr sana ne kadar ödüyor?" diye sordu Agatha.

"Saati üç pound."

"Onun yerine benim için çalışırsan saatine dört pound öderim."

"Buyurun, içeri gelin. Bert! Bert, şu televizyonu kapat. Budgen'in, Leylak Patikası'ndaki evini alan Bayan Raisin geldi."

Saçları seyrekleşmeye başlamış minyon, sıska bir adam, küçük oturma odasındaki dev televizyonu kapattı.

"Oraya Leylak Patikası dendiğini bilmiyordum," dedi Agatha, "Köydeki yollara isim vermeyi önemsiyormuş gibi görünmemişti kimse."

"Çünkü çok azının ismi var," diye yanıtladı Bert.

"Size çay getireyim, Bayan Raisin."

"Bana Agatha de lütfen," dedi, yüzünde onunla karşılaşmış olan her gazetecinin tanıyacağı türden bir gülümsemeyle. Agatha Raisin, öldürücü darbeye hazırlanıyordu.

Doris Simpson mutfağa gidince Agatha lafa girdi. "Karınızı, Bayan Barr için çalışmayı bırakıp benim eve gelmeye ikna etmeye çalışıyorum. Saatine dört pound vereceğim. Tam gün çalışacak ve tabii ki öğle yemeği dahil olacak."

"Bana göre güzel teklif. Ancak Doris'e sormanız gerek," dedi Bert. "Gerçi o Barr denen kadının evinden kurtulmaktan memnun olacaktır."

"Çok mu çalışıyor orada?"

"Mesele iş değil," dedi Bert. "Kadının yaptıkları. Evde sürekli Doris'in peşinde dolanıp her şeyi kontrol ediyor."

"Bayan Barr, Carsely'li mi?"

"Yok, yeni gelenlerden. Kocası bir süre önce öldü. Dışişleri Bakanlığı'nda bir işi vardı. Buraya yirmi yıl önce geldiler."

Agatha, yirmi yılın bile birinin buranın yerlisi olmasını sağlayamayacağını fark ederken Bayan Simpson çay tepsisiyle içeri girdi.

"Seni Bayan Barr'dan almak istemememin sebebi..." diye lafa girdi Agatha. "Benim ev işlerinde çok kötü olmam. Hayatım boyunca kariyer yapmakla uğraştım. Senin gibi kadınların altın değerinde olduğunu düşünüyorum Doris. İyi bir ücret ödüyorum çünkü temizliğin çok önemli bir iş olduğuna inanıyorum. Hasta olduğunda ya da tatile çıktığında da maaşını vermeye devam edeceğim."

"Bu gerçekten çok iyi," diye bağırdı Bert. "Apandisitinin patladığı zamanı hatırlıyor musun Doris? O kadın ne hastaneye ziyarete gelmiş ne de sana bir kuruş ödeme yapmıştı."

"Doğru," dedi Doris. "Ama sonuçta düzenli ödeme yapıyor. Sen buradan gidersen ne olacak Agatha?"

"Ah, ben burada kalıcıyım," dedi Agatha.

"Yapacağım," dedi Doris birden. "Aslında, ona hemen telefon edip meseleyi halledeceğim."

Karısı telefon açmak için mutfağa giderken Bert kafasını yana eğip küçük gözlerinde kurnaz bakışlarla Agatha'ya baktı. "Bir düşman kazandığınızın farkındasınız, değil mi?"

"Aman," dedi Agatha Raisin. "Bununla başa çıkmak zorunda."

Yarım saat sonra Agatha kapıda anahtarını ararken Bayan Barr kendi evinden çıkıp sessizce durdu ve dik dik ona bakmaya başladı.

Agatha kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. "Ne güzel bir akşam," diye seslendi.

Eski kimliğine dönmüş gibi hissediyordu.

BELONGS TO KARTUS TEAM

2

Cummings-Browne'ların yaşadığı Plumtrees Kır Evi, kilise ile papaz evinin tam karşısında, parke taşlı bir alana bakan, yan yana dizilmiş dört eski, beton binadan biriydi. Bu evlerin bahçeleri yoktu. Sadece ön kısımlarındaki topraktan şeritlere birkaç çiçek ekilmişti.

Ertesi sabah Agatha'nın tıklattığı kapı, Bayan Barr gibi eski vatanseverlere benzeyen bir kadın tarafından açıldı. Serin bir bahar günü olmasına rağmen Bayan Cummings-Browne, bronz tenini gösteren desenli bir yazlık elbise giymişti. Tiz, otoriter bir sesi, açık mavi gözleri ve "albay karısı" tavırları vardı. "Evet? Sizin için ne yapabilirim?"

Agatha kendisini tanıttı ve kiş yarışmasına katılmak istediğini ama köyde yeni olduğu için nasıl yapacağını bilmediğini söyledi. "Ben Bayan Cummings-Browne'ım," dedi kadın. "Tek yapmanız gereken yarışma posterlerinden birini okumak. Posterler köyün her tarafında asılı." Küstah kahkahası ona saldırmak istemesine neden olsa da Agatha sakince karşılık verdi. "Dediğim gibi, köyde yeni olduğum için yeni insanlarla tanışmak istiyorum. Siz ve kocanız bu akşam benimle yemek yemek ister misiniz acaba? Red Lion'da akşam yemeği servis ediliyor mu?"

Bayan Cummings-Browne yine aynı şekilde güldü. "Ben *ölsem* Red Lion'a ayak basmam. Fakat Ancombe'daki Feathers'ta çok iyi yemekler olur."

"Ancombe nerede ki?" diye sordu Agatha.

"Buraya üç kilometre uzaklıkta. Buraları gerçekten de pek bilmiyorsunuz, öyle değil mi? Bizim arabayla gideriz. Siz saat yedi buçukta burada olun."

Kapı kapandı. *Eh, bu oldukça kolay oldu*, diye düşündü Agatha, *bunlar da beleşçi çıktığına göre kişimin yarışmayı kazanma şansı var demektir.*

Köyde evine doğru yürürken yanından geçenlerin "günaydın"larına mekanik gülümsemelerle cevap verdi. *Demek ki bu çekici elmanın içinde de bazı kurtlar var*, diye düşündü. Köylülerin büyük kısmını çalışanlar ve orta sınıftan insanlar oluşturuyordu ve hepsi de aşırı kibar ve sıcakkanlıydı. Eğer Bayan Barr ile Bayan Cummings-Browne'a bakarak yargıya varılırsa bu sözde üst sınıf yeni gelenlerin hepsi kaba insanlar demekti. O sırada Agatha'nın ayaklarının dibine kiraz çiçekleri doluştu. Altın rengi evler güneş ışığında parlıyordu. Güzellik illa ki güzel insanları çekmiyordu işte. Yeni gelenler muhtemelen buradaki köhne evleri ucuzken almış, sonra da küçük göldeki büyük balıklara dönüşmüşlerdi. Fakat Agatha'nın görebildiği kadarıyla köylüleri etkilemenin ya da küçük düşürmenin hiçbir yolu yoktu. Yeniler de yalnızca birbirlerini küçümsemekle uğraşıyorlardı. Yine de Agatha, eğer o yarışmayı kazanırsa köydekilerin kendisini fark edeceğinden emindi.

O akşam Feathers adlı alçak tavanlı restoranda otururken konuklarını gizliden gizliye inceledi. Bay Cummings-Browne "Eh, maalesef binbaşı unvanım var ama kullanmıyorum, ha ha ha" da en az karısı kadar bronzdu. Bu öyle turuncu bir bronzluktu ki Agatha boya olabileceğini düşünüyordu. Adamın sivri kafası kelleşmeye başlamıştı ve tek tük gri teller dikkatlice geriye, kulba benzeyen tuhaf kulaklarına doğru taranmıştı. Bay Cummings-Browne, İngiliz ordusuna gönüllü olarak katılıp

Aden'e savaşmaya gitmişti ama bunun üzerinden bayağı vakit geçmişti. İngilizler, Aden'den altmışlı yıllarda çıkmışlardı. Sonra konu kurduğu "tavuk çiftliği"ne geldi ama Bay Cummings-Browne esas olarak ordu günlerinden, ona hizmet edenlerden ve alaydaki delikanlılardan bahsetmeyi tercih ediyordu. Bu akşam, dirseklerinde deri yamaları olan bir spor ceketle zeytin yeşili gömlek giyip kravat takmıştı. Karısının üzerindeyse, Agatha'ya evindeki nevresimleri anımsatan bir Laura Ashley elbisesi vardı.

Agatha şu anda, Feathers denen bu restoranda kazıklandığının farkındaydı ve bu yüzden kişinin mutlaka yarışmayı kazanması gerektiğini düşünüyordu. Mekânın bir ucuna yerleştirilmiş barın ön tarafında durmuş, ahbaplarıyla içmekte olan restoran sahibi de, gösterişçi ve dehşet verici menü de, suratsız garson kızlar da Agatha'nın sinirlerini bozmuştu. Cummings-Browne'lar tahmin edilebileceği gibi ikinci en pahalı şarabı seçmiş, bir de üstüne iki şişe sipariş etmişlerdi. Agatha, kahve vakti gelene kadar onların konuşmasına izin verdi, sonra da konuya girdi. Genellikle hangi çeşit kişlerin ödülü kazandığını sordu, Bay Cummings-Browne da pastırmalı-peynirli ya da mantarlı kişlerin birinci seçildiğini söyledi. Agatha da kararlı bir şekilde, yarışmaya kendi favorisi olan ıspanaklı kişle katılacağını bildirdi.

Bayan Cummings-Browne güldü. *Eğer bir daha böyle kahkaha atarsa suratının ortasına tokadı geçireceğim*, diye düşündü Agatha. Sonra albayın karısı, kahkahasının gerisini yarışmayı hep Bayan Cartwright'ın kazandığını söyleyerek getirdi. Bu kadının ismi geçtiğinde Bay Cummings-Browne'ın nasıl durgunlaştığını Agatha aklının bir köşesine yazdı. Şu anda yarışma meselesine odaklanması gerekiyordu. Kendi kişinin, lezzeti ve hamurunun hafifliğiyle meşhur olduğunu söyledi onlara. Ayrıca köyde yarışma ruhuna da ihtiyaç olduğunu düşündüğünü,

aynı kadının her yıl kazanmasının pek de iyi bir şey olmadığını belirtti. Agatha, bir şeyleri doğrudan dile getirmeden duygusal şantaj yapmakta uzmandı. Yemek boyunca da menüdekilerin ne kadar pahalı olduğuyla ilgili şakalar yapıp, ayılarınki gibi minicik gözleriyle onlara "bu yemek için bana borçlusunuz" mesajını vermeye devam etmişti.

Gazeteciler genellikle suçlu hissettirilmesi kolay olan kişiler oluyordu ancak Cummings-Browne'ların daha katı yapıda olduğu aşikârdı. Agatha tam hesabı ödemeye hazırlanıyordu ki ücreti vurgulamak adına, kredi kartı yerine banknotları çıkartıp tek tek saymıştı konukları kendilerine birer büyük boy konyak söyleyerek onu engellediler.

Yemek bittiğinde, o kadar içkiye rağmen hâlâ akşamın başındaki kadar ayıktılar. Agatha onlara köylüleri sordu. Bayan Cummings-Browne da leydi edasıyla, hepsinin gayet hoş olduğunu, onlar için ellerinden geleni yaptıklarını anlattı. Agatha, kendisi hakkında sorulan sorulara kısa ve öz cevaplar verdi. Böyle sosyal muhabbetler için kendisini hiç eğitmemişti; sadece bir şeyler satmaya ya da insanlara kendileri hakkında sorular sorarak onları yumuşatıp yine bir şeyler pazarlamaya alışkındı.

Sonunda restorandan çıkıp karanlık geceye adım attılar. Rüzgâr kesilmişti ve havada yazın geldiğini işaret eden bir ılıklık vardı. Bay Cummings-Browne, köye giden yeşillikli yollarda Range Rover'ını yavaşça sürdü. Yoldaki bir tilki, arabanın ışıklarından kaçarken tavşanlar da oraya buraya kaçıştı. Çalı çitler, çiçeklenmek üzere olan kuş kirazlarıyla doluydu. Agatha içinin yine yalnızlık hissiyle dolduğunu hissetti. Böyle bir gecede insanın yanında arkadaşlar, hoş zaman geçireceği kişiler olmalıydı, Cummings-Browne'lar gibi bir çift değil. Adam, aracını kendi evinin önüne park edip Agatha'ya döndü. "Buradan sonrasını kendin gidebilir misin?"

"Hayır," dedi Agatha sinirli bir şekilde. "Beni en azından evime kadar bırakabilirsiniz."

"Böyle devam edersen bacaklarını nasıl kullanacağını unutursun," dedi adam pis pis. Ama sabırsızca içini çekip yola düşerek onu evine götürdü.

Bir daha dışarı çıkarken lambalardan birini açık bırakmalıyım, diye düşündü Agatha, karanlık evine bakarken. Eve döndüğünde ışık olması iyi olurdu. Arabadan inmeden önce yarışmaya tam olarak nasıl başvurulacağını sordu, Bay Cummings-Browne'dan açıklamayı alınca da ona iyi geceler dilemeden yanından ayrılıp evine girdi.

Ertesi gün, oradaki yarışmacı listesine adını yazdırmak için okula gitti. Sınıfların birinden, "Yemyeşil yaprakların arasından, oh," diye şarkı söyleyen çocukların sesi geliyordu. Agatha boş koridorda etrafına bakındı. Duvarlardan birine uzun masalar dayanmıştı ve diğer uçta da bir kürsü duruyordu. Hırs yapılıp ve başarı kazanılacak bir yer gibi görünmüyordu burası.

Kaydolduktan sonra arabasına bindi ve otobanlardan fazlasıyla nefret etse de bu sefer Londra'ya kadar sürdü. Çok kısa bir süre önce yaşadığı World's End, Chelsea'de arabasını park etti. Neyse ki otopark kartını henüz geri vermemişti.

Şehirde şiddetli yağmur vardı. Londra'nın bu ıslak beton, benzin ve petrol dumanı, çöp, sıcak kahve, meyve ve balık karışımından oluşan kokusu muhteşemdi. Bu kokular Agatha için ev demekti.

Yaptıkları kişlerle ünlü olan Quicherie adlı meze dükkânına gitti ve büyük bir ıspanaklı kiş alıp arabasının arkasına yerleştirdi. Ardından öğle yemeği için Caprice'e yollandı. Somonlu köfte ısmarlayıp "kendi" insanları olarak gördüğü, zengin ve ünlü kişilerin arasında gevşeyerek yemeğini yedi. Hiçbirini ta-

nımıyor olması onun için önemli değildi. Yemekten sonra yeni bir elbise almaya Bond Caddesi'ndeki Fenwick'e gitti. Basma kumaştan değil (Tanrı korusun!),beyaz yakası olan, koyu kırmızı renkli yün bir elbise seçti.

Akşam çökerken Carsely'ye döndüğünde doğruca mutfağa girdi, ıspanaklı kişin üstündeki dükkân ambalajını çıkartıp önceden hazırladığı, üzerinde "Ispanaklı Kiş, Agatha Raisin" yazan kendi etiketini yapıştırarak kasten yamuk yumuk paket yaptı. Ardından geriye çekilip tatmin olmuş bir şekilde eserini izledi. Quicherie'nin kişleri herkesçe sevilirdi, yani bu kişin yarışmayı kazanma şansı büyüktü.

Cuma akşamı Agatha kişi alıp okula gitti ve ellerinde çiçekler, reçeller, pastalar, kişler ve kurabiyeler tutan kadınlardan oluşan sıraya girdi. Hafta sonu çalışan kadınlar olduğu için yarışmaya katılacakların ürünlerini bir gece önceden getirmesi istenmişti. Her zamanki gibi kadınlardan birkaçı onu yine, "İyi akşamlar. Hava ısındı. Belki güneşi görürüz," gibi sözlerle selamladılar. Agatha merak ediyordu, bu insanlar deprem ya da kasırga gibi afetlerle nasıl başa çıkardı acaba? Herhalde Cotswolds'da pek dramatik hava değişimleri olmadığı için bu tür korkuları geleceğe bırakıyorlardı.

O gece yatağa girerken Agatha oldukça gergin olduğunu hissetti. Ne saçmaydı! Sadece basit bir köy yarışmasına katılmıştı halbuki.

Ertesi sabah rüzgârlı ve soğuktu. Esinti yüzünden bahçelerde kalan son kiraz çiçekleri de uçuşuyor ve okul bahçesini dolduran köylülerin üstüne yağıyordu. Üyelerinin yaşları sekiz ve seksen arasında olan, şaşırtıcı derecede iyi köylü müzik grubu, *Benim Güzel Meleğim* filminden parçalar çalıyordu. Havada, çiçek düzenleme yarışmasına katılmış olan ve ince vazolarda gururla duran nergis ve fulyaların tatlı kokusu vardı. Bir çay

salonu bile kurulmuş, masalara leziz sandviçler ve ev yapımı pastalar konmuştu.

"Kiş yarışmasını tabii ki Bayan Cartwright kazanacak," dedi Agatha'nın yakınındaki bir ses.

Agatha hızla arkasına döndü. "Nedenmiş o?"

"Çünkü jüri Bay Cummings-Browne," dedi kadın. Sonra dönüp kalabalığın arasında kayboldu.

Jürinin Bay Cummings-Browne olmasına rağmen kiş yarışmasının kazananını açıklayacak kişi, köyün üzerindeki tepelerde arazilere sahip olan, Edward döneminden kalma bir hayalete benzeyen, sıska, ihtiyar Lord Pendlebury'ydi.

Agatha'nın kişinden de, diğerlerinden de ince birer dilim kesilmişti. Agatha kendini beğenmişçe kişine baktı çünkü mükâfatlandırılması gerektiğini düşünüyordu. O ıspanaklı kiş kesinlikle en iyisiydi. Yarışmaya kendi pişirdiği bir şeyle katılması gerektiği gerçeği vicdanını hiç rahatsız etmiyordu.

Müzik grubu sustu ve Lord Pendlebury'nin sahneye çıkmasına yardımcı oldu.

"Büyük Kiş Yarışması'nın kazananı…" diye başladı lord, titrek bir sesle. Önündeki bir tomar kâğıdı karıştırdı, toplayıp düzenledi, kelebek gözlüğünü çıkardı ve kâğıtlara tekrar çaresizce baktı. En sonunda Bay Cummings-Browne sağdaki bir kâğıdı işaret etti.

"Çok yaşa. Evet, evet, evet," dedi Lord Pendlebury. "Öhö-öhö! Kazanan… Bayan Cartwright."

"Kahretsin," diye mırıldandı Agatha.

Öfkeden köpürürken, çingene görünümlü Bayan Cartwright'ın ödülünü almak için sahneye çıkmasını izledi. Ödül bir çekti. "Ne kadar?" diye sordu Agatha, yanındaki kadına.

"On pound."

"On pound mı?" diye bağırdı Agatha. Daha önce ödülün ne olduğunu sormak hiç aklına gelmemişti, saf saf gümüş kupa falan vereceklerini sanmıştı. Üstünde kendi adının yazılı olduğu kupayı şöminesinin rafına yerleştirmeyi hayal etmişti. "Bu ödülü nasıl kutlayacak peki? McDonald's'ta yemek mi yiyecek?"

"Önemli olan düşüncedir," dedi kadın neredeyse anlaşılmaz bir sesle. "Siz Bayan Raisin olmalısınız. Budgen'in evini alan kişi. Ben papazın karısı Bayan Bloxby. Pazar günü sizi kilisede görecek miyiz?"

"Neden Budgen?" diye sordu Agatha. "Ben evi Bay Alder'dan aldım."

"Orası her zaman Budgen'in eviydi," dedi papazın karısı. "Budgen on beş yıl önce vefat etti tabii ama orası hep onun evi olarak kalacak. Çok iyi bir adamdı. Neyse, en azından bu akşam yemek hazırlama derdiniz olmayacak, Bayan Raisin. Kişiniz çok lezzetli görünüyor."

"Ah, atın gitsin onu," diye hırladı Agatha. "Benimki en iyisiydi. Bu yarışmada şike var."

Bayan Bloxby ona hüzünlü bir bakış attıktan sonra yanından ayrıldı.

Agatha içine bir rahatsızlık çöktüğünü hissetti. Yarışma hakkında papazın karısına çıkışmamalıydı. Kadın hoş birine benziyordu aslında. Ama Agatha sadece üç çeşit konuşmaya alışkındı. Biri çalışanlarına emir vermek, biri reklam için medyaya baskı yapmak, diğeri de danışanlarına yağ çekmekti. Kafasının gerilerinde, Agatha Raisin'in pek de sevilen bir insan olmadığına dair bir düşünce belirmeye başlamıştı şimdi.

O akşam Red Lion'a gitti. Burasının; taş zemini, alçak tavanı ve karanlık havasıyla aslında gayet hoş bir bar olduğunu düşünmeye başlamıştı. Oraya buraya kâselerle bahar çiçekleri yerleştirilmişti, sandalyeler oldukça rahattı, şöminedeki alevler çatırdı-

yordu ve masalar, insanın yemek yemek için iki büklüm olmasına neden olan sehpa tarzında değil de tam uygun boydaydı. Barda dikilmekte olan birkaç adam dönüp Agatha'ya gülümsedikten sonra sohbete devam ettiler. Agatha menünün yazılı olduğu tahtayı görünce bar sahibinin güzel kızına lazanya ve patates kızartması istediğini söyledi, sonra içkisini alıp köşedeki bir masaya gitti. Bunu yaparken kendisini çocuk gibi hissetmişti; bu eski İngiliz geleneği ve güzelliğinin bir parçası olmaya hasretti ama ne yazık ki dışarıdan onlara bakmakla yetiniyordu. Gerçi halka ilişkiler ve reklamcılığın gelip geçici dünyasından başka bir şeyin parçası olduğu olmuş muydu ki hiç? Şu anda, bu barın ortasında ölüp gitse arkasından yas tutacak birileri var mıydı? Anne babası ölmüştü. Kocasının nerede olduğunu ancak Tanrı bilirdi ki zaten yanında olsaydı bile Agatha için yas tutmazdı. *Kahretsin, cin içmek insanı böyle karamsarlaştırıyor*, diye düşündü öfkeyle. Sonra mikrodalgada piştiği için midesine oturmuş olan lazanyanın üstüne içmek için beyaz şarap sipariş etti.

Ama patates kızartmaları güzeldi. Hayatta böyle küçük güzellikler de vardı işte.

Bayan Cummings-Browne, kilisedeki *Blithe Spirit* oyununun provasına gitmek için hazırlanıyordu. Carsely Drama Topluluğu için oyunun yapımcılığını üstlenmişti ve başarısız da olsa, oyuncuların Gloucestershire ağızlarını düzeltmek için çabalıyordu. El çantasını alırken, "Neden hiçbiri düzgün bir ağızla konuşamıyor?" diye yakındı. "Sesleri gübrede yuvarlanan domuzlar gibi çıkıyor. Domuzlardan bahsetmişken, Raisin denen o korkunç kadının kişini eve getirdim. Kendisi kişi bir kenara bırakıp bize çöpe atmamızı söyledi. Ben de akşam yemeği için bir iki dilim yersin diye düşündüm. Mutfak tezgâhında duruyor. Ben bu öğleden sonra çok fazla pasta yiyip çay içtim, akşam yemeği yemeyeceğim."

"Ben de bir şey yiyeceğimi sanmıyorum," dedi Bay Cummings-Browne.

"Eh, fikrini değiştirirsen mikrodalgada ısıtıp yersin."

Bay Cummings-Browne sert bir viski içerken televizyon izlemeye koyuldu. Saat henüz dokuza gelmediği için üzgündü çünkü bu saatte ekranda sansürsüz çıplaklık bulmak mümkün değildi. Yukarıdakiler, çocukların dokuzdan önce yatağa gireceğini varsayarak pornografi içeren programları o saatten sonra yayınlıyordu. Bu tamamen eski kafalılık ve gerçek sanatın değerini bilmemekti. Bu yüzden Bay Cummings-Browne bir doğa belgeseli açtı ve kendisini çiftleşen hayvanları izleyerek teselli etti. Bir viskiyi daha devirdikten sonra karnının acıktığını hissetti ve aklına mutfaktaki kiş geldi. Yarışmada Agatha Raisin'in yüzünü izlemek çok eğlenceli olmuştu. Kadın onlara ısmarladığı yemeğin karşılığını ciddi ciddi istemişti. Agatha Raisin gibi orta yaşlı şehirliler bulundukları yerin kalitesini düşürüyorlardı. Bay Cummings-Browne mutfağa gidip mikrodalgaya iki dilim kiş koydu, sonra bir şişe kırmızı şarap açıp kadehe doldurdu. Yiyeceğiyle içeceğini bir tepsiye yerleştirip oturma odasındaki televizyonun karşısına tekrar yerleşti.

İki saat geçtikten ve *Deep in the Heart* adlı filmdeki, hevesle beklediği toplu tecavüz sahnesini izledikten sonra Bay Cummings-Browne ağzının alev almaya başladığını hissetti. Çok hasta hissediyordu. Koltuğundan düşüp yerde nöbet geçirir gibi kıvranırken aşırı derecede midesi bulanıyordu. Telefona ulaşmaya çalışırken bilincini kaybetti ve kanepenin arkasına yığılıp kaldı.

Bayan Cummings-Browne eve gece yarısından sonra döndü. Kocasını görmedi çünkü adam kanepenin arkasındaydı. Loş ışık yüzünden yerdeki kusmukları da göremedi. Lambayla televizyon hâlâ açık olduğu için sinirle söylenip ikisini de kapattı.

Sonra üst katta bulunan kendi yatak odasına gitti uzun zamandır kocasıyla aynı odayı paylaşmıyordu ve makyajını silip üstünü değiştirerek uykuya daldı.

Bayan Simpson ertesi sabah erken bir saatte Cummings-Browne'ların evine geldiğinde kendi kendine homurdanıyordu. İlk önce bir müşterisini bırakıp yerine Bayan Raisin'i almıştı, şimdi de Bayan Cummings-Browne gelip pazar sabahı temizlik yapmasını istemişti. Pazartesi günü Toskana'ya tatile gidecekleri için Vera Cummings-Browne evini temiz bırakmak istemişti. Eğer sıkı çalışırsa Bayan Simpson, Evesham'daki gece on vardiyasına yetişebilirdi.

Kapıdaki paspasın altında duran yedek anahtarla eve girip kendisine bir bardak kahve yaptı, masaya oturup kahvesini içtikten sonra da işe koyuldu. İlk önce yatak odalarını temizlemek isterdi ama Cummings-Browne'ların geç yattığını biliyordu. Oturma odasında işi bittiğinde hâlâ uyanmamış olurlarsa o zaman onları rahatsız etmek zorunda kalacaktı. Mutfak temizliğini rekor sayılacak bir sürede bitirdikten sonra oturma odasına geçti ve havadaki ekşi kokuyla burnunu kırıştırdı. Temiz hava girsin diye kanepenin arkasındaki pencereyi açmaya gitti ve Bay Cummings-Browne'ın cesedine takıldı. İki büklüm yatan adamın yüzü morarmış ve çarpılmıştı. Bayan Simpson elleriyle ağzını kapatarak geri geri çıktı ve Bayan Cummings-Browne'ın dışarıda olabileceğini düşündü. Telefon pencere kenarında duruyordu. Cesaretini toplayıp cesedin üzerinden eğilerek acil hattını arayıp ambulansla polis çağırdı. Adamın gerçekten ölüp ölmediğini kontrol etmek ve dışarı çıkıp yardım istemek hiç aklına gelmedi. Mutfak masasına oturup ellerini dua eder gibi sıkıca birleştirdi. Şok yüzünden donakalmış gibiydi.

Eve ilk gelen yerel polis oldu. Memur Fred Griggs neşeli ve şişman bir adamdı. Turist sezonunda çalınan arabalar ya da sarhoş sürücüler dışında suça pek alışkın değildi.

Ambulans geldiğinde Griggs cesedin üzerine doğru eğilmişti.

O kargaşanın arasında Bayan Cummings-Browne kapitone kumaştan sabahlığını gövdesine sararak merdivenden indi.

Kocasının öldüğü söylendiğinde en alt basamaktaki tırabzan babasına tutunup şaşkın bir sesle konuştu. "Ama ölmüş olamaz. Eve döndüğümde burada bile değildi. Yüksek tansiyon hastasıydı, felç olmuştur sadece."

Ancak Fred Griggs cesedin çarpılmış, maviye dönmüş yüzünü ve etrafındaki kurumuş kusmukları görmüştü. "Hiçbir şeye dokunamayız," dedi acil yardım ekibine. "Zehirleme olduğundan eminim."

Agatha Raisin o pazar sabahı kiliseye gitti. Daha önce hiç kiliseye adım attığını hatırlamıyordu ama bir köyde yapılması gereken şeylerden birinin kiliseye gitmek olduğuna inanıyordu. Ayin sabah saat sekiz buçuktaydı çünkü papazın Carsely civarındaki iki köye daha vaaz için gitmesi gerekiyordu.

Agatha, Cummings-Browne'ların evinin önünde bir ambulansın ve polis memuru Griggs'in durduğunu gördü. "Ne oldu acaba?" dedi Bayan Bloxby. "Bay Griggs hiçbir şey demiyor. Umarım zavallı Bay Cummings-Browne'a bir şey olmamıştır."

"Umarım olmuştur," dedi Agatha. "Pek de iyi bir insan sayılmazdı." Sonra papazın karısını arkasında öylece bırakarak loş St. Jude Kilisesi'ne girdi. Bir dua kitabıyla bir ilahi kitabı alıp arka taraftaki sıralardan birine oturdu. Yeni kırmızı elbisesini giymiş, kafasına da üstünde kırmızı gelincikler olan, geniş kenarlı bir şapka takmıştı. Cemaat gelmeye başlayınca Agatha fazla şık giyindiğini fark etti. Herkes günlük kıyafetlerinin içindeydi.

BELONGS TO KARTUS TEAM

İlk ilahi başlarken Agatha uzaktan gelen siren seslerini duydu. Ne olmuştu ki? Eğer Cummings-Browne'lardan biri öldüyse yerel polis ve ambulanstan başka bir şey gerekmezdi. On dördüncü yüzyılda inşa edilmiş kilise küçük bir yerdi. Vitraylı minik camlar ve güzel çiçeklerle süslenmişti. Eski Toplu Dua Kitabı kullanılıyordu. Eski ve Yeni Ahitler'den parçalar okunurken Agatha oturduğu yerde kıpırdanıp neler olduğunu öğrenmek için dışarı çıkabilecek bir yol düşünüyordu.

Sonra papaz kürsüye çıkıp vaazına başladı ve Agatha'nın kaçış düşünceleri yok oldu. Rahip Alfred Bloxby sıska, minyon ve münzevi görünüşlü bir adamdı ama ağırlığı hissediliyordu. İyi ayarlanmış bir sesle konuşmaya başladı. Vaazın konusu "Komşunu Sev"di. Agatha bu konuşmanın kendisine yöneltildiğini hissediyordu. "Dünya meselelerini değiştiremeyecek kadar zayıf ve yetersizdik," dedi papaz. "Ancak herkes kendi komşusuna kibarlık ve iyilikle yaklaşsa bu davranışı dalgalar halinde etrafa yayılır. Hayırseverlik evde başlar." Agatha, Bayan Simpson'ı rüşvetle Bayan Barr'dan çaldığını düşünerek yüzünü buruşturdu. Cemaat ayaklanınca ne yapacağını bilemediği için yerinde kaldı ve sonunda kendisini koyuverip son ilahiye eşlik etti. Ardından aceleyle sıradan çıktı ve papazla formalite gereği tokalaştı. Gözlerini Cummings-Browne'ların evinin önüne toplanan polis araçlarına odakladığı için adamın hoş geldiniz gibi laflarını duymadı.

Görevdeki polis Memur Griggs dışarıdaydı ve soruları, "Şu anda hiçbir şey söyleyemem," diye savuşturuyordu.

Agatha yavaş adımlarla evine yürüdü, kahvaltısını etti ve bir Agatha Christie kitabı alıp okumaya çalıştı ama kelimelere dikkatini veremiyordu. Köyde gerçek bir gizem varken kurgu olaylar ne kadar önemli olabilirdi ki? Acaba Bayan Cummings-Browne ocak demiriyle adamın sivri kafasına mı vurmuştu?

Kitabı bir kenara fırlatan Agatha kalkıp Red Lion'a gitti. Bar söylentiler ve tahminlerle kaynıyordu. Agatha kendisini hararetle ölümü tartışmakta olan bir grubun ortasında buldu ve Bay Cummings-Browne'ın tansiyondan öldüğünü duyarak hayal kırıklığına uğradı.

"Ama doğal sebeplerden ölmüş olamaz," diye karşı çıktı. "Bir sürü polis aracı geldi!"

"Ah, biz Gloucestershire'da işleri detaylı halletmeyi severiz," dedi etli butlu, iri kıyım bir adam. "İnsanların dakika başı sinek gibi öldüğü Lunnon'a benzemez burası. İçecekler benden. Siz ne alırsınız Bayan Raisin?"

Agatha bir cin tonik istedi. Bu samimi grubun arasında olmak çok hoştu gerçekten. Bar sonunda öğleden sonra ikide kapılarını kapattığında evine dönerken Agatha hafifçe başının döndüğünü hissediyordu. Cotswolds'un ağır havası ve fazla içki yüzünden hemen uykuya daldı. Uyandığında Bay Cummings-Browne'ın muhtemelen kaza sonucu öldüğüne ve merak etmeye değer bir şey olmadığına kanaat getirdi. Agatha Christie artık Carsely'de olan bitenlerden çok daha ilgi çekici geldiği için yatana kadar kitap okudu.

Sabah yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Cotswolds'da tüm yollarda özenle yerleştirilmiş işaret levhaları bulunuyordu. Agatha köyün sonundaki, sosyal konutların diğer tarafındaki yolu seçip bir koruluğa açılan kapıyı ittirdi.

Yeşil yaprakları henüz çıkmış ağaçlar tepesinde yükseliyordu ve hepsinin dibinde çuha çiçekleri bitmişti. Sol taraftaki gözlerden uzak bir dereden su sesi geliyordu. Gece dona çekmiş yerler güneş ışığıyla yavaşça eriyordu. Yükseklerde bir yerde bir karatavuk kuşu hüzünlü bir melodiyle şakıyordu ve havada tatlı bir tazelik vardı. Patika onu ormandan çıkartıp bir mısır tarlasına yönlendirdi. Parlak yeşil mısırlar devasa, yeşil bir kedi gibi

esintide sallanıyorlardı. O sırada göğe doğru fırlayan bir tarla kuşu, Agatha'ya küçüklüğünü hatırlattı. Kimyasal spreylerin kullanılmadığı o zamanlarda Birmingham'ın boş arazileri bile tarla kuşlarıyla ve kelebeklerle dolu olurdu. Agatha kendisini canlı ve sağlıklı hissederek uzun adımlarla yürümeye devam etti.

Tabelaları takip ederek tarlaların, koruların arasından geçti ve en sonunda, yüksek çitlere sarılı dalların tepesinde oluşturduğu yeşil bir tünelin altından geçti ve ayaklarının altında uzanan köyü gördü. Sağlıklı yürüyüşün, köy manzarasının ve temiz havanın sebep olduğu coşku o anda kaybolup yerini açıklanamaz bir kaygıya bıraktı. Kendisini, Agatha Raisin'in canlı canlı gömüleceği bir mezara doğru yürüyormuş gibi hissediyordu. İçi yine huzursuzluk ve yalnızlıkla dolmuştu.

Bu böyle devam edemezdi. Hayatının hayali hiç de beklediği gibi çıkmamıştı. Evi satabilirdi ama şu anda piyasa da pek iyi değildi. Belki de seyahate çıkmalıydı. Daha önce hiç uzun gezilere gitmemiş, sadece yılda bir kez, ayak takımıyla uğraşmak istemeyen bekârlar için ayarlanmış pahalı gezi paketleri satın almıştı. Bu gezilerde Fransa'da bisiklet turu tatili, İspanya'da resim tatili gibi şeyler oluyordu.

Köye döndüğünde sokakta yerli bir kadınla karşılaştı ve kadının geniş gülümsemesini görünce yine her zamanki "günaydın" repliğini duymaya hazırlandı. Bir yandan da ona, "Hadi oradan!" diye cevap verse kadının nasıl tepki vereceğini merak etti.

Ama kadın durup alışveriş sepetini geniş kalçasına dayayarak, "Polis seni arıyor. Sivil kıyafetliler," diyerek onu şaşırttı.

"Benden ne istiyor olabilirler ki," dedi Agatha rahatsızca.

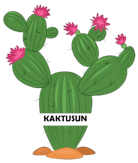
"Gidip baksan iyi olur tatlım."

Zihnindeki çarklar dönerken Agatha hızlı adımlarla ilerledi.

Polis ne istiyor olabilirdi? Ehliyeti günceldi. Chelsea Kütüphanesi'ne geri vermediği birkaç kitap olmuştu ama…

Evine vardığında Bayan Barr'ın kendi bahçesinde durmuş, Agatha'nın kapısında bekleyen üç adama hırslı gözlerle bakmakta olduğunu gördü. Agatha'yı görünce hızla içeri kaçıp kapısını çarparak kapattı ama hemen pencerenin arkasında izleme pozisyonu aldı.

Bir deri bir kemik bir adam Agatha'ya yaklaştı. "Bayan Raisin? Ben Dedektif Başkomiser Wilkes. Sizinle konuşabilir miyiz? İçeride?"

3

Agatha onları içeri aldı. Dedektif Başkomiser Wilkes yanındaki sessiz, karanlık adamı Dedektif Çavuş Friend olarak tanıttı. Onun yanındaki genç, tıknaz, Buddha'ya benzeyen Doğulu da Dedektif Memur Wong'du.

Agatha şöminenin karşısındaki tekli koltuğa otururken üç dedektif yan yana kanepeye yerleştiler. "Buraya size yaptığınız kiş hakkında soru sormaya geldik Bayan Raisin," dedi Wilkes. "Öğrendiğim üzere Cummings-Browne'lar kişi evlerine götürmüşler. İçinde ne vardı?"

"Bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Agatha.

"Siz sadece sorularıma cevap verin," dedi Wilkes onu duymazdan gelerek.

Kişin içinde ne olur ki, diye düşündü Agatha. "Yumurta, un, süt ve ıspanak," dedi doğru olmasını umarak.

Dedektif Memur Wong lafa girdi. "Belki de Bayan Raisin bizi mutfağına götürüp malzemeleri gösterse daha iyi olur," dedi Gloucestershire ağzıyla.

Üç dedektif hemen ayağa kalkıp tepesine dikilince Agatha titreyen dizlerle kalkıp önden mutfağa doğru ilerleyerek onlara yolu gösterdi.

Adamların meraklı gözlerinin altında dolapları açtı. "Tuhaf," dedi. "Her şeyi bitirmiş olmalıyım. Bayağı tutumlu biriyimdir aslında."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Onu gülen gözlerle izleyen Wong birden, "Tarifi yazarsanız ben hemen Harvey's'e gidip malzemeleri alabilirim. Siz de kişi nasıl pişirdiğinizi bize gösterirsiniz."

Agatha ona nefret dolu bir bakış attı. Sonra *Fransız Köy Yemekleri* adındaki bir kitabı alıp açtı. Hiç açılmamış kitap kapağı yüksek bir gıcırtı çıkartınca yüzünü buruşturarak içindekiler bölümüne bakıp kiş tarifini bularak malzeme listesini yazdı. Wong listeyi ondan alıp dışarı çıktı.

"Şimdi tüm bunları ne anlama geldiğini *söyleyecek* misiniz?" diye sordu Agatha.

"Biraz sonra," dedi Wilkes yine umursamazca.

Agatha çok korkmuş olmasaydı adama bağırıp bilmeye hakkı olduğunu söylerdi ama güçsüz hissettiği için, konuşmak yerine kahve demleyip, kendisi mutfakta Wong'u beklerken dedektiflere oturma odasında kahve içmelerini söyledi.

Adamlardan kurtulunca tarifi öğrenmeye çalıştı. Tarifin aynısını uygularsa kişi doğru yapacağını düşünüyordu. Yemek pişirmeye niyetli olduğu için neyse ki önceden mutfak araç gereçleri satın almıştı. O sırada Wong bir kese kâğıdı dolusu malzemeyle eve geldi.

"Ben pişirirken siz de oturma odasında diğerlerine katılın," dedi Agatha. "Kiş hazır olunca size haber veririm."

Wong mutfak sandalyelerinden birine yerleşti. "Mutfakları severim ben," dedi tatlı bir tavırla. "Pişirirken sizi izleyeceğim."

Agatha küçük kahverengi gözleriyle ona kin dolu bir bakış attı, sonra fırını ısıtıp işe koyuldu. *Ülkede saldırıya uğrayan bir sürü yaşlı kadın olmalı*, diye düşündü vahşice. Bu sefil adamın yapacak başka işi yok muydu? Ama Wong tam bir sabır abidesi gibiydi. Agatha'yı pür dikkat izledi, sonunda kişi fırına sürdüğünde de içeri, diğerlerinin yanına gitti. Mutfakta kalan Agatha öfkeden küplere binmiş durumdaydı. Diğer odadan gelen mırıltıları duyabiliyordu.

Sanki okula geri döndüm, diye düşündü. Okul müdürünün, hepsinden arama için dolaplarını açmalarını istediğini ve nedenini açıklamadığını hatırlıyordu. Orada olmaması gereken bir şeyi bulacaklar diye dolabını açmaktan ne kadar da korkardı. Kadın bir polis memuru dolaplarını tek tek incelemişti. Kimse sorunun ne olduğuyla ilgili açıklama yapmamıştı. Kimse bir şey dememişti. Agatha sessiz ve korkmuş kızları, sert ve ciddi öğretmenleri, işinin ehli gibi görünen kadın polisi hâlâ hatırlıyordu. Sonra kızlardan birini alıp götürmüşlerdi ve öğrenciler onu bir daha hiç görmemiş, dolabında bulunan şeyden ötürü okuldan uzaklaştırıldığını düşünmüşlerdi. Hiçbiri onu sormak için kızın evini aramamıştı. Yetişkinlerin gizemli dünyası, kızın hakkındaki kararını vermişti ve ilahi adalet sonucu onu okuldan ayırmışlardı. Diğerleri de okula eskisi gibi devam etmişlerdi.

Şimdi kendisini yine çocuk gibi hissediyordu. Bir suçluluk hissi ve sessizlik etrafını kuşatmıştı. Saate baktı. Kişi ne zaman fırına vermişti? Fırının kapağını açtı ve kabarıp mükemmel altın rengine dönüşmüş hamur işini görünce rahat bir nefes aldı. Tam fırından çıkartıyordu ki Wong tekrar mutfağa geldi.

"Onu bir süre soğumaya bırakalım," dedi Agatha'ya, elindeki not defterini açarken. "Şimdi, Cummings-Browne'lara gelelim. Onlarla Feathers'ta yemek yemişsiniz. Neler yediniz? Hmmm… Sonra ne oldu? Ne içtiler?" Sorular bu şekilde devam ederken Agatha göz ucuyla altın rengi kişine baktığında söndüğünü fark etti.

Wong sonunda defterini kapatıp diğer iki adamı mutfağa çağırdı. "Bir dilim keselim bakalım," dedi. Agatha bir bıçakla spatula alıp ince, vıcık vıcık bir dilim kesti.

"Bay Cummings-Browne'ın ölüm sebebi nedir?"

"Su baldıranı."

"Su baldıranı mı?" Agatha onlara öylece baktı. "O da neymiş?"

"Zehirli bir bitkidir," dedi Dedektif Başkomiser Wilkes ağır ağır. "Çok bilinen bir şey değildir ama Britanya adalarının birkaçında bulunur. Bunlara Batı Midlands da dahildir. Biz şu anda Batı Midlands'dayız. Merhumun midesi incelendiğinde ölümünden hemen önce kiş yiyip şarap içtiği görüldü ve kişin içindeki yeşil bitkilerin su baldıranı olduğu tespit edildi. Bu bitkinin içeriğinde zehirli bir bileşen bulunur."

"Velhasıl, Bayan Raisin," dedi Wong, kibar sesiyle. "Bayan Cummings-Browne, kocasını zehirleyenin sizin kişiniz olduğunu düşünüyor… tabii o kişi siz pişirdiyseniz."

Agatha pencereden dışarı bakıp dedektiflerin bir an önce gitmesini diledi.

"Bayan Raisin!" Agatha arkasına döndüğünde Dedektif Memur Wong'un kahverengi, çekik gözleriyle karşı karşıya geldi. Bu adam polis olmak için fazla kısa değil miydi? "Bayan Raisin," dedi Bill Wong, yumuşak bir sesle. "Benim naçizane fikrime göre siz hayatınız boyunca ne bir kiş, ne de bir kek pişirdiniz. Tarif kitaplarınızın daha önce hiç açılmadığı belli. Bazı mutfak gereçlerinizin etiketleri bile hâlâ çıkartılmamış. Demem o ki, baştan alalım, olur mu? Masumsanız yalan söylemenize gerek yok."

"Bu bilgi mahkemede açıklanacak mı?" diye sordu Agatha çaresizce. Köy yarışmasına fırından alınmış bir kişle katıldığı için köylülerin kendisini dava edip edemeyeceğini merak ediyordu.

Wilkes, tehditkâr bir sesle söze girdi. "Yalnızca gerekli görürsek."

Agatha yine geçmişteki okul günlerine döndü. Kızlardan birine, kendisi için deneme yazsın diye rüşvet niyetine iki çi-

kolata ve bir kırmızı fular vermişti. Maalesef ki İsa'nın Gençliği grubunun önemli üyelerinden biri olan kız gidip her şeyi müdireye itiraf edince kadın Agatha'yı çağırıp gerçeği söylemesini istemişti.

Agatha şimdi de her zamanki gür sesini bir kenara bırakıp zayıf, neredeyse çocuksu bir sesle Chelsea'ye gidip kiş aldığını itiraf etti. Wong'un yüzü öyle geniş bir sırıtışla kaplandı ki neredeyse ağzı yırtılacaktı. Wilkes fırının verdiği fişi isteyince Agatha çöpteki birkaç boş donmuş yemek kutusunun altında kâğıt parçasını buldu ve ona verdi. Dedektifler gidip kontrol edeceklerini söylediler.

Agatha kendisini bir suçlu gibi hissederek, günün geri kalanında evinden dışarı adım atmadı. Ertesi gün temizlikçi Bayan Simpson gelmeyecek olsa yine evde kalırdı. Ama sonra kadına öğle yemeği sözü verdiğini hatırladı. Hemen Harvey's'e koşup soğuk etle salata aldı. Dışarıda hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. İnsanlar yine hava hakkında konuşuyorlardı. Cummings-Browne'ın ölümü sanki hiç gerçekleşmemişti.

Agatha eve döndüğünde Bayan Simpson'ı elleriyle dizleri üstünde mutfak zeminini silerken buldu. Kadını böyle alçak bir durumda görmek gözlerini yaşartmıştı. Bir kadını en son ne zaman paspas kullanmak yerine yerleri eliyle ovalarken görmüştü? Londra'da bir şirket aracılığıyla temizlikçi kızlar tutmuştu. Bunların çoğu işini kaybetmiş aktrislerdi ve fazla detaya girmeden evi temiz göstermeyi hep başarırlardı.

Bayan Simpson kafasını kaldırıp ona baktı. "Onu ben buldum, biliyor musunuz?" dedi. "Cesedi ben buldum."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Agatha hızla. Bayan Simpson yer bezini sıkarken sırıttı. "Aslına bakılırsa buna sevinirim. Ben de bu konuyu konuşmayı sevmiyorum. İşe devam etsem iyi olur."

Agatha oturma odasına geçti, sonra Bayan Simpson üst kata çıkınca mutfağa geçip soğuk öğle yemeğini hazırlayıp yemek masasına bıraktı. Yanına da kadının parasını koyduğu bir zarf bıraktı. "Ben dışarı çıkıyorum. Yedek anahtarım var. Sen kapıyı kilitleyip anahtarı posta kutusuna koyuver," diye seslenip yukarıdan, süpürge sesinin arasından gelen kısık sesli cevabı duyduktan sonra çıktı.

Arabasına binen Agatha köyden dışarı sürdü. Nereye gidebilirdi? Bugün Moreton-in-Marsh'ta pazar kurulacaktı. Oraya gidebilirdi. Kalabalık kasabada arabasını park edecek bir yer aradı, sonra da tezgâhların başına toplanmış insanların arasına karıştı. Cotswolds oldukça bereketli topraklara sahip bir yerdi. Her yerde bebekli ve çocuklu genç kadınlar vardı. Çocuklarını bebek arabalarıyla —son zamanlarda öğrendiğine göre Amerika'da bu arabalar için başka bir isim kullanılıyordu— özgüvenle taşırken çocuksuz insanlara çarpıp duruyorlardı. Agatha'nın okuduğu bir yazıda genç bir anne, çocuğu bebek arabası kullanacak yaşı geçtiğinde şiddetli agorafobi[1] yaşadığını anlatmıştı. Pazarda dolanan annelere de bebek arabalarının bir üstünlük, bir rahatlık verdiği aşikârdı. Agatha mutfak penceresine koymak için bir sardunya, akşam yemeği için de taze balık, patates ve karnabahar aldı. Her şeyi kendi başına pişirmeye kararlıydı; artık dondurulmuş yiyecek yemeye son verecekti. Aldıklarını arabaya yerleştirdikten sonra pazar yerindeki restoranda öğle yemeği yedi, eczaneden kolonya, tezgâhların birinden de kendisine bir bluz aldı. Saat dörtte pazar toplanmaya başladığındaysa isteksizce arabasına gidip eve dönüş yoluna girdi.

Bayan Simpson mutfak masasındaki bir sürahinin içine kır çiçeklerinden bir demet bırakmıştı. Ne iyi kadındı. Agatha'nın onu Bayan Barr'dan çalmakla alakalı vicdan azabı yok oluverdi. Bu kadın temizlikçilerin kraliçesiydi çünkü.

1. Alan korkusu. —*çn*

Ertesi sabah kapısı tıklatıldığında Agatha homurdandı. *Başka biri olsa böyle üzülmezdi*, diye düşündü acı acı, *çünkü kapıda bekleyen kişi bir arkadaşı olurdu.* Ama Agatha Raisin öyle biri değildi. Kapıdakinin yalnızca polis olabileceğini biliyordu.

Gelen Dedektif Memur Wong'du. "Bu resmi olmayan bir ziyaret," dedi. "İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii," dedi Agatha kabaca. "Ben de tam kendime bir kadeh şeri dolduracaktım. Ama size teklif etmeyeceğim."

"Neden?" dedi genç adam sırıtarak. "Şu anda görevde değilim."

Agatha iki kadeh şeri doldurdu, şömineye birkaç sahte odun atıp yaktı. "Neden geldiniz peki?" diye sordu. "Ve size ne diye seslenebilirim?"

"Benim adım Bill Wong. Bill diyebilirsiniz."

"Uygun bir isim. Daha yaşlı olsaydın sana İhtiyar Bill derdim. Kiş meselesi ne oldu?"

"Kurtuldunuz," dedi Bill. "Hikâyenizi kontrol ettik. Quicherie'nin sahibi Bay Economides size o kişi sattığını hatırlıyor. Neler olduğunu anlayamadı. Sebzelerini yolun karşısındaki manavdan alıyormuş. Manav da her sabah taze ürün için Vauxhall'daki Covent Garden'a gidiyormuş. Çalışanlar arasında hem İngilizler hem de başka ülkelerden kişiler varmış. Su baldıranı yanlışlıkla ıspanakların arasına karışmış olmalı. Trajik bir kaza gerçekleşti yani. Tabii Bayan Cummings-Browne'a kişin nereden geldiğini söylemek zorunda kaldık."

Agatha homurdandı.

"Söylemeseydik sizi cinayetle suçlayabilirdi ama."

"Ama şöyle bir şey de var," diye karşı çıktı Agatha. "Benim kişime su baldıranı ekleyerek kocasını kendisi öldürmüş olabilir."

"Britanyalıların çoğu gibi o da su baldıranıyla palmiyeyi bile ayırt edemez," dedi Bill. "Ayrıca siz yapmış olamazsınız zaten. Kişinizi orada bıraktığınızda evlerine götürüp yiyeceklerini bilemezdiniz. Bayan Cummings-Browne da olamaz. Böyle bir zehirleme cinayeti, soğukkanlı ve önceden planlanmış bir oyunculuk gerektirir. Hayır, bu sadece korkunç bir kazaydı. Su baldıranı kişe karışmıştı."

"Bay Economides'a üzüldüm," dedi Agatha. "Bayan Cummings-Browne onu dava edebilir."

"Bayan Cummings-Browne yüce gönüllülük edip onu dava etmeyeceğini söyledi. Kadın bayağı zengin biri. Parası var. Kocasının ölümünden bir kazancı olmayacaktı."

"Ama neden Bay Cummings-Browne kişin tadına bakınca hemen ölmedi? Belki de biri benimkinin yerine başka kiş koymuştur. Ya da… bir düşüneyim… belki de içtiği şeyde su baldıranı vardı. Olamaz mı?"

"Evet, biz de öyle düşündük," dedi Bill. "Bayan Cummings-Browne, kocasının tadımdan sonra biraz sersem hissettiğini söyledi. Ama bunu yarışmadan önce içtiği içkilere yormuştu."

Agatha sonra dava hakkında merak ettiklerini, daha önce sormadığı detayları sordu. Adam sabah evde ölü bulunmuştu. "Madem evde öldü, neden karısı direkt yatağa girmiş?" diye sordu.

"Çünkü kocası genellikle geç saatlere kadar Red Lion'da içermiş."

"Ama onlar —daha doğrusu Bayan Cummings-Browne— bana ölseler Red Lion'a gitmeyeceklerini söylemişti. Sonrasında da Feathers'taki çöpten yemeklerle cüzdanımı çürüttüler."

"Bay Cummings-Browne akşamları Red Lion'a içmeye gider. Ancak Bayan Cummings-Browne, Feathers'ın yüzde yirmi beş hissesine sahiptir."

"Vay anasını! Olur şey değil! Her neyse, o kişi benim pişirmediğimi nereden bildin? Daha evdekini yapmadan anlamıştın hem de."

"Mutfakta tek bir yemek malzemesi olmadığını gördüğüm anda anladım." Bill güldü. "Kesin olarak emin olmak için kiş pişirmenizi istedim. Yüzünüzü görmeliydiniz!"

"Ah, *çok* komik."

Dedektif meraklı gözlerle ona bakarken, *ne kadar da tuhaf bir kadın*, diye düşündü. Kahverengi, parlak saçları permalı değildi. Acımasız ifadeli, kare yüzüne yakışan küt saçları vardı. Vücudu da kare ve bodur olmasına rağmen bacakları şaşırtıcı şekilde güzeldi. "Sizin gibi güçlü bir eski iş kadını neden bir köy yarışmasını kazanmak istesin ki?" diye sordu Bill.

"Kendimi buraya ait değilmişim gibi hissediyordum," dedi Agatha karamsar bir ifadeyle. "Köyde isim yapmak istemiştim."

Bill mutlu bir kahkaha atınca gözleri incecik çizgilere dönüştü. "Tam da istediğinize kavuştunuz. Bayan Cummings-Browne hile yaptığınızı öğrendi. Yerel polis memuru Fred Griggs de. Bir de Fred tam bir dedikodu meraklısıdır."

Agatha konuşamayacak kadar utanmıştı. Evi kesin satması gerekiyordu. Köydekilerin yüzüne nasıl bakabilirdi ki?

Bill anlayışla ona baktı. "Köyde isim yapmak istiyorsanız popüler olmaya çalışabilirsiniz Bayan Raisin."

Agatha ona şaşkınlıkla baktı. Dünyada isim yapmak için gerekli şeyler sadece şan, şöhret, para ve güçtü.

"Yavaş yavaş olacaktır," dedi dedektif. "Tek yapmanız gereken insanları sevmeye başlamak. Eğer onlar da sizi severlerse bu da avantajınız olur."

Bugünlerde polis kuvvetlerine nasıl tuhaf tipleri alıyorlar böyle, diye düşündü Agatha. Şaşkındı. İnsanları sevmiyor muydu

yani? Tabii ki öyle bir durum yoktu. Eh, bu taşrada sevmediği birkaç insan vardı, onlar da yan evdeki osuruk suratlı kadın, Bayan Cummings-Browne ve kıymetli merhumdu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu dedektife.

"Yirmi üç," dedi Bill.

"Çinli misin?"

"Yarı Çinliyim. Babam Hong Konglu, annem Evesham'lı. Ben Gloucestershire'da büyüdüm." Bunları söyledikten sonra gitmek için kalktı. Her nedense Agatha onun kalmasını istiyordu.

"Evli misin?"

"Hayır, Bayan Raisin."

"Eh, o zaman biraz daha otur," dedi Agatha hemen. "Bana kendinden bahset."

Gözlerinden yine anlayışlı bir ifade geçen genç adam oturup polis kuvvetlerindeki kısa kariyerinden bahsetti. Agatha onu dinlerken sakinliği ve netliğiyle gevşediğini hissetti. Henüz farkında değildi ama bu, tuhaf bir arkadaşlığın başlangıcıydı. "Eh," dedi sonunda Bill. "Benim artık gerçekten gitmem gerek. Dava kapandı. Çözüldü. Kötü bir kaza yaşandı. Şimdi hayat devam ediyor."

Ertesi gün Agatha, onu bir hilekâr olarak gören, suçlayarak bakan gözlerden kaçmak için Londra'ya gitti. Bay Economides için kaygılıydı. Sık sık dışarıdan yemek yiyen biri olarak Agatha yıllar içinde defalarca adamın dükkânına gitmişti. Belki de Bill Wong'un yorumları sayesinde gözü açılmıştı ve Bay Economides'la aralarında müşteri-satıcı ilişkisi olsa da hayatında arkadaşa en yakın olan kişinin o olduğunu fark etmişti. Dükkânında, kahve içmek isteyen müşteriler için sadece iki küçük masa ve birkaç sandalye olan adam, etraf ne zaman sakin olsa

Agatha'ya kahve ikram eder ve çok sayıdaki aile üyeleri hakkında hikâyeler anlatırdı.

Fakat bu sefer gittiğinde dükkân kalabalıktı ve Bay Economides becerikli, kıllı elleriyle önündeki kişlerle sandviçleri paketlemekle meşgulken Agatha'nın sorularına tedbirli cevaplar verdi. Evet, Bayan Cummings-Browne dava açmayacağına dair ona teminat vermişti. Evet, trajik bir kaza olmuştu. Cevaplarını tamamladıktan sonra da Agatha'dan izin istedi.

Agatha dükkândan çıkarken tatsızdı. Daha birkaç hafta önce onu rengârenk bir mont gibi saran Londra, şimdi yabancılarla dolu upuzun sokaklarla dolu gibi geliyordu. Charing Cross Yolu'ndaki Foyle's kitabevine gitti ve zehirli bitkilerle ilgili bir kitaptan su baldıranı fotoğrafına baktı. Minik, beyaz çiçekleri olan, gayet zararsız görünen bir bitkiydi bu. Tam kitabı satın alacaktı ki zahmet etmemeye karar verdi. Bir kaza olmuştu, üzücü bir kaza.

Londra'daki birkaç mağazayı daha gezdikten sonra arabasına dönüp şehir dışına doğru giden uzun araç trafiğine karıştı. Karanlık olmadan köye girmek istemediği için otoyoldan çıkıp Oxford'a yöneldi ve arabasını St. Giles'a park edip çay içmek için Randolph Otel'e gitti. İçerideki tek müşterinin kendisi olduğunu görerek şaşırdı çünkü burası aslında oldukça popüler bir mekândı. Dev bir koltuğa gömüldü ve Rafael öncesi tarzda bir suratı olan genç bir garson kız tarafından masasına getirilen çayını içip bisküvisini yemeye başladı. Dışarıdaki, Beaumont Caddesi'nden Ashmoleum Müzesi'ne doğru uzanan trafiğin sesi hafifçe kulaklarına ulaşıyordu. Otelde kiliselere benzeyen bir hava vardı; ölmüş rahiplerin hayaletleri içeride dolaşıyordu sanki. Tabağında kalan son bisküviyi sağa sola ittirdi. İştahı kaçmıştı. *Hayatımda bir gayeye, bir hedefe ihtiyacım var*, diye düşündü. Cummings-Browne gerçekten cinayete kurban gittiyse, cinayeti Agatha Raisin çözse harika olmaz mıydı? O

zaman bütün Cotswolds onu tanırdı. İnsanlar ayağına gelirdi, ona saygı gösterirdi. Olay gerçekten de kaza mıydı yani? Cummings-Browne'lar nasıl bir ilişkiye sahipti ki adam koltuğun arkasında ölmüş halde yatarken karısı rahatça yatağa gidebilmişti? Neden yatak odaları ayrıydı? Bu bilgiyi Agatha'ya Bill Wong vermişti. Bay Economide'ın meşhur kişi hakkında yıllar boyu hiçbir şikâyet alınmamışken neden birden içinde su baldıranı çıkıvermişti? Belki de Agatha birilerine sormalıydı. Sadece birkaç soru soracaktı; bundan bir zarar gelmezdi.

Kendisini uzun zamandır hiç olmadığı kadar neşeli hisseden Agatha hesabı ödeyip kibar garson kıza cömert bir bahşiş verdi. Arabasıyla köye girip Leylak Patikası'na park ettiğinde güneş ağaçların arkasında batmak üzereydi. Yedek anahtarını çıkartırken telefonunun tiz sesiyle çaldığını duydu.

Anahtarı deliğe sokup kapıyı açmaya uğraşırken kısık sesle küfretti. Telefonu ilk defa çalıyordu. Kapıdan içeri tökezleyerek girip eliyle duvarlara tutunarak ilerlemeye çalıştı.

"Benim, Roy," dedi telefondaki tanıdık, cilveli ses.

"Sesini duymak ne güzel," diye bağırdı Agatha, daha önce genç asistanı için hiç kullanmadığı bir ses tonuyla.

"Mesele şu ki Aggie, bu hafta sonu gelip seni ziyaret etmeyi düşünüyorum."

"Tabii, gel. Ne zaman istersen."

"Avusturalyalı arkadaşım Steve kırsal kesimi görmek istiyor. Onu da getirsem sorun olur mu?"

"Ne kadar çok kişi, o kadar iyi. Kendi arabanla mı geleceksin?"

"Trenle geliriz diye düşündük. Cuma akşamı."

"Bir dakika," dedi Agatha. "Burada bir tren tarifesi olacaktı." Çantasını karıştırdı. "Evet, akşam saat altı otuzda Padding-

ton'dan bir ekspres tren var. Aktarma yapmak zorunda değilsiniz. Son durak Moreton-in-Marsh ve…"

"Neresi?"

"Moreton-in-Marsh."

"Tam Agatha Christie romanlarındaki gibi bir isim."

"Ben istasyona gelip sizi alırım."

"Hafta sonu Mayıs Bayramı kutlamaları var, Aggie. Steve, çiçeklerle süslü şu direklerde dans edenlerle köylü dansçılarını izlemek istiyor."

"Posterlere bakacak vaktim olmadı Roy. Bir ölüm olayına karıştım."

"Yoksa köylü kırolardan biri horozuyla seni dürtmeye mi çalıştı tatlım?"

"Öyle bir şey değil. Görüştüğümüzde anlatırım."

Sonrasında Agatha yemek kitaplarından birini açıp önceki gün aldığı balığı hazırlamaya başladı. Kitapta pek çok egzotik tarif vardı. Biri mutlaka balığı kızartmayı içeriyor olmalıydı. Hazırladığı balığı kızarttı ama balık piştiğinde patateslerle karnabaharı pişirmediğini fark etti. Hemen mikrodalgada pişirilebilen bir paket patates cipsi çıkartıp bir teneke parlak yeşil bezelye açtı. Hepsi de Agatha'nın iddiasız damak zevkine gayet lezzetli gelmişti.

Ertesi gün Harvey'e uğrayıp kapıdaki posterleri inceledi. Evet, Roy'un bahsettiği danslar yapılacaktı. Cumartesi günü de köyde panayır vardı. İnsanlar ona kafalarıyla selam verip gülümsediler. Hiç kimsenin ağzından ne "kiş" lafı ne de başka kötü bir şey çıktı. Bu yüzden Agatha neşeyle eve döndü ama sonra kendi bahçe kapısına varamadan Bayan Barr tarafından yolu kesildi.

"Dün Mircester'daki mahkemeye gelirsin sanıyordum," dedi kadın, soğuk ve dikkatli gözlerle ona bakarak.

"Kimse benden öyle bir şey istemedi," dedi Agatha. "Olay bir kazaydı. Polis kanıtlarının yeterli olduğunu düşünüyorum."

"Benim için yeterli değil," dedi Bayan Barr buz gibi bir sesle. "Yarışmada hile yapmış olmanla alakalı bir şey söylenmedi."

Agatha'nın içi merakla doldu. "Neden? Kişin, Chelsea'deki bir dükkândan alındığından bahsedilmiş olmalı."

"Ah, evet. *Ondan* bahsedildi ama hilekâr ve yalancı olmakla suçlanmadın. Zavallı Bayan Cummings-Browne tamamen yıkıldı. Senin gibilere bu köyde ihtiyacımız yok."

"Hüküm neydi peki?"

"Kazayla ölüm. Ama onu sen öldürdün, Agatha Raisin. Dışarıdan getirdiğin o pis kişinle öldürdün onu. En az bıçaklayarak öldürmüş kadar suçlusun."

Agatha'nın gözleri alev saçıyordu. "Eğer şu anda önümden çekilip gitmezsen seni gebertirim, kinci cadaloz."

Sonra yaşlarla dolu gözlerini kırpıştırarak kendi evine yöneldi. Yaşadığı şok, ümitsizlik ve zayıflık onu dehşete düşürmüştü.

Neyse ki Roy geliyordu. *Canım Roy*, diye düşündü duygulanarak. Bu genç adamı, pop müzik dünyasındakiler üzerinde özel ve büyülü bir etkisi olmasa işten kovulacak, insanı yoran ve kadınsı davranışlar sergileyen biri olarak gördüğünü unutmuştu.

O sırada kapısı tıklatılınca Agatha yine edepsiz köylülerden birinin ona fırça çekmeye mi geldiğini merak ederek yüzünü buruşturdu. Ama kapıyı açtığında Bill Wong'la karşılaştı.

"Sizi soruşturma hakkında bilgilendirmek için geldim," dedi genç dedektif. "Dün telefon ettim ama evde değildiniz."

"*Arkadaşlarımla* görüşmeye gitmiştim," dedi Agatha gururlu bir şekilde. "Aslında iki arkadaşım hafta sonu beni ziyarete gelecekler. Her neyse, içeri gel."

"Şu Barr denen kadın az önce ne diyordu size?" diye sordu Bill, onun arkasından mutfağa giderken.

"Beni cinayetle suçluyordu," diye mırıldandı Agatha, market malzemelerini dolaplara yerleştirirken. "Kahve ister misin?"

"Evet, olur. Soruşturma artık sona erdi. Bay Cummings-Browne'ın cesedi yakılacak ve külleri, ordu günlerinin anısına Salisbury Platosu'na dağıtılacak."

"Eminim ki Bayan Cummings-Browne mahkemede bayılmıştır," dedi Agatha.

"Evet, evet, bayıldı. Kahveme iki şeker ve azıcık süt istiyorum. Çok yapmacıktı."

Agatha dönüp ona baktı. Birden konuya ilgisi artmıştı. "Rol yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir. Beni asıl şaşırtan adamın arkasından bu kadar yas tutan olması. Salon, mendilleriyle yüzlerini kapatıp hıçkıran hanımlarla doluydu."

"Kocalarıyla beraber mi gelmişlerdi?"

"Kendi başlarınaydılar."

Agatha genç adamın önüne bir fincan kahve koyup masada onun karşısına oturdu.

"Kafana takılan bir şey var sanki," dedi ona.

"Ah, dava kapandı ama benim yapacak çok işim var. Mircester'da araba çalma olayları başladı."

"Kocasının öldüğü gece Bayan Cummings-Browne kaçta yatmış?" diye sordu Agatha.

"Gece yarısından sonra."

"Ama Red Lion gece saat tam on birde kapanıyor. Onların evi de birkaç dakikalık yürüme mesafesinde."

"Bayan Cummings-Browne, kocasının sıklıkla geç saatlere kadar dışarıda kalıp arkadaşlarıyla içtiğini söyledi."

Agatha'nın gözleri açıldı. "Vay canına! Bir de mahkemede ağlayan şu kadınlar var. Demek bizim kepçe kulak tam bir kart zamparaymış."

"Bu konuda herhangi bir kanıt yok."

"Ama yarışmayı her sene Bayan Cartwright kazanıyor. Neden?"

"Belki de hamur işi çok iyidir."

"Hiç kimse Bay Economides'dan daha iyi kiş pişiremez," dedi Agatha sertçe.

"Ama siz buraya yeni geldiniz. Ödülü yerlilerden birine vermeleri doğal."

"Yine de…"

"Bakış açınızı anlayabiliyorum Bayan Raisin. Bu olayın cinayet olmasını, vicdanınızı temizlemeyi istiyorsunuz."

"Soruşturma hakkında neden bana bilgi vermek istedin?"

"İlgileneceğinizi düşündüm. Bugünkü *Gloucestershire Telegraph* gazetesinde olayla ilgili bir haber var."

"Gazete yanında mı?" diye sordu Agatha. "Bir bakayım."

Bill cebine uzanıp buruşuk bir gazete çıkardı. "Üçüncü sayfada."

Agatha sayfaları çevirip yüksek sesle okudu.

Dün Mircester'da, zehirli kiş yeme sonucu meydana gelen bir ölüm hakkında soruşturma yapıldı. Kurban, Carsely Köyü'ndeki Plumtrees Evi'nde yaşayan Bay Reginald Cummings-Browne'dı (58). Dedektif Başkomiser Wilkes'in bildirdiği üzere, kanıtlar kişin içindeki ıspanağa kazara zehirli su baldıranı karıştığı yönünde. Kişi getiren hanımefendinin, köyün yeni sakinlerinden Bayan Agatha Raisin olduğu ve Londra'daki bir mezeci dükkânından

satın aldığı bu kişle, merhum Bay Cummings-Browne'ın jüri olduğu bir köy yarışmasına katıldığı söyleniyor.

Mezeci dükkânının sahibi Bay Economides, polise verdiği ifadede su baldıranının yanlışlıkla ıspanakların arasına karışmış olduğunu söyledi. World's End, Chelsea'de bulunan Quicherie adlı dükkânı işleten Yunan asıllı Bay Economides'ın (45) bu olayda herhangi bir suçu olmadığı belirtildi.

Bayan Vera Cummings-Browne (52) mahkemede fenalık geçirdi.

Bay Cummings-Browne, Cotswolds'un tanınır simalarından biriydi ve...

"Vesaire vesaire," dedi Agatha, gazeteyi masaya bırakırken. "Zar zor bir paragrafı tamamlamışlar."

"Şanslısınız," dedi Bill Wong. "Mircester'da ayaklanmalar ve iki ölüm olayı yaşanmamış olsaydı eminim ki gazeteciler, hilekâr Carsely sakini hakkında haber yapmak için kapınıza dayanırdı. Şans yüzünüze güldü yani."

Agatha içini çekti. "Bu olayın cinayet olduğunu kanıtlamazsam asla peşimi bırakmazlar."

"Başınıza bela aramayın derim. Polis kuvvetleri neden var? Bu ölüm olayına karıştığınızı herkesin unutmasına izin verin. Economides da şanslıymış. Rusya'da yaşananları haber yapmak varken Londra'daki hiçbir gazete bu olay hakkında yazmadı."

"Ben hâlâ senin neden buraya geldiğini merak ediyorum."

Bill kahvesinin kalanını kafasına dikip ayağa kalktı.

"Belki sizi sevmişimdir Agatha Raisin."

Agatha hayatında belki de ilk kez kızardı. Bill Wong sırıtarak evden çıkıp gitti.

4

Agatha, Cotswold Ekspres'in Moreton-in-Marsh'a varmasını beklerken oldukça gergindi. Roy'un arkadaşı nasıl biriydi acaba? Onu sevecek miydi? Gerçi asıl endişesi Roy'un arkadaşının kendisini sevmemesiydi ama Agatha bunu asla itiraf etmezdi.

Rüzgâr kesilmişti ama hava hâlâ soğuktu. Ne mucizeydi ki tren tam saatinde istasyona girdi. Kot pantolon ve üstünde KULLANILDIM yazan bir tişört giymiş olan Roy inip koşarak Agatha'ya sarıldı. Onun arkasından da genç bir adam geliyordu. Gür, siyah saçları, kalın bir bıyığı vardı ve açık mavi kot ceket, kot pantolon ve topuklu kovboy çizmeleri giymişti. Moreton-in-Marsh'a ayak basan Butch Cassidy'ydi adeta. Demek Steve buydu. Genç adam, Agatha'nın elini hafifçe sıktı ve koca gözleriyle onu süzdü.

"Cotswolds'a hoş geldin," dedi Agatha. "Roy bana Avustralyalı olduğunu söyledi. Tatilde misin?"

"Hayır, ben bir sistem analistiyim," dedi Steve, dikkatli bir İngiliz aksanıyla. "Şehirde çalışıyorum."

"Pekâlâ. Haydi, gelin," dedi Agatha. "Arabayı dışarı park ettim. Sizi bu akşam yemeğe götürmeyi planladım. Çok iyi yemek pişiremem de."

"Gerçekten de pişiremezsin, şekerim," dedi Roy. Steve'e döndü. "Ona mikrodalga kraliçesi derdik. Yemeklerinin çoğunu ofiste yerdi. Orada mikrodalga fırını bile vardı. Rajah's Acılı Köri gibi korkunç şeyler tüketirdi. Bu akşam nerede yiyeceğiz Aggie?"

"Köydeki Red Lion'da yiyebiliriz diye düşündüm."

Agatha arabanın kapılarını açtı ama Roy hareketsiz kaldı. "Barda mı yani?"

"Evet."

"Biftek, böbrekli turta ile patates kızartması, sosis ile patates kızartması, lazanya ile patates kızartması gibi şeyler mi yani?"

"Evet, ne olmuş?"

"Ne mi olmuş? Bu düşünce benim narin, minik midemi altüst ediyor, olan bu. Arkadaşım Jeremy, Bourton-on-the-Hill'de Horse and Groom diye çok iyi bir restoran olduğunu söyledi. Bu kasaba isimleri ne kadar tatlı, değil mi Steve? Bak, Steve'in ağzı sulanmaya başladı bile." Steve kayıtsız görünüyordu. "Sahipleri Basklıymış ve pek çok çeşit balık yemeği servis ediyorlarmış. Bask futbol maçlarından birinde çıkan yangını duydun mu, Aggie tatlım? Seyircilere stadyumdan çıkmaları söylenmiş ama hepsi tek bir kapıya yönelip ezilmişler. Bundan çıkartılacak ders nedir peki? Tüm Basklıları tek çıkışa yönlendirme. Anladın mı?"

"Gevezelik etme," dedi Agatha. "Peki, gidelim bakalım şu restorana. Ama dediğin kadar iyiyse boş masaları olmayabilir."

Restorana vardıklarında onlar gelmeden hemen önce birilerinin rezervasyon iptali yaptığını öğrendiler. Yemek salonu şık ve rahat, yemekler mükemmeldi. Agatha, Steve'e işi hakkında sorular sordu ama sonra buna pişman oldu çünkü adam işini ve bilgisayarları uzun uzun anlatmaya başlayarak canını sıkmıştı.

Sonunda Roy bile arkadaşının monoloğunu dinlemekten yorulunca, "Şu karıştığın ölüm meselesi nedir Aggie?" diye araya girdi.

"Korkunç bir hata oldu," dedi Agatha. "Köydeki bir hamurişi yarışmasına ıspanaklı kişle katıldım. Jürilerden biri kişi yedikten sonra öldü."

Roy gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü. "Yemek pişirmeyi hiç beceremedin, Aggie hayatım."

"Kişi ben pişirmemiştim," diye karşı çıktı Agatha. "Chelsea'deki Quicherie adlı dükkândan almıştım. Yarışmaya onunla katıldım."

Steve ona ciddiyetle baktı. "Ama bu yarışmalara kendi pişirdiğin şeylerle katılman gerekir, değil mi?"

"Evet, ama..."

"Ama Aggie her zamanki gibi dolap çevirme peşindeydi," dedi Roy. "Jüri kimdi ve neden öldü peki?"

"Bay Cummings-Browne'dı. Su baldıranı zehirlenmesinden öldü."

"Baldırlarla alakalı bir şey mi bu? Domuz ateşi ya da kök çürüklüğü zehirlenmesi gibi hastalıklardan biri mi yoksa?"

"Hayır, su baldıranı bir bitki. Bay Economides'ın dükkânındaki ıspanaklara karışmış olmalı."

Steve çatalını bırakıp ciddi bakışlarla Agatha'ya baktı. "Yani adamı sen öldürdün."

Roy tiz bir kahkaha attı. Gülerken ayaklarını kaldırınca sandalyesinden düştü ve yemek salonunun zemininde karnını tutarak dönmeye başladı. Diğer müşteriler, İngilizlerin tehditkâr davranışlar karşısında takındıkları kibar gülümsemelerle onu izliyorlardı.

"Ah, Aggie," dedi Roy soluk soluğa, kalkıp sandalyesine tekrar otururken. "Senin gibisi yok."

Daha sonra Agatha kötü ve üzücü kazayı sabırla onlara anlattı.

"Köydekiler senin hakkında ne düşünüyor?" diye sordu Roy, gözlerinden akan yaşları silerken. "Sana Cotswolds'un Borgia'sı diyorlar mı?"

"Ne düşündüklerini anlamak zor," dedi Agatha. "Ama sanırım evi satsam iyi olacak. Carsely'ye taşınmam korkunç bir hataydı."

"Bir dakika," dedi Steve, yengecinin bir parçasının etini dikkatlice çıkartıp ağzına atarken. "Şu su baldıranı nerede yetişiyormuş?"

"Batı Midlands'da. Ve polisin belirttiğine göre şu an bulunduğumuz yer Batı Midlands."

Steve kaşlarını çattı. "Çiftliklerde, sebzelerin arasında mı yetişiyormuş peki?"

Agatha, geçen gün kitabevinde su baldıranı hakkında okuduklarını hatırlamaya çalıştı. "Bataklık arazilerde yetişiyormuş."

"Cotswolds'un kuşkonmazlarıyla çileklerinin meşhur olduğunu duymuştum. Ah, bir de erik gibi meyvelerinin," dedi Steve. "Bu konu üzerinde bir şeyler okudum. Burada ıspanak yetiştiğiyle ilgili bir şey hiç görmedim. Bataklık arazide yetişen bir bitki nasıl olup da ıspanakların arasına karışır?"

"Bilmiyorum," dedi Agatha. "Ama hatırladığım kadarıyla Britanya Adaları'nın başka bölgelerinde de yetişiyormuş. Öğrendiğime göre Covent Garden ürünleri yurt dışından da, Büyük Britanya'nın dört bir yanından da geliyor."

Steve kafasını yavaşça iki yana salladı ve elindeki yengeç parçasına bakarken ağzını açtı. "İçinde bulunduğumuz ayda 'R' harfi var mı diye mi düşünüyorsun?"[2] diye sordu Roy. "Panayır yerinde hedef tahtasına bir şey atmaya hazırlanan tiplere benziyorsun şu anda."

"Bu öylece olmuş olamaz," dedi Steve.

---

2. Kabuklu deniz ürünlerinin yalnızca içinde "R" harfi olan aylarda yenmesi gerektiğini söyleyen eski bir inanış.—*çn*

"Ne olamaz?"

"Eh, bakın şimdi. Bir ıspanak tarlası hasat ediliyor. Her nasılsa bataklıkta yetişen bir bitki bu ıspanakların içine karışıveriyor. Durum bu, değil mi? Peki o zaman neden başka kimse ölmüyor? Nasıl oluyor da zehir yalnızca tek bir ıspanaklı kişin içinde oluyor? Zehirli bitkinin bir kısmının başka bir kişe daha karışmış olması gerek. Şu Economides'ın müşterilerinden en az birinin daha ölmüş olması gerek."

"Ah, bunları polis araştırır," dedi Roy, meseleyi önemsiz bulurmuşçasına. Steve'in çok fazla konuştuğunu düşünüyordu.

Steve kafasını yavaş yavaş sağa sola salladı.

"Bak," dedi Agatha. "Mantıklı olmak lazım. Yarışmadan öfkeyle ayrılıp kişi orada bırakacağımı kim bilebilirdi ki? Ayrıca Cummings-Browne'ların kişi alıp evlerine götüreceğini kim bilebilirdi? Papaz da alıp ihtiyar köylülerden birine verebilirdi. Ya da Lord Pendlebury alabilirdi."

"Kişini yarışma yerine ne zaman götürdün?" diye sordu Steve.

"Yarışmadan önceki akşam."

"Yani orada bütün gece, kimsenin gözetimi olmadan durdu. Belki de biri su baldıranlı kişi pişirip Agatha'nınkinin yerine koymuştur."

"Yine aynı sonuca varıyoruz ama," dedi Agatha. "Diyelim ki biri benim kişimi değiştirdi. Cummings-Browne'ın onu evine götüreceğini nereden bilecekti? Ben bile kızgınlıkla oradan ayrılıp kişi bırakacağımı son dakikaya kadar bilmiyordum."

"Belki de zehri senin için koymuşlardı," dedi Steve. "Anlamıyor musun? Yarışmayı kazanmış olsaydın bile kişin sadece bir dilimi jüri için kesilmiş olacaktı. Sonra gerisini evine götürebilirdin." Öne eğildi. "Kim bunu yapacak kadar senden nefret ediyor?"

Aklına Bayan Barr gelip rahatsız olsa da Agatha omuz silkti. "Bu çok saçma. Agatha Christie romanları mı okuyorsun sen?"

"Sürekli," dedi Steve.

"Eh, ben de okuyorum ama o dedektif hikâyeleri ne kadar eğlenceli olsa da cinayetler genellikle aniden vuku bulur, inan bana. Ayrıca şiddet içerikli olurlar ve çoğunlukla şehirlerde görülürler. Sarhoş bir kocanın, karısını ölümüne dövmesi gibi. Anlamıyor musun? Ben de bu olayın cinayet olmasını *isterdim*."

"Anlayabiliyorum," dedi Steve. "Çünkü şu anda hilekâr olarak görülüyorsun."

"Bir dakika…"

"Ama tüm bu olay oldukça tuhaf."

Agatha sessizleşti. O aptal yarışmaya hiç katılmamış olmayı diliyordu.

Hesabı ödeyip misafirlerini hızla restorandan çıkartırken içi yine yalnızlık hissiyle dolmuştu. Koca bir hafta sonunu bu iki genç adamla geçirip onları eğlendirecekti ama yine de onların

varlığı kendisini daha da yalnız hissetmesine yol açıyordu. Roy ona karşı gerçek sevgi duymuyordu bir kere. Arkadaşı kırsal kesimi görmek istediği için o da Agatha'yı kullanıyordu.

Eve gittiklerinde Roy içeride dolaşıp eşyaları inceledi. "Ne kadar tatlı, Aggie," dedi sonunda. "Sahte at nalları, tüm bu çiftlik araç gereçleri… Cık cık!"

"Sen nasıl dekore ederdin?" dedi Agatha sertçe.

"Bilmem ki hayatım. Burası bir film sahnesine benziyor. Aggie'yi yansıtan bir şey yok."

"Bu anlaşılabilir aslında," dedi Steve. "Kişilikleri ev dekorasyonlarına yansımayan insanlar olabilir. İnsan evde oturmayı seviyor olmalı."

"Haydi, artık çekilebilirsiniz," dedi Agatha huysuzca. "İkiniz de yataklarınıza. Çok yorgunum. Köy şenlikleri öğleden sonra başlayacak, yani geç saate kadar uyuyabilirsiniz."

Ertesi sabah Roy, Agatha'nın sosisleri mikrodalgaya atmaya yeltendiğini görünce kahvaltıyı hazırlama işini devraldı. Mutfakta gezinirken mutlulukla ıslık çalıyordu. Agatha onun iyi bir eş olacağı yorumunu yaptı. "Senden daha iyi eş olacağım kesin, Aggie," dedi genç adam neşeyle. "Onca mikrodalga yemekten sonra sağlığının bozulmamış olmasına inanamıyorum."

Steve altın rengi-mavi çizgili, cep kısmında bir kriket kulübünün rozeti olan bir sabahlık giymiş halde aşağı geldi. "Sabahlığını pazardaki tezgâhların birinden aldı," dedi Roy. "Onunla konuşmaya zahmet etme, Aggie. Bir fincan kahve içmeden uyanamaz."

Agatha sabah gazetelerini alıp kiş zehirlenmesi hakkında yeni bir haber var mı diye hızlıca sayfaları çevirdi ama hiçbir şey yoktu.

Sabah sessiz ve sakin geçti. Sonra köyün ana caddesine gitmek için evden çıktılar. Roy yolda perendeler atarak ilerlerken Agatha, Bayan Barr'ın dantel perdelerinin kıpırdadığını fark etti.

Steve büyükçe bir not defteri çıkartıp şenlikler hakkında yazmaya başladı. Şenlikler; minyon, hafif demode görünümlü ama güzel bir genç kızın Mayıs Kraliçesi seçilmesiyle başladı. Aslında bütün okullu çocuklar, masum yüzleri ve az gelişmiş vücutlarıyla çok eski bir resimli kitaba aitmiş gibi görünüyorlardı. Agatha, göğüsleri ve kalçaları gelişmiş okullu kızlar görmeye alışkındı. Kraliçe, çiçekli şapkalar ve zilli dizlikler takmış olan dansçı erkeklerin omuzlarında taşındı. Dansçılar Roy'u hayal kırıklığına uğratmıştı çünkü çiçekli şapkalarına rağmen ayyaş bir ragbi takımı gibi görünüyorlardı. Başlarındaki beyaz

saçlı adamsa elindeki domuz mesanesini ara sıra seyircilere çarpıyordu. "Bunun insanı doğurganlaştıracağına inanılıyor," dedi Steve düşünceli bir şekilde. Roy tiz kahkahalar atmaya başlayınca Agatha onunla birlikte görünmekten utandı.

Ana caddeye kurulmuş tezgâhların arasında dolaştılar. Hepsinde de değişik yardım kuruluşlarına destek amacıyla bir şeyler satılıyordu. Agatha evde pişirilmiş hamur işleri tezgâhını görünce yüzünü buruşturarak uzaklaştı. Roy tombalada bir kutu sardalya kazanınca kendisini kaybedip bilet üstüne bilet satın aldı ve en sonunda bir şişe viski kazandı. Sonrasında hepsi dokuz kuka oyunu oynamayı denediler. Köyün müzik grubu şarkılar çaldı, ardından köylü dansçılar akordeon ve keman eşliğinde, güneşli gökyüzüne doğru sıçrayarak yaptıkları dansa başladılar. "Nasıl antika bir yerde yaşadığının farkında mısın?" dedi Steve düşünceli bir şekilde, defterine bir şeyler yazarken.

Roy tekrar tombalada şansını denemek isteyince Steve'le birlikte uzaklaştılar. Agatha tezgâhlardan birindeki ikinci el kitapları incelemeye başladı, sonra tezgâhın arkasındaki kadına dikkatlice baktı. Bu, Bayan Cartwright'tı!

Kadın, Agatha'nın daha önce fark ettiği gibi çingene görünümlü biriydi gerçekten de. Pembe ve beyaz tenli köylülerin aksine esmer tenliydi. Kurumuş saçları sırtına dökülmüştü. Kaslı kollarını geniş göğsünde birleştirmiş şekilde duruyordu.

"Bayan Cartwright?" dedi Agatha ihtiyatlı bir şekilde. Kadının siyah gözleri ona odaklanmıştı. "Ah, siz Bayan Raisin olmalısınız," dedi. "Kiş olayı kötü oldu."

"Anlayamıyorum," dedi Agatha. "O kişi almamalıydım. Fakat Londra'da pişen bir kişe nasıl oldu da su baldıranı karıştı?"

"Londra kötü şeylerle doludur," dedi Bayan Cartwright, devrilmiş birkaç kitabı düzeltirken.

Agatha, "Eh, maalesef ki evimi satmak zorunda kalacağım," dedi. "Olanlardan sonra burada kalamam."

"Olay bir kazaydı," dedi Bayan Cartwright uysal bir tavırla. "Kazalardan sonra kaçıp gidilir mi hiç? Ayrıca Londralı bir hanımefendinin benimle yapacağı yarışa satın alınmış bir kişle katıldığını duymak oldukça hoşnut ediciydi."

Agatha yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Cotswolds'daki en iyi hamur işlerini sizin pişirdiğinizi duymuştum. Bu konuda konuşmayı çok isterim aslında. Sizi ziyarete gelebilir miyim?"

"Ne zaman isterseniz," dedi Bayan Cartwright tembelce. "Red Lion'ın ilerisindeki Eski İstasyon Yolu'nda bulunan Judd'un Evi'nde kalıyorum."

Roy hoplaya zıplaya yanına geri geldiğinde, onun gevezelikleriyle Bayan Cartwright'ı sinirlendirmesinden korkan Agatha hızlıca kadının tezgâhından ayrıldı. Kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Bayan Cartwright onu hilecilikle suçlamamış, hatta kötü bile davranmamıştı.

Fakat sonra, Steve ve Roy'la birlikte Mayıs Şenlikleri'nden ayrılırken Bayan Barr'la karşı karşıya geldiler. Kadın alev saçan gözlerle Agatha'nın önünde durdu. "Gün ışığında insan içine çıkma cesaretine sahip olman beni şaşırttı," dedi.

"Neye canın sıkıldı bakalım şekerim?" diye sordu Roy.

"Bu kadın," dedi Bayan Barr, kafasıyla Agatha'yı göstererek. "Köyümüzün en saygıdeğer sakinlerinden birini zehirleyerek öldürdü."

"O bir kazaydı," dedi Roy, Agatha bir şey diyemeden. "Şimdi çekil git, seni korkunç ihtiyar. Haydi gel, Aggie."

O, Agatha'yı arkasından çekerek yürümeye başlarken Bayan Barr ağzını bir açıp bir kapayarak öylece kalakalmıştı.

"Acınası kadın," dedi Roy, Leylak Patikası'na girerken. "Sorunu ne?"

"Evine temizliğe giden kadını çaldım."

"Ah, bu çok büyük bir suçtur. Cinayet bile yanında hafif kalır. Haydi bizi Bourton-on-the-Water'a götür, Aggie. Steve orayı görmek istiyor. Zaten sabahki büyük kahvaltıdan sonra henüz acıkmadık bile."

Agatha, Bayan Barr yüzünden hâlâ sarsılmış halde olsa da sabırla arabasını çıkardı. "Stow-on-the-Wold!" diye bağırdı Roy, on beş dakika sonra tam bu köyün yanından geçip gideceklerken. "Burayı da görmeliyiz." Agatha geri dönüp ana meydana girdi ve bir aile otomobilinin geri geri yanaşmak üzere olduğu son park yerine girmek için gazı kökledi.

Hayatında hiç bu kadar köy dansçısını bir arada görmemişti. Köyün her noktasında bir dansçı vardı resmen. Mendillerini sallayıp balet Nijinsky gibi havaya sıçrayan bu dansçılar, Carsely'dekilerden çok daha enerjikti.

"Bence," dedi Roy. "Çok fazla köy dansçısı görmüşsen çok şey görmüşsün demektir. Şu defteri kaldır artık Steve, Tanrı aşkına."

"Ama bunlar çok ilginç," dedi Steve. "Bazıları bu dansın Fas'a özgü olduğunu söylüyor. Sizce öyle midir?"

"Bence…" diye başlayan Roy meseleyi önemsemediğini göstermek için uzun uzun esnedi. "Neyse, hadi gidip Bourton-on-the-Water'ın kozmopolit lezzetlerini tadalım."

Bourton-on-the-Water kesinlikle Cotswolds'un en güzel köylerinden biriydi. Tam ortasından, taş köprülerin altından pırıl pırıl bir nehir akıyordu. Fakat güzelliği meşhur olduğu için her zaman turistlerle dolu olması bir sorundu. Mayıs Bayramı olduğundan dolayı şu anda da insan akınına uğramış durumdaydı.

Agatha özlemle huzurlu Londra sokaklarını düşündü. Burası resmen turist kaynıyordu. Her yerde büyük aile partileri, yapış yapış olmuş, ağlayan çocuklar, Galler'den otobüslere doluşarak

gelen insanlar, Birmingham'dan gelen dövmeli, kaslı erkekler, yanında yırtmacı olan beyaz etekler ve beyaz topuklu ayakkabılar giymiş, dondurmalarını yalarken bir yandan da gördükleri her şeye kıkırdayan genç kızlar vardı. Steve gidilebilecek her yere gitmek istedi. Sanat galerilerine, müzelere... Ama müzeler Agatha'nın moralini bozuyordu çünkü oralarda onun çocukluğundan kalma şeyler sergileniyordu. Ona göreyse, müzelere sadece çok eski şeylerin konması gerekiyordu. Sonra yine turistlerle dolu olan otomobil müzesine gittiler. Bunun ardından birisi Steve'e köyün bir ucundaki Kuş Cenneti'nden bahsedince oraya da gidip kuşlarla penguenlere bakmak zorunda kaldılar. Agatha her zaman Hong Kong ya da Tokyo'da yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişti. Şimdi biliyordu. Her köşeden bir insan çıkıyordu. Her yerde insanlar bir şeyler *yiyorlardı*; dondurma, çikolata, hamburger, patates kızartması... Tüm o İngiliz çeneleri geviş getirip duruyordu. Hepsi de böyle bir kalabalığın arasında olmaktan gayet mutlu gibiydi. Sadece kayıtsız aileleri tarafından sürüklenen çok yorulmuş çocuklar durumdan şikâyetçi şekilde ağlıyordu.

Hava serinlemeye başlarken Steve sonunda memnun bir iç çekişle defterini kapattı ve saatine baktı. "Saat daha üç buçukmuş," dedi. "Stanford-on-Avon'a gidebiliriz. Shakespeare'in doğduğu yeri görmem lazım."

Agatha içten içe homurdandı. Kısa süre önceki Agatha Raisin olsaydı ona yorulduğunu, bir yere gidemeyeceğini söylerdi; ama şimdi Carsely'yi ve Bayan Barr'ı düşünerek uysalca arabasına yöneldi ve Stratford'a doğru yola çıktılar.

Kasabaya vardıklarında arabayı çok katlı bir otoparka bıraktıktan sonra hep birlikte kalabalığa karıştılar. Burada da pek çok insan vardı ama bu sefer bu insanlar farklı farklı uluslardandı. İnsan bedenlerinin arasında Shakespeare'in evine doğru ilerlerlerken, n*e kadar ruhsuz bir yer*, diye düşündü Agatha

yine. Ev fazlasıyla restore ve *sterilize* edilmişti. Öyle ki Cotswolds'daki bazı eski barlar buradan daha antik görünüyordu.

Sonra Avon Nehri'ne doğru indiler. Bunun ardından Steve, o akşam Royal Shakespeare Şirketi tarafından sahneye konan *Kral Lear* gösterimine bilet bulmaya çalıştı ve Agatha ne kadar istemese de, bulabildi.

Tiyatro salonunun karanlığında, kahvaltıdan beri içine bir şey girmemiş olan midesi guruldarken Agatha'nın kafası yine… cinayete kaydı. Bay Cummings-Browne hakkında biraz araştırma yapmaktan zarar gelmezdi. Demek cesedi Bayan Simpson bulmuştu. Bayan Cummings-Browne nasıl tepki vermişti? İlk sahne oynanırken Agatha görmedi bile. Sahne arasında içtiği iki büyük cin tonikle hafifçe kafayı bulduktan sonra yine cinayeti çözmeyi ve köylülerin saygısını kazanmayı hayal etti. Son sahnedeyse uykuya daldı ve Shakespeare'in görkemli oyunu sağır kulaklarında kayboldu.

Oyundan sonra binadan çıkarlarken —yine her yer kalabalıktı— evde yiyecek bir şey olmadığını hatırladı. Bu saatte restoran bulmak da mümkün değildi. Ama gün içinde bir ara elinde bir poşet belirmiş olan Steve, onlara akşam yemeği pişirmeyi planlayıp Kuş Cenneti'nden alabalık aldığını söyledi.

"Bence buraya kazık çakmalısın," dedi Roy, Agatha'nın evinin önünde arabadan inerlerken. "İnsan yok. Sakin. Sessiz. Turist köylerinden birinde yaşamadığın için şanslısın. Buraya hiç turist geliyor mu?"

"Red Lion'da odalar var sanırım," dedi Agatha. "Birkaç kişi de evlerini kiraya veriyor. Ama fazla turist gelmiyor."

"Steve yemeği pişirirken biz de bir şeyler içelim hadi," dedi Roy, oturma odasında etrafına bakarken. "Senin yerinde olsaydım tüm o sevimli bardakları, at nallarını ve çiftlik aletlerini atıp birkaç tablo ve çiçek kâsesi alırdım. Güzel olan, sadece ortaçağa

özgü bir şömineye sahip olmak değil, odunlarını içindeki sepet yerine taş ocağında yakmak."

"Ben o sepeti seviyorum," dedi Agatha. "Ama dediğin diğer şeyleri atabilirim." Bunları dedikten sonra, *köyde hayır kurumları için eşya topluyorlar*, diye düşündü. *Pazar günü hepsini arabaya yükleyip papazın evine götürebilirim. Hem de insanların gözüne girmiş olurum.*

Akşam yemeği mükemmeldi. *Yemek pişirmeyi öğrenmem lazım*, diye düşündü Agatha. *Yapacak başka bir şeyim de yok zaten.* O sırada Steve defterini açtı. "Senin için sorun olmazsa yarın Warwick Kalesi'ne gitmek istiyorum Agatha," dedi.

Agatha homurdandı. "Warwick Kalesi de aynı Bourton-on-the-Water gibi gün boyu turist kaynıyor ama."

"Ama burada diyor ki," dedi Steve bir seyahat rehberi çıkartarak. "Orası, İngiltere'nin en iyi Ortaçağ kalelerinden biriymiş."

"Pekâlâ! Ama erken çıkarız, ona göre. Kalabalık olmadan yetişmeye çalışalım."

Warwick Kalesi, turistler için rüya gibi bir yerdi. Mazgallı siperleri, kuleleri, bir işkence odası ve zindanı vardı. Odalarında, Madam Tussaud'un balmumu heykelleri Victoria dönemindeki ev partilerinden birindeymiş gibi görünüyordu. Garaj yolundaki tabelada "YAVAŞ SÜRÜN. TAVUS KUŞU GEÇEBİLİR." yazıyordu. Kalenin bir gül bahçesi, bir de tavus kuşu bahçesi vardı. Her şeyi görmek çok fazla vakit alacaktı ve Steve her şeyi görmek istiyordu. Tükenmeyen bir enerji ve istekle kulelere tırmandı, siperlere çıktı, zindanları gezdi. Lüks odalarda defterine bir şeyler yazarak oyalanırken arkasında bekleyen turistlere aldırmadı bile. "Bunlarla ilgili bir şey mi yazacaksın?" diye sordu Agatha sabırsızca.

Steve, mektuplarına yazacağını söyledi. Her hafta, Sydney'deki annesine uzun mektuplar yazıyordu. Agatha artık kaçıp git-

meyi umuyordu ama bu sefer defter zulmü, kamera zulmüne dönüştü. Steve, tekrar kulelerden birine çıkmak için ısrar etti ve oradaki mazgallı siperlere yaslanan Agatha ile Roy'u kameraya aldı.

Arabaya geri döndüklerinde Agatha'nın ayakları ağrıyordu. Warwick'teki bir barda öğle yemeği yediler, ardından yorgunluktan uyuşmuş olan Agatha, kendisini henüz görmedikleri Cotswolds köylerine doğru giderken buldu. Steve, isimlerini ilginç bulduğu Upper ve Lower Slaughter, Aston Magna, Chipping Camden gibi köyleri görmek istemişti. Sonra Chipping Camden'da açık dükkânlar görünce birkaç malzeme alıp yine akşam yemeği pişireceğini söyledi.

Akşam yemeğini bitirdiklerinde Agatha o kadar yorgundu ki tek yapmak istediği yatıp uyumaktı ama Steve'in kamerası televizyona bağlanabilen modellerden olduğu için çektiklerini izlemek istediler.

Agatha arkasına yaslanıp gözlerini yarı yarıya kapattı. Kendisini izlemekten nefret ederdi. Sonra Roy'un bağırışını duydu. "Bir dakika. Warwick Kalesi'ne geri sar. Kulenin tepesine. Şu kadına bak Aggie. Tekrar oynatsana Steve."

Filmi geri sardılar ve tekrar oynattılar. Agatha, kulenin tepesinde Roy'la birlikteydi. Roy her zamanki gibi şaklabanlık yaparak gülüyordu. Kamera daha sonra manzaraya yönelip santim santim döndü. Steve muhtemelen amatörce geniş açı çekimi yapmak istemişti. Sonra birden, Agatha ile Roy'un durduğu yerden biraz uzaktaki bir kadına odaklandı. Tüvit ceketi, belinden düşen tüvit eteği ve topuksuz ayakkabılarıyla tam bir kız kurusu görünümü vardı. Agatha'ya gözlerinden zehir saçarak bakarken parmaklarını pençe gibi kıvırmıştı. Sonra kamera tekrar Agatha ile Roy'a döndü.

"İlk Katil Girer," dedi Roy. "Tanıdığın biri mi bu Aggie?"

BELONGS TO KARTUS TEAM

Agatha kafasını iki yana salladı. "Onu daha önce hiç görmedim. Bizim köyde yani. Tekrar oynatsana."

O nefret dolu gözler tekrar karşısına geldi. "Belki de baktığı kişi ben değildim," dedi Agatha. "Arkamdaki merdivenlerden kocası çıkıyordu belki." Steve kafasını iki yana salladı. "Orada başka kimse yoktu. Videoyu çekerken kadını gördüğümü hatırlıyorum. Tam videoyu sonlandırmıştım ki bir sürü turist gelmişti."

"Ne kadar tuhaf." Roy boş gözlerle televizyon ekranına bakıyordu. "Seni nereden tanıyor da bu kadar nefret ediyor ki? Ne konuşuyorduk acaba o anda?"

"Sen şaklabanlık yapıyordun," dedi Agatha yavaşça. "Videonun sesi olmaması kötü olmuş Steve."

"Unutmuşum, ses vardı. Normalde sesi açmakla uğraşmadan üstüne güzel bir İngiliz müziği ekleyerek anneme gönderirim."

"Sesi açalım o zaman," dedi Roy hevesle.

Oda, siperlerdeki rüzgâr uğultusuyla doldu. Sonra Roy'un sesi duyuldu. "Agatha'nın kendisini Tosca gibi siperlerden aşağı atmasını ister misin?" diyordu. Agatha cevap olarak, "Of, kes şunu Roy. Tanrım, burası çok soğuk," dedi.

Sonrasında Roy kasvetli bir ses tonuyla, "Kişinle Bay Cummings-Browne'ı gönderdiğin mezar kadar soğuk, Agatha," dedi.

Agatha, "O mezarda değil," dedi ters ters. "Külleri Salisbury Platosu'na savruldu. Artık yetti mi Steve?"

Sonra Steve'in, "Biraz daha," diyen sesi yükseldi ve sert bakışlı kadın kadraja girdi.

"Bir de kimsenin senden nefret etmediğini söylemiştin!" diye dalga geçti Roy. "Kadın sana öldürecekmiş gibi bakıyor. Kim acaba?"

"Ekrandan fotoğrafını alıp sana çıktısını gönderirim," dedi Steve. "Kim olduğunu öğrenmen için yardımcı olur. Belki de Cummings-Browne'ın ölümü hakkında bir şey biliyordur."

Agatha birkaç saniye sessizce oturdu. O kız kurusu suratı ve öfkeyle parlayan gözleri önceden görmüş olsa unutamayacağını düşünüyordu.

"Neyse, ben yatıyorum artık," dedi Roy. "Yarın hangi trene bineceğiz?"

Agatha kendine gelmeye çalıştı. "Tatil sonrası pazartesi günleri buralardan trene binmek akıllıca olmaz. Sizi Oxford'a kadar götürüp öğle yemeği ısmarlarım, oradan trene binersiniz."

İki genç adamı son kez görmenin iyi olacağını düşünmüştü ama Oxford İstasyonu'nda onları uğurlarken birden gitmemelerini dilediğini fark etti.

"Tekrar gelin," dedi. "Ne zaman isterseniz."

Roy onun yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. "Geliriz Aggie. Süper bir hafta sonuydu."

Görevli düdüğünü öttürünce Roy içerideki Steve'in yanına atladı ve tren hareket edip uzaklaşmaya başladı.

Agatha birkaç dakika boyunca perişan halde öylece dikildi ve trenin bir virajı dönerek otoparkın arkasında gözden kaybolmasını izledi. İçinde küçük bir korku oluşmuştu. Onlarla birlikte Londra'ya gidebilmeyi diledi. İşi ne demeye bırakmıştı ki?

Ama Cotswold Tepeleri'nin göbeğindeki Carsely'de bulunan evi onu bekliyordu. Carsely… Kendisini rezil ettiği, ait olmadığı ve asla ait olmayacağı yer onu bekliyordu.

5

Agatha ertesi gün evdeki figürlü sürahileri, kalaylı kupaları, sahte at nallarını ve çiftlik gereçlerini arabasına yükleyip papazın evine yollandı.

O çıkarken Bayan Simpson evi temizlemekle meşguldü. Agatha öğle yemeğinde onunla konuşmayı planlıyordu. Belki de zehirlenme olayı yüzündendi ama Bayan Simpson ona Bayan Raisin diye seslenmeye başlamıştı. Agatha da bu yüzden ona Doris değil Bayan Simpson demek zorunda hissediyordu. Kadın temizlikte iyi ve verimliydi ama sürekli ihtiyatlıydı. En azından kendi öğle yemeğini getirmiyordu.

Papazın evine vardığında kapıyı karısı Bayan Bloxby açtı. Agatha terslenme korkusuyla hemen lafa girip satarak parasını hayır kurumuna bağışlamaları için birkaç eşya getirdiğini söyledi.

"Ne kadar da düşüncelisiniz," dedi Bayan Bloxby. "Alf," diye seslendi içeri sonra. "Bayan Raisin hayır kurumuna bağışlamamız için eşya getirmiş. Gel de yardım et." Agatha tuhaf hissetmişti. Rahiplerin Alf gibi basit isimleri değil, Peregrine, Hilary ya da Aloysius gibi isimleri olmalıydı. Papaz, üstünde eski bir bahçıvan tişörtü ve fitilli kadifeden pantolonla kapıya geldi.

Üçü birlikte kutuları papaz evinin oturma odasına taşıdılar. Agatha eşyalardan birkaçını çıkardı. "Sevgili Bayan Raisin," diye bağırdı Bayan Bloxby. "Emin misiniz? Bu eşyaları gayet iyi bir fiyata kendiniz de satabilirdiniz. At nalları değil ama bu

sürahiler bayağı güzel. Çiftlik gereçleri de sahte değil. Bu…" Parlak bir işkence aletini gösterdi. "… Bu gerçek bir köstebek kapanı. Bugünlerde bunlardan pek kalmadı."

"Yok, parayı sizin almanız beni memnun eder. Ama aldıkları parayı kokteyl partilerine ya da siyasete harcamayacak bir hayır kurumu bulabilirseniz sevinirim."

"Tabii ki. Biz de Kanser Araştırmaları ve Çocukları Kurtarın Vakfı'nı desteklemeyi tercih ediyoruz," dedi rahip. "Bir fincan kahve ister misiniz Bayan Raisin?"

"Çok iyi olur."

"Sizi karıma emanet edeceğim. Benim gidip pazar vaazlarına hazırlanmam lazım."

"Vaazlar mı?"

"Üç kilisede vaaz veriyorum."

"Neden hepsinde aynı vaazı vermiyorsunuz?"

"İyi olurdu ama bu cemaati önemsediğimi göstermezdi."

Rahip evin alt katına inerken karısı kahve hazırlamak için mutfağa gitti. Agatha da etrafına bakınmaya başladı. *Papaz evi cidden çok eski olmalı*, diye düşündü. Pencere çerçeveleri ve kapılar eğimlenmişti. Burada kendi evindeki gibi halı döşeme yoktu ama eski ahşap zemin cilalanıp cam gibi yapılmıştı ve ortasında parlak renkli bir İran halısı vardı. Küçük bir masanın üzerindeki kâseye çeşitli çiçek yaprakları doldurulmuştu. Bir başka masada bir vazo dolusu çiçek, pencerenin önündeyse saksılanmış sümbüller duruyordu. Agatha'nın üstünde oturduğu yıpranmış sandalyelerin minderleri kuş tüyündendi. Önündeki yeni görünen kahve sehpası şu Kendin Yap mağazalarından alınıp birleştirilmişti ve üstü dergiler ve gazetelerle doluydu. Bunların yanında bir de yeni başlanmış bir gergef işi duruyordu ve odayla bütünleşmişti. Tepesindeki alçak tavan

yılların ve dumanın etkisiyle kararmıştı. Odadaki sümbül ve karışık çiçek yaprağı kokusuna lavanta ve odun ateşi kokusu eklenmişti.

Bu evde rahat ve *hoş* bir hava vardı. Agatha, Papaz Bloxby'nin, habis bir kafes olan İngiliz Kilisesi'nin içindeki nadir kuşlardan biri olduğunu düşünüyordu. Adam yalnızca inandığı şeyler hakkında vaaz veriyordu. Agatha bu köye geldiğinden beri ilk kez kendisini tehdit altında hissetmiyordu. Kapı açılıp da papazın karısı odaya girerken içi onları memnun etme arzusuyla dolmuştu.

"Birkaç çörek de ısıttım," dedi Bayan Bloxby. "Hava hâlâ çok soğuk. Ateşin sönmemesi için uğraşmaktan yoruldum artık. Sizin merkezi ısıtma sisteminiz olduğu için böyle bir sorununuz yoktur."

"Eviniz çok güzel ama," dedi Agatha.

"Teşekkürler. Süt ve şeker ister misiniz?" Bayan Bloxby'nin minik, narin ve çizgiler oluşmuş bir yüzü, yer yer grileşmiş kahverengi saçları vardı. Vücudu da ince ve kırılgandı. Uzun, narin elleri tıpkı portre sanatçılarının tablolarındaki gibiydi.

"İyice yerleşebildiniz mi evinize Bayan Raisin?"

"Tam olarak değil," dedi Agatha. "Belki de yerleşmeden *ayrılmam* gerekiyordur."

"Ah, şu kiş olayı yüzünden," dedi Bayan Bloxby sakince. "Bir çörek alın. Kendim yapıyorum. İyi yaptığım şeylerden biridir bunlar. Evet, kötü bir olay oldu. Zavallı Bay Cummings-Browne."

"İnsanlar benim korkunç biri olduğumu düşünüyor olmalı," dedi Agatha.

"Eh, o kişin içinde su baldıranı olması büyük talihsizlikti. Ama bu köy etkinliklerinde çok fazla hile yapılır. Siz ilk değilsiniz."

Agatha elindeki, tereyağları akan çörekle öylece durup papazın karısına baktı. "Değil miyim?"

"Hayır, hayır. Bir düşüneyim. Beş yıl önce Bayan Tenby diye biri vardı. Yeni gelmişti ve çiçek düzenleme yarışmasına katılmak istemişti. Bu sebeple St. Anne'deki bir çiçekçiden bir sepet çiçek sipariş etmişti. Bayağı da pervasızdı. Çiçekleri çok güzeldi ama komşuları evin önüne çiçekçi arabasının geldiğini görmüşlerdi, bu yüzden yaptığı ortaya çıkmıştı. Sonra yaşlı Bayan Carter vardı. Yarışmaya, satın aldığı ve üzerine kendi etiketini yapıştırdığı bir çilek reçeliyle katılıp kazanmıştı. Red Lion'da sarhoş olup kendisiyle böbürlenmese kimse hile yaptığını anlamayacaktı. Yani evet, daha önce köyde böyle olaylar yaşanmamış olsaydı… ya da jüri adaletli olsaydı sizin aldatmacanız büyük mesele olabilirdi Bayan Raisin."

"Bay Cummings-Browne'ın hile yaptığını mı söylüyorsunuz?"

Bayan Bloxby gülümsedi. "Şöyle diyelim, ödülü favorilerine vermeye eğilimliydi."

"Ama bu herkesçe bilinen bir şeyse neden köylüler yarışmaya katılma zahmetine giriyor?"

"Çünkü yaptıklarıyla gurur duyuyorlar ve arkadaşlarına gösteriş yapmak istiyorlar. Ayrıca Cummings-Browne komşu köylerde de jürilik yapıyordu ve her köyde sadece tek bir favorisi olduğu tahmin ediliyordu. Hem kaybetmek küçük düşürücü bir şey değil ki. Alf jüriyi değiştirmeyi hep isterdi ama Cummings-Browne'lar hayır işleri için çok fazla bağış yapıyorlardı. Bir yıl eşim jüriyi değiştirmeyi başarmıştı ama bu jüri de ödülü bizim köyden bile olmayan kız kardeşine vermişti."

Agatha yavaşça nefes verdi. "Anlattıklarınızdan sonra kendimi daha az kötü hissettim."

"Tüm bunlar çok üzücü. Dehşet dolu zamanlar geçirmiş olmalısınız."

Agatha'nın korktuğu şey oldu ve gözleri yaşardı. O hızlıca gözlerini silerken rahibin karısı incelikle kafasını başka yöne çevirdi.

"Ama emin olun," dedi Bayan Bloxby, kahve demliğine bakarak. "Aldatmacanız o kadar büyük olay olmadı. Zaten Bay Cummings-Browne pek sevilmezdi."

"Neden?"

Rahibin karısı kaçamak cevap verecek gibi görünüyordu. "Bazı insanlar sevilmez işte."

Agatha öne doğru eğildi. "Bu olayın bir kaza olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Ah, evet. Kaza olmasaydı şüpheli doğal olarak karısı olurdu ama Vera Cummings-Browne kendince sadık bir eştir. Çok da zengindir. Bay Cummings-Browne o kadar zengin değildi. Çocukları yok. Vera onu istediği zaman terk edip gidebilirdi. Kocasının öldüğü gün onu ben teselli etmek durumunda kaldım. Bir kadının o kadar ıstırap çektiğini hiç görmemiştim. Bu meseleyi arkanızda bırakmanız daha iyi olur Bayan Raisin. Bu akşam saat sekizde Carsely Hanımları Topluluğu burada, bizim evde toplanacak. Siz de gelin lütfen."

"Teşekkür ederim," dedi Agatha mütevazı bir şekilde.

"O korkunç kadından kurtuldun mu?" diye sordu rahip on dakika sonra, karısı çalışma odasına girdiğinde.

"Evet. O kadar da kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Şu kiş meselesi yüzünden samimi bir üzüntü duyuyor. Onu bu akşamki kadınlar toplantısına davet ettim."

"Tanrıya şükür akşam ben evde olmayacağım," dedi rahip, vaaz çalışmalarına doğru eğilirken.

Arabasına binip eve dönerken Agatha günahlarından arınmış gibi hissediyordu. Pazar günü kiliseye gidecek, iyi bir insan olmaya çalışacaktı. Bayan Simpson'ın öğle yemeği için Linda McCartney marka bir donmuş Ploughman's Turtası çıkartırken, bir yandan da bir Beatles üyesi eşi olan bu kadının yemek yapmayı bilip bilmediğini düşünüyordu. Yoksa sadece markaya isim hakkını mı vermişti?

Bayan Simpson çatalını sıcak ve karmaşık yemeğin içinde ihtiyatla gezdirince Agatha'nın iyi kalplilik düşünceleri uçup gidiverdi. "Zehirli değil," diye çıkıştı.

"Ondan değil. Donmuş şeyleri pek sevmem," dedi Bayan Simpson.

"Eh, bir dahaki sefere daha iyi bir şey alırım. Bayan Cummings-Browne, kocasının ölümüne çok üzüldü mü?"

"Ah, çok korkunçtu," dedi Doris Simpson. "Kadın gerçekten sarsıldı. İlk başta şok yüzünden hissizdi ama sonra sürekli ağladı. Yardım etmesi için papazın karısını çağırmak zorunda kaldım."

Agatha'nın içi yine suçluluk duygusuyla doldu. Dışarı çıkmadan edemeyecekti. Red Lion'a gidip bir kadeh kırmızı şarap, sosis ve patates kızartması sipariş etti.

Sonra aklına Bayan Cartwright'ı ziyarete gideceği geldi. Belki artık bunu yapmanın bir anlamı kalmamıştı ama yine de bir şeyler yapmış olurdu.

Cartwright'ların yaşadığı Judd'un Evi köhne bir yerdi. Bahçe kapısı menteşelerinden çıkmıştı ve yabani otlarla dolu ön bahçede paslanmış bir araba duruyordu. Agatha sağa sola bakınıp arabanın nasıl içeri girmiş olabileceğini düşündü ama tamamen kaldırılıp çitin üzerinden geçirilmiş olması dışında başka seçenek yok gibiydi.

Ön kapının çatlamış camı kahverengi bantla yapıştırılmıştı.

Agatha zili çaldı ama hiçbir hareket olmadı. Kapının yan tarafına hafifçe vurduğunda camın diğer tarafında Bayan Cartwright'ın silueti göründü.

"Ah, siz miydiniz?" dedi kadın, kapıyı açınca. "İçeri gelin."

Agatha onun peşinden dağınık, ekşi kokulu oturma odasına girdi. Mobilyalar kirden ve yıpranmaktan parlaklaşmıştı. Şöminede, üstünde plastik kömürler olan iki çubuklu bir elektrik sobası vardı. Penceredeki kırık bir vazonun içinde bir demet sahte nergis vardı. Köşeye, pembe camlar ve pembe floresan ışıklarla süslenmiş bir içki dolabı yerleştirilmişti.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu Bayan Cartwright. Kalın saçları pembe sünger bigudilere sarılmıştı ve üstündeki önden bağlamalı pembe elbise, hareket ettikçe aralanarak kirli jüponunu ortaya çıkartıyordu.

"Teşekkürler," dedi Agatha, buraya gelmemiş olmayı dilerken.

Bayan Cartwright iki büyük bardağa cin doldurdu ve pembe olsunlar diye üzerlerine Angostura döktü. Agatha, üzerinde ruj izi olan bardağına gergin bir şekilde baktı.

Bayan Cartwright oturup bacak bacak üstüne attı. Ayaklarında kirli, pembe terlikler vardı. *Ne çok pembe var*, diye düşündü Agatha gergin bir halde. *Barbara Cartland'ın uçarı versiyonuna benziyor.*

"Bay Cummings-Browne'ı iyi tanıyor muydunuz?" diye sordu Agatha.

Bayan Cartwright bir sigara yakıp dumanların arasından ona baktı. "Biraz," dedi.

"Onu sever miydiniz?"

"Biraz. Şu anda düzgün düşünemiyorum."

"Ölümü yüzünden mi?"

"Evesham'daki bingo oyunu yüzünden. Kocam John, oraya gitmemi istemediği için paramı kesti. Erkeklerin hepsi pislik. Dört tane çocuk yetiştirdim ama hepsi evden ayrıldı. Biraz eğlenmek istiyorum ama kocamın tek yaptığı söylenip durmak. Yani bana bingo için biraz para verirseniz pek çok şey hatırlayabilirim."

Agatha çantasını karıştırdı. "Yirmi pound işinize yarar mı?"

"Yaramaz mı!"

Agatha parayı ona verdi. O sırada ön kapının açılma sesi duyuldu. Bayan Cartwright parayı hemen göğsüne sokuşturdu ve iki içki bardağını da alarak mutfağa koştu.

"Ella?" diye seslendi bir erkek.

Kapı açıldı ve güçlü yapılı, maymuna benzer bir adam içeri girdi. O sırada karısı da mutfaktan dönmüştü. "Bu kadın kim?" diye sordu adam, başparmağıyla Agatha'yı göstererek. "Yehova'ları içeri almamanı söylemiştim."

"Bu, Leylak Patikası'nda oturan Bayan Raisin. Sosyalleşmek için gelmiş."

"Ne istiyorsun?" diye hırladı adam.

Agatha ayağa kalktı. Bayan Cartwright'ın büyük, siyah gözleri onu uyarmak ister gibi açıldı. "Hayır kurumları için para topluyorum," dedi Agatha.

"O zaman defolup gidebilirsin. Verecek bir kuruşum yok. Sorumlusu da şu kadın."

"Otur ve çeneni kapat John. Ben Bayan Raisin'i geçireyim."

Agatha gergin gergin John Cartwright'ın yanından geçti. Bayan Cartwright, ön kapıyı açarken, "Yarın gelin," diye fısıldadı. "Öğleden sonra üçte."

Bu işte uğursuz bir gizem mi vardı yoksa az önce katakulliye getirilerek yirmi dolarını kaptırmakla mı kalmıştı? Agatha bu gibi şeyleri düşünerek yolda ilerliyordu.

Evine vardığında Bayan Simpson tüm hızıyla yatak odalarını temizlemekle meşguldü. Agatha bir sepet çamaşır yıkadı, sonra hepsini çamaşır asmak için yapılmış şu dönen kurutma aletlerinden birinin durduğu arka bahçeye götürüp astı. Kendisini gevşemiş ve evine bağlanmış hissetmeye başlamıştı sanki. Askının diğer tarafına geçtiğinde Bayan Barr'ın çite yaslanmış halde kendisine bakmakta olduğunu gördü. Yüzünde soğuk bir nefret vardı. Agatha çamaşırları mandallamayı bitirdikten sonra Bayan Barr'a bakıp iki parmağını kaldırdı ve içeri girdi.

"Posta geldi," dedi Bayan Simpson üst kattan. "Mutfak masasına koydum."

Agatha ince, kahverengi zarfı o zaman fark etti ve yırtıp açtı. Warwick Kalesi'ndeki kadının videodan alınmış fotoğrafıydı bu. Agatha ürperdi. O sert bakışlı, soğuk gözler ona Bayan Barr'ı hatırlatıyordu. Zarfa bir de not iliştirilmişti: "Mükemmel hafta sonu için teşekkürler. Steve."

Fotoğrafı mutfak çekmecelerinden birine koydu ama yine de o gözler hâlâ kendisine bakıyormuş gibi hissediyordu.

Bir şeyler okuyarak kafasını dağıtma isteğiyle Moreton-in-Marsh'a gitti ve o gün pazar kurulduğunu hatırlayarak kısık sesle küfretti. Otoparkta dakikalarca dönüp dolaştıktan sonra bir araba çıkınca kendisine güvenli bir yer buldu.

Yeni adı Eski Pazar Yeri olan küçük çarşının içinden yürüdü, yolun karşısına geçti ve ikinci el kitapçının olduğu yere doğru kalabalık tezgâhların arasından ilerledi. Kitapçının arka odasındaki raflar kitaplarla dolup taşıyordu. Üç tane dedektif romanı aldı —biri Ruth Rendell, biri Colin Dexter, biri de Colin Watson kitabıydı— ve tekrar arabasına gitti. Colin Watson kitabını açıp birinci sayfaya göz atınca kendisini hikâyeye kaptırdı. Ah, dedektif kurguları ne kadar da eğlenceli oluyordu. Agatha otoparkta oturup okumaya devam ederken dakikalar geçti.

Sonunda kendi evinde rahatça oturmak varken bir otoparkta oturup okumanın saçma olduğunu fark ederek Carsely'ye geri döndü ve kapısında beklemekte olan Bill Wong'u gördü.

"Yine ne oldu?" diye sordu ona tedirgince.

Bill gülümsedi. "Nasıl olduğunuzu görmek için geldim."

Agatha, kapıyı açıp eve girerek Bayan Simpson'ın mektup deliğinden içeri attığı yedek anahtarı yerden alırken ilk anda memnun hissetti ama sonra içine bir rahatsızlık çöktü. Bill Wong'un ziyaretinin bir sebebi olabilir miydi?

"Kahve ister misin?" diye sordu ona.

"Çay varsa iyi olur." Oturma odasına giren Bill etrafına bakındı. "Buradaki ıvır zıvır nereye gitti?"

"*Beni* yansıtmadıklarını düşündüm," dedi Agatha. "Bu yüzden hayır kurumları için satsınlar diye kiliseye verdim."

"Figürlü sürahiler ve çiftlik araç gereçleri *sizi* yansıtmıyorsa ne yansıtıyor?"

"Bilmem," diye mırıldandı Agatha. "Burayı daha çok ev gibi gösterecek bir şeyler."

"Aydınlatma yanlış," dedi Bill, kirişlerdeki spot lambalarına bakarak. "Spotların modası geçti."

"Sivilcelerden bahsediyormuş gibisin," dedi Agatha sertçe. "Neden birden herkes dekorasyon konusunda uzman kesildi?"

"Ah, hafta sonu gelen, biri zıplayarak yürüyen biri de kovboy çizmesi giyen arkadaşlarınız da mı öyle dedi?"

"Beni mi gözetliyordun sen?"

"Ben değil. Ben görevde değildim. Bir kız arkadaşımı Bourton-on-the-Water'a götürmüştüm. Gerçi büyük bir hata yaptığımı sonradan anladım; tatil kalabalığını unutmuşum."

"Seni kız arkadaşı olan biri olarak hayal edemiyorum."

"Ah, neden?"

"Bilmem. Her zaman görevde olduğunu düşünüyordum."

"Her neyse," dedi Bill. "Umarım Carsely'nin Bayan Marple'ı[3] olmaya karar vermemişsinizdir. Ve umarım şu kazanın bir cinayet olduğunu kanıtlamaya uğraşmıyorsunuzdur."

Agatha ona Bayan Cartwright'ı anlatmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Bill meseleye burnunu soktuğu için onu eleştirir ve Bayan Cartwright'ın söyleyecek bir şeyi olmadığını, sadece para istediğini söylerdi. Ki büyük ihtimalle haklı olurdu.

Bunun yerine, "Warwick Kalesi'nde tuhaf bir şey oldu," dedi. "Kovboy çizmeli Steve benim videomu çekmişti. O akşam televizyonda videoyu izlerken bana nefretle bakan bir kadın olduğunu fark ettik."

"İlginç. Belki de merdivende ona çarptınız ya da ayağına bastınız."

"Steve videodan oldukça net bir fotoğraf çekmiş.Video çekilirken adamın ölümü hakkında konuşuyorduk. Görmek ister misin?"

"Olur. Tanıdığım biridir belki."

Agatha fotoğrafı getirip ona verince Bill dikkatlice inceledi. "Daha önce hiç görmedim," dedi. "Ama yüzündeki o pis bakışı saymazsak Cotswolds köylerindeki yüzlerce kadınla benzer olduğunu söyleyebiliriz. Seyrelmiş saçları, ifadesiz yüzü ve takma dişleriyle sıska kız kurusu görünümünde biri..."

"Takma dişleri olduğunu nereden biliyorsun Sherlock?"

"Ağzın köşelerindeki ıslaklıktan ve çenenin gevşekliğinden anlaşılabilir. Fotoğraf bende kalabilir mi?"

"Neden?" diye sordu Agatha.

"Çünkü kim olduğunu öğrenip size yardımcı olabilirim.

3. Bazı Agatha Christie romanlarının baş karakteri.—*çn*

Belki de Bayan Sert Bakışlı, yalnızca arkadaşlarınızdan hoşlanmamıştır veya ona geçmişinden birini hatırlatmışsınızdır."

"Çok naziksin," dedi Agatha kabaca. "Yandaki kadının, sırf temizlikçisini aldım diye çitin üstünden gözlerini bana dikip bakması yüzünden iyice gerilmeye başladım zaten."

"Onu önemsemeyin. Birinin temizlikçisini almak o kişinin malını çalmak gibidir. Sizin gibi iş kadınlarının sorunu şu ki, Bayan Raisin, normalde oldukça aktif olan beyniniz, işi bırakınca birden yalnızca saçma sapan şeylere kalıp boşluğa düşüyor. İnanın bana, birkaç aya kalmaz buraya güzelce yerleşip iyi şeyler yapmaya başlarsınız."

"Tanrı korusun," dedi Agatha ürpererek.

"Neden? Kötü şeyler mi yapmak isterdiniz?"

"Bu akşam Carsely Hanımları Topluluğu'nun buluşmasına gideceğim," dedi Agatha.

"Eğlenceli olacaktır," dedi Bill, parlayan gözlerle. "Ben artık gideyim. Göreve geç kaldım."

Agatha, Red Lion'da yemek yedikten sonra —dev bir sosis ve ketçapla kaplanmış patates kızartması— papaz evine gidip zili çaldı. İçeriden uğultu halinde konuşmalar yükseliyordu. Kendisini birden gergin ve ürkek hissetti.

Kapıyı Bayan Bloxby açtı. "Gelin, Bayan Raisin. Çoğu geldi bile." Agatha'yı, on beş kadar kadının oturmakta olduğu oturma odasına götürdü. Kadınlar konuşmayı kesip merakla Agatha'ya baktılar. "Sizi tanıştırayım," dedi Bayan Bloxby. Agatha isimleri aklında tutmaya çalışıyordu ama yeni bir isim söylendiğinde bir önceki kafasından uçup gidiyordu. Bayan Bloxby ona çay, kek ve sandviç ikram etti. Agatha salatalıklı bir sandviç tercih etti.

"Şimdi, hepimiz hazırsak," dedi Bayan Bloxby. "Başkanımız Bayan Mason konuşmaya başlayacak. Söz sizde Bayan Mason."

Mor naylon elbise ve kanoya benzeyen kocaman, beyaz ayakkabılar giymiş iri bir kadın olan Bayan Mason gözlerini odada gezdirdi. "Bildiğiniz gibi, köyümüzdeki insanlar pek fazla dışarı çıkmıyor, hanımlar. Arabası olanlarınızın gönüllü olup fırsat bulduğunda bazılarını dışarı götürmesini rica ediyorum. Yaşlılarımızın isimlerini şimdi size okuyacağım. Boş vaktiniz olursa lütfen gönüllü olun."

Bayan Mason isimleri okurken hiç gönüllü sıkıntısı çekilmedi. Agatha etrafına bakındı. Yardım etme isteğiyle dolu bu kadınlarda demode bir hava vardı nedense. Agatha'nın yanında oturan yirmili yaşlardaki zayıf, soluk benizli kız dışında hepsi orta yaşlıydı. Genç kız Agatha'ya eğilip, "Benim arabam yok," diye fısıldadı. "Bisikletimle de gezmeye götüremem ki."

"Ve şimdi," dedi Bayan Mason. "Son olarak, Culloden'da yaşayan yaşlı Bay ve Bayan Boggle var."

Uzun bir sessizlik oldu. Bayan Mason'ın iri bedeninin arkasındaki ateş neşeyle çatırdıyordu. Çay kaşıkları bardaklara vuruldu, çeneler oynatıldı. Gönüllü çıkmadı.

"Hadi ama hanımlar. Bay ve Bayan Boggle da bir yerlere seyahat etmeyi ister. Çok uzak bir yer olmak zorunda değil. Sadece Evesham'daki mağazalara götürseniz bile olur."

Agatha, papazın karısının gözlerini kendisine diktiğini hissetti. "Onları ben götürürüm. Perşembe günü olur mu?" derken kendi sesi kulaklarına yabancı geldi.

Odadakilerde bir rahatlama mı olmuştu? "Ne güzel, teşekkürler Bayan Raisin. Çok naziksiniz. Belki köyü iyi bilmiyorsunuzdur. Culloden, Moreton Yolu'ndaki sosyal konutlardan 28 numara. Perşembe günü dokuzda diyelim mi? Bay ve Bayan Boggle'a ben bildiririm."

Agatha kafasını salladı.

"Güzel. Boggle'lar *çok* mutlu olacaklar. Şimdi, sizlerin de bildiği üzere, Mircester Hanımlar Topluluğu bizi haftaya kendi yerlerine davet etti. Bize muhteşem zaman geçirteceklerine söz verdiler. Şimdi bir defteri aramızda dolaştıracağız. Gitmek istiyorsanız adınızı yazın. O gün Redford Otobüs Şirketi bize bir otobüs tahsis edecek."

Defter dolaştırılırken tereddütte olan Agatha sonunda adını yazdı. Yapacak bir şeyler olurdu en azından.

"Pekâlâ," dedi Bayan Mason. "Otobüs sabah on birde buradan kalkacak. Eminim o zamana hepimiz uyanmış oluruz." Bir kahkaha attı. "Şimdi sekreterimiz genç Bayan Simms, kaçıranlar için son toplantının tutanaklarını okuyacak."

Agatha, sekreterin yanındaki genç kız olduğunu görünce şaşırdı. Kız kalkıp kadınlara döndü ve genizden gelen bir sesle tutanakları okudu. Agatha esnememek için kendisini tuttu. Genç kızdan sonra mali işler sorumlusu çıkıp, Kanser Araştırmaları için düzenlenen son etkinlikte toplanan parayı rapor etti.

Kendi adının söylendiğini duyduğunda Agatha neredeyse uykuya dalmak üzereydi. Mali sorumlunun yerini şimdi Bayan Bloxby almıştı. "Evet," diyordu papazın karısı. "Yeni üyemiz Bayan Raisin hayır kurumları adına satılması için kutular dolusu eşyayla çıkageldiğinde bazılarını size göstermeyi düşündüm. Bu eşyaların özel bir satışa çıkartılması gerektiğine inanıyorum."

Kadınlar, figürlü sürahileri ve çiftlik gereçlerini ahlar ve ohlar çekerek incelerken Agatha memnuniyetle doldu. "Bazılarını ben satın alabilirim bile," dedi kadınlardan biri.

"Benimle aynı şevki taşıdığınıza sevindim," dedi Bayan Bloxby. "Haziran aynının onunda —cumartesi gününe denk geliyor— okul koridorunda birkaç tezgâh kurup bunları sergi-

leyelim diyorum. Satıştan bir hafta önce fiyatları ayarlamak için toplantı düzenleriz. O zamana kadar ekstra birkaç eşya daha buluruz belki. Bayan Mason, çay salonunu her zamanki gibi düzenleyebilir misiniz acaba?"

Bayan Mason kafa salladı.

"Bayan Raisin, siz de ana tezgâhın başında durursunuz belki."

"Aslında şöyle yapalım," dedi Agatha. "Açık artırma düzenleyelim. Ben de açık artırmacı olayım. İnsanlar rekabet halindeyken daha fazla para harcarlar."

"Ne iyi bir fikir. Herkes katılıyor mu?" Hepsi el kaldırdı.

"Mükemmel. Parayı, Çocukları Kurtarın Vakfı'na göndeririz. Belki, şansımız dönerse yerel gazetelerden bazıları haber yapar."

"Onu ben ayarlarım," dedi Agatha. Kendisini daha iyi hissediyordu artık. Eski zamanlardaki gibiydi.

Fakat toplantı bitiminde mutluluğuna gölge düştü. Herkes kalkıp montlarını ve çantalarını alırken genç Bayan Simms yanına gelerek onu dürttü ve, "Yerinizde olmak istemezdim," dedi.

"Açık artırmadan mı bahsediyorsunuz?"

"Yok, Boggle'lardan bahsediyorum. Onlar, Gloucestershire'ın bu yakasındaki en aksi insanlardır."

Ama Bayan Bloxby konuşmaya kulak misafiri olunca hemen Agatha'ya bakıp gülümsedi. "Boggle'ları dışarı çıkartmanız büyük iyilik olacak. Yaşlı Bayan Boggle'da eklem iltihaplanması var. Bu iyiliğiniz onlar için çok makbule geçecek."

Kendisini bir çocuk gibi zayıf hisseden Agatha, Bayan Bloxby'nin gözlerindeki yalın ve açık iyiliği görünce yine insanları memnun etme arzusuyla doldu.

Hep birlikte evden çıkarlarken kadınlar onunla havadan sudan muhabbet ettiler. Hiçbiri kiş meselesini açmadı.

Kendisini oraya ait hissetmeye başlayan Agatha evine yürüyerek döndü. Leylak Patikası tam da ismine yaraşır bir yere dönüşüyordu. Çiçeklerle dolu leylak ağaçları akşam havasına mis kokular yayıyordu. Evlerin kapılarını morsalkımlar sarmıştı.

Kendi bahçemi düzene sokmam lazım, diye düşündü Agatha.

Evinin ön kapısını açıp ışığı yaktı. Eşikte, üstüne "*Her şeye burnunu sogmayı kes, meraklı sürtük,*" yazılmış bir kâğıt onu karşıladı.

Kâğıdı parmak uçlarıyla yerden alıp endişeyle bakarken Agatha ilk kez köyün akşamları ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Sessizlik etrafını sarmıştı. Uğursuz, tehditkâr bir sessizlikti bu.

Notu buruşturup çöp kutusuna attıktan sonra yatmaya gitti ve yanına aldığı pirinç ocak süngüsünü yatağının yanına dayadı.

Gece çökerken eski evler gıcırdayıp iç geçiriyordu. Agatha uzunca bir süre uyanık halde yattı. Duyduğu her sesle irkiliyordu. En sonunda elini süngüden ayırmadan uykuya daldı.

6

Ertesi sabah sert rüzgârlar, mayısın güzelim tomurcuklarını sarsarken Agatha'nın pencerelerinden içeri gün ışığı doldu. Bugün hareket günüydü; parlak, keskin ve pırıl pırıl renklerle doluydu. Tehdit mesajını çöp kutusundan aldı. Bunu neden Bill Wong'a göstermiyordu? Acaba ne anlama geliyordu bu mesaj? Kayda değer bir araştırma yaptığı yoktu ama Bill bir şey sorarsa Bayan Cartwright'ı ziyaret ettiğini ve kadının onu tekrar çağırdığını ağzından kaçırabilirdi.

Kâğıdı düzeltip yemek kitaplarından birinin arasına sıkıştırdı. Her ihtimale karşı saklamak istemişti.

Kahvaltıdan sonra kapısı tıklatıldığında Agatha gelenin Bayan Barr olabileceğini düşünerek korktu. Kahrolasıca kadın! Bayan Barr gibi eğri bedenli ve kılıksız biri, güçlü yapılı Agatha Raisin'i endişelendirmemeliydi aslında.

Ama kapıdaki Bayan Bloxby'ydi. Ve ne yazık ki arkasında Vera Cummings-Browne duruyordu.

"İçeri gelebilir miyiz?" diye sordu rahibin karısı.

Agatha onları içeri kabul edip mutfağa götürürken kendisini gözyaşlarına ve suçlamalara hazırladı. Bayan Bloxby, kahve teklifini reddedip Agatha'ya, "Bayan Cummings-Browne'ın size söyleyecek bir şeyi var," dedi.

Vera Cummings-Browne, Agatha'ya değil masaya bakarak konuşmaya başladı. "Kocamın ölümü yüzünden çok yıprandım ve çok üzüldüm Bayan Raisin. Ama artık daha sakin düşüne-

BELONGS TO KARTUS TEAM

biliyorum. Sizi hiçbir şey için suçlamıyorum. Kocamın ölümü tuhaf ve talihsiz bir kazaydı." Gözlerini kaldırdı. "Ben her zaman ölümün *kader* olduğuna inanmışımdır. Sarhoş bir sürücü tarafından sürülen ve kaldırıma çıkan bir araba ya da duvardan düşen bir parça yüzünden de olabilirdi. Adli patoloğun dediğine göre Reg daha güçlü olsaymış bu kazara zehirlenmeden kurtulabilirmiş. Ama onun tansiyonu vardı ve kalbi kötü durumdaydı. Bu da sebep oldu işte."

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Agatha zayıf bir sesle. "Beni ziyarete gelmeniz ne büyük incelik."

"Bu bir Hıristiyan olarak benim görevimdi," dedi Bayan Cummings-Browne.

Agatha yüzüne yerleştirdiği ve üzüntü, sempati ve anlayış dolu olmasını umduğu maskenin altında hızla düşünüyordu. "Sebep oldu işte, ha? Hıristiyan olarak görevin, ha?" Ne kadar da *dramatikti*. Ama sonra Bayan Cummings-Browne yüzünü avuçlarına gömdü ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Ah, Reg, seni çok özlüyorum. Ah, Reg!"

Bayan Bloxy, gözyaşları içindeki Bayan Cummings-Browne'ı dışarı çıkardı. *Yok*, diye düşündü Agatha, *kadın cidden üzüntü içinde*. Bayan Cummings-Browne onu affetmişti. Şimdi Agatha'nın tek yapması gereken hayatına devam etmek ve yaşananları unutmaktı.

Açık artırmanın reklamının yapılması için yerel gazetelerin editörlerine telefon etme işine girişti. Yerel editörler, kilise cemaatinden kadınların ürkekçe yalvarmalarına alışkındı ama Agatha Raisin gibi bir kadınla hiç karşılaşmamışlardı. Zorbalık ve yaltaklanma arası dil dökme tarzını yine konuşturarak onlara, neredeyse kraliyet mücevherleri kadar değerli bir şeylerin açık artırmaya çıkarılacağını düşündürdü. Hepsi de köye muhabir göndereceklerine söz verdiler. Agatha da sözlerini tu-

tacaklarından emin olmak için açık artırma sabahı telefon etmekle tehdit etti.

Sabahı bu şekilde eğlenceli geçti. Ama öğlen bir paket Farmer Giles Biftekli ve Böbrekli Turta ("Mikrodalgada Pişirilebilir") atıştırdıktan sonra adımlarının onu Cartwright'ların evine götürdüğünü fark etti.

Kapıyı yine Bayan Cartwright açtı. Pembe bir sabahlık giymiş, saçlarına pembe bigudiler takmıştı.

"İçeri gelin," dedi. "İçecek bir şey?"

Agatha kafasını sallayınca kadın yine pembe cin hazırladı. Bayan Cartwright pembe cin yapmayı nereden öğrenmişti? Aslında Babycham ve konyak, bira ve limon ya da rom ve kola içen biri gibi görünüyordu.

"Bingo nasıl geçti?" diye sordu Agatha.

"Tek bir kuruş bile kazanamadım," dedi Bayan Cartwright acı acı. "Ama bu gece şanslı gecem. Sabah bahçede iki tane alacakarga gördüm."

"Ben size Bay Cummings-Browne'ı sormak istiyorum aslında," dedi Agatha.

"Ne bilmek istiyorsunuz mesela?" Bayan Cartwright, kahverengi elinde tuttuğu sigarasından yükselen dumanların arkasında gözlerini kıstı.

Agatha oturma odasında oturdukları yerden, darmadağınık haldeki mutfağı görebiliyordu. Kendisini hamur işine adamış birinin mutfağına hiç benzemiyordu doğrusu.

"Eh, her yıl ödülü kazandığınıza göre onu çok iyi tanıyorsunuzdur diye düşündüm," dedi.

"Bu köydeki insanları ne kadar tanıyorsam onu da o kadar tanıyorum," dedi kadın, cininden büyük bir yudum alırken.

"Sık sık hamur işi pişirir misiniz?"

"Yok. Eskiden pişirirdim. Şimdi arada bir Bayan Bloxby için bir şeyler yapıyorum. Korkunç bir kadındır. Ona hayır diyemiyorum. Mutfağa gelin de size göstereyim."

Eviyenin içi kirli bulaşıklarla doluydu. Üstünde, yalnızca bir tül ve sandalet giymiş sarışın bir kadın fotoğrafının olduğu bir takvim duvarda asılıydı. Fakat mutfak masasının temizlenmiş bir köşesinde, yarısı boş süt şişesiyle tereyağının yanında bir tepsi leziz, minik kek duruyordu. Kekler gerçekten muhteşem görünüyordu. Bayan Cartwright'ın hamur işi pişirebildiğine şüphe yoktu.

"Kiş yapıp on sterlin kazanıyorum işte," dedi Bayan Cartwright. "Bana sorarsanız aptalca bir vakit kaybı. Kocam kiş sevmez. Eskiden Harvey'lere pişirirdim, onlar da benim için dükkânlarında satarlardı. İyi işti aslında. Ama bu günlerde vakit bulamıyorum." Pembe topuklu terlikleriyle şıpıdık şıpıdık sesler çıkartarak odaya geri döndü.

Agatha ciddi meselelere girmeye karar verdi. "Size dün bilgi vermeniz için yirmi pound ödedim," dedi açık sözlülükle. "Fakat hâlâ bir bilgi alamadım."

"Parayı harcadım."

"Olabilir. Ama nasıl harcadığınız ya da neye harcadığınız beni ilgilendirmez," dedi Agatha sertçe.

Bayan Cartwright parmağını alnına dayadı. "Bir düşüneyim bakayım. Kahretsin, lanet hafızam yine silinmiş."

Agatha geniş çantasını karıştırıp bir yirmilik çıkartırken kadının gözleri parladı. "Hayır, almıyorsunuz," dedi elini uzatan Bayan Cartwright'a. "Önce bilgi. Kocanız eve gelecek mi?"

"Hayır. Şu anda Martin Çiftliği'nde. Orada çalışıyor."

"Eee, bana neler anlatabilirsin bakalım?"

"Şaşırdım," dedi Bayan Cartwright. "Bay Cummings-Browne'ın ölmesine yani."

"Ah, hepimiz şaşırdık," dedi Agatha alaycı bir şekilde.

"Yani, ben *adamın kadını* öldüreceğini düşünüyordum."

"Ne? Neden?"

"Benimle biraz konuşmuştu. İnsanlar bana hep dertlerini anlatırlar. Anaç olduğum için herhalde." Bayan Cartwright esnedi, sonra elini sabahlığının içine sokup dolgun göğüslerinden birini kaşıdı. Burnuna ekşi ter kokusu dolunca Agatha böyle hijyenik bir çağda gerçekten pis olan kadınlarla karşılaşmanın nadir bir durum olduğunu düşündü. "Reg, Vera'ya katlanamıyordu. Kadın kesenin ağzını hep kapalı tutuyordu. Reg, sırf içki parası için onu yalvarttığını söylüyordu. Onun tek kazancı pansiyondan geliyordu ama orası da pek iyi çalışmıyordu. Bana, "Ella," derdi, "bir gün o kadının boğazını sıkacağım ve ondan sonsuza dek kurtulacağım.""

Agatha şoka uğramıştı. "Ama adam öldü, kadın değil!"

"Belki de ilk kadın deneyip başarılı oldu. Kocasından nefret ediyordu."

"Ama ben ikisiyle yemeğe çıktım. Birbirlerine oldukça bağlı bir çift gibi görünüyorlardı. Çok da benziyorlardı."

"Yok ya, Reg'le birlikte oturup gülerdik. Ama Bayan Züppe bana hep tepeden bakardı. O olay kaza değildi, cinayetti."

"Ama o bunu nasıl yapmış olabilir ki? Kiş benimdi."

"Bilmiyorum. Ama burada hissediyorum." Bayan Cartwright göğsüne vurunca yine Agatha'nın burun deliklerine doğru ter kokusu yayıldı.

"Bayan Cummings-Browne bu sabah evime beni ziyarete geldi," dedi Agatha ciddi bir sesle. "Ve beni affettiğini söyledi. Ama kocasının ölümü yüzünden yıkık haldeydi ve bayağı samimi görünüyordu."

"Kadın Carsely Drama Topluluğu'nda rol yapıyor," dedi Bayan Cartwright alaycı bir tavırla. "Ve bu konuda aşırı iyi. Tam bir aktris."

"Hayır," dedi Agatha inatla. "İnsanlar bana karşı dürüst olduğunda bunu anlarım. Ve siz bu insanlardan değilsiniz, Bayan Cartwright."

"Size bildiklerimi anlattım." Bayan Cartwright, Agatha'nın hâlâ elinde tuttuğu yirmilik banknota bakıyordu.

Dışarıdaki kırık kapı gıcırdayınca Agatha irkildi. John Cartwright'la yine karşı karşıya gelmek istemiyordu. Parayı kadının eline sıkıştırdı. "Bakın," dedi aceleyle. "Beni nerede bulabileceğinizi biliyorsunuz. Bana söyleyebileceğiniz bir şey olursa gelebilirsiniz."

"Kesinlikle," dedi Bayan Cartwright. Parayı kaptığı için artık mutlu görünüyordu.

Agatha tam kırık kapıdan geçip gidecekti ki John Cartwright'ın geldiğini gördü. Adımlarını hızlandırdı ama adam onu gördü ve hızla yanına gelip sertçe kolundan tutarak kendisine çevirdi. "Cummings-Browne meselesini kurcalıyormuşsun," diye hırladı. "Bana Ella anlattı. Sana son kez söylüyorum. Karıma bir kez daha yaklaşırsan boynunu kırarım. O zarta Cummings-Browne layığını buldu. Sen de bulursun, ona göre."

Yüzü alev alev yanarken Agatha kolunu ondan kurtarıp hızla uzaklaştı. Doğruca eve gidip tehdit notunu bir mektupla birlikte zarfa yerleştirip Mircester Karakolu'na, Dedektif Memur Wong'a yolladı. O notu John Cartwright'ın yazdığından emindi.

Evine yaklaşırken, Bayan Barr'ın evi olan New Delhi'ye bir çiftin geldiğini gördü. Adam da kadın da dönüp ona dik dik baktılar. Agatha'ya bir yerden tanıdık gelmişlerdi. Hafızasını zorlayınca Roy ve Steve'le birlikte Horse and Groom'da "cinayeti" tartıştıkları akşam bu çiftin de orada olduğunu hatırladı.

Kendi evine girip oturma odasının ortasında dikildi ve etrafına baktı. Daha önce hiç ev döşememişti. İlk gerçek parasını kazanana kadar mobilyalı odalarda kalmış, sonrasında mobilyalı bir ev kiralamış, en sonunda da bir ev almıştı ama içindekilerle birlikte satın aldığı için o da dayalı döşeliydi.

Gözlerini yumup ne sevebileceğini hayal etmeye çalıştı; ama o üçlü koltuğun onu rahatsız ediyor olması dışında bir şey aklına gelmiyordu. Papaz evinin oturma odası gibi bir yer istiyordu. Eh, gidip antika bir şeyler alabilirdi. Hem günün kalanında Carsely'de durmamak için bir bahane olurdu bu.

Arabasına binip Cheltenham Kaplıca Kasabası'na gitti. Bir süre sinir bozucu ve kafa karıştırıcı bir tek yönlü yolu olan kasabada dolaştıktan sonra yanından geçen insanlardan birini durdurup nereden antika mobilya alabileceğini sordu. Montpelier Terrace'ın arka tarafındaki çetrefilli sokaklara yönlendirilince tekrar arabasına bindi ve birinin evinin dışındaki özel otoparkta park edecek yer buldu. Sevdiği ilk eşyaları, eskiden sinema olan, şimdi mobilya ambarı olarak kullanılan bir yerde buldu. Açık yeşil deriden, arkası yüksek bir berjer ve hasır işi bir Chesterfield koltuk ve açık yeşil kırlentler satın aldı. Ardından da Victoria dönemi tarzında, bir meyve ağacından yapılmış bir sandalye alarak, muhtemelen gününün yavaş geçeceğinden korkan satış elemanını memnun etti. Parmaklarını hoş mobilyanın kıvrımlarında gezdirdikten sonra aldıklarının ücretini gözünü kırpmadan ödedi ve hepsini haziran ayının onundan sonra almaya geleceğini bildirdi. Şimdi oturma odasının mobilyalarını da açık artırmaya ekleyerek köylüleri etkilemeyi planlıyordu. Tam dükkândan çıkarken gözüne iki tane şık lamba takılınca onları da satın aldı. Okula giderken, ilk maaşını aldığında bir tatlıcı dükkânına girip istediği kadar çikolata almaya yemin ettiğini hatırlıyordu. Ama ilk maaşını alma hayali gerçekleştiğinde gözleri yalnızca mor renkli, fiyonklu bir çift

ayakkabıyı görmüştü. İstediği şeyleri alabilmesine yetecek kadar parası olmasını seviyordu.

Cheltenham'dan ayrılmadan önce Marks & Spencer'a girdi ve sarımsaklı tereyağı soslu dev karideslerle bir paket lazanya aldı. İkisi de mikrodalgada pişirilebilecek şeylerdi. Hâlâ ev yemeği pişiremiyor olsa da en azından bunlar köy marketinden aldığı şeylerden daha iyiydi.

Eve dönünce, güzel bir akşam yemeğinden sonra bir dedektif hikâyesi okumak için oturdu ve televizyon setini yatak odasına taşımak üzerinde kafa yordu. Papaz evinin oturma odasında televizyon yoktu.

Sonrasında tam yatağa girmek için hazırlanıyordu ki aklına Boggle'lar gelince morali bozuldu. Biraz şansı varsa, ihtiyar çift ondan kendilerini bütün gün gezdirmesini istemezdi.

Sabah olduğunda Boggle'ların evine gitti. Acaba evin adı neden Culloden'dı? Çift, İskoçyalı mıydı?

Bay Boggle, Gloucestershire aksanıyla konuşan, minyon, çevik ve buruşuk bir adamdı. Cadaloz bir kocakarı olan karısının ise Galli olduğu kesindi.

Agatha ikisinden birinin ona teşekkür etmesini ya da bir çeşit minnettarlık göstermesini bekledi ama ikisi de tek kelime etmeden arka koltuğa geçti. "Bath'a gidiyoruz," dedi Bay Boggle.

Bath mı? Agatha daha yakın bir yere, Evesham'a falan gitmeyi düşünüyordu.

"Orası bayağı uzak ama," diye karşı çıktı.

Bayan Boggle sivri parmaklarından biriyle onu arkadan dürttü. "Bizi dışarı çıkaracağını söyledin. O zaman çıkar."

Agatha yol haritasını buldu. En basit rota, Fosse Yolu'ndan Cirencester'a geçmek, oradan da Bath'a gitmekti.

Derin bir iç geçirdi. Muhteşem bir gündü. Yaz, İngiltere'nin kapısını çalıyordu. Dönemeçli Carsely yollarındaki pembe-beyaz alıç çiçeklerinin kokusu etrafı sarmıştı. Roma döneminden kalma bir yol olan Fosse Yolu'nun dik yokuşlarının iki yanında, Van Gogh tablolarını andıran sarı kolza tarlaları vardı. Renkleri o kadar parlaktı ki İngiliz kırsalının yumuşak renklerinin arasında resmen ışıldıyorlardı. Yol kenarlarında beyaz kır çiçekleri bitmişti. Arka koltuktaki yolculardan hiç ses çıkmıyordu. Agatha biraz neşelenmeye başladı. Belki de yaşlı konukları Bath'ta kendi başlarına gezerlerdi.

Ama asıl sorun Bath'a varınca başladı. Boggle'lar yürümeyi reddederek, "suya girmek" için Pump Room'a gitmek istediklerini söylediler. Onları oraya götürmek Agatha'nın göreviydi. Ardından da tekrar dönüp arabasını park etmesi gerekecekti. Tek yönlü trafik sisteminde terler dökerek yolunu bulmaya çalışırken Bay Boggle'ın, "Pek de iyi şoför değilsin, ha?" yorumlarını duymazdan geliyordu.

Pump Room'un sıra sütunlu girişine vardıklarında, "Eee?" dedi Bayan Boggle buyurucu bir tonla. "Yardım edecek misin acaba?"

Bayan Boggle bodur ve tombul bir kadındı. Tüvit bir ceket giyip uzun bir şal takmıştı. Şimdi de şalı her nasılsa emniyet kemerine dolanmış haldeydi. Etrafına güçlü bir ucuz parfüm kokusu yayıyordu. "İtip durmasana. Canımı acıtıyorsun," diye homurdandı, Agatha onu kemerden kurtarmaya çalışırken. Kocası bir tırnak makası çıkartıp şalı keserek kurtarınca da, "Bak ne yaptın işte," diye inledi Bayan Boggle.

"Dırdırı kes, kadın," dedi Bay Boggle. Sonra başparmağıyla Agatha'yı gösterdi. "O sana yeni bir tane alır."

Rüyanızda görürsünüz, diye düşündü Agatha, sonunda otobüs terminalinin yakınlarına park ederken. Sonrasında Pump

Room'a gitmeden önce bir saat kadar oyalandı ve gittiğinde Boggle'ları çay salonunda, önlerinde boş bir kahve demliği ve içlerinde sadece kek kırıkları kalmış tabaklarla buldu.

"Demek sonunda gelmeye karar verdin," dedi Bay Boggle, ona faturayı uzatırken. "Ne iyisin."

"Gerçek şu ki bugünlerde kimse ihtiyarları umursamıyor. Tek yapmak istedikleri diskoya gidip esrar çekmek," dedi Bayan Boggle. Sonra ikisi de sert gözlerle Agatha'ya baktılar.

"Suya girdiniz mi?" diye sordu Agatha.

"Şimdi gireceğiz," dedi Bayan Boggle. "Kalkmama yardım et."

Agatha onu kaldırırken burnuna dolan ucuz parfüm ve yaşlı insan kokusuyla hafifçe öğürdü. Boggle'lar bardaklar dolusu kükürtlü su içtiler. "Roma Hamamları'nı ziyaret etmek ister misiniz?" diye sordu Agatha, Bayan Bloxby'yi hatırlayıp iyilikseverlik yapmaya karar vererek. "Ben hiç gitmedim."

"Eh, biz defalarca gittik," diye sızlandı Bay Boggle. "Şimdi Polly Perkin'in Büfesi'ne gitmek istiyoruz."

"Ne için?"

"Akşam yemeğini orada yiyeceğiz."

Boggle'lar, akşam yemeğini günün ortasında yiyen jenerasyondandı tabii.

"Saat daha on ikiye on var," diye belirtti Agatha. "Daha yeni kahve içip kek yemişsiniz."

"Ama senin artık gidip arabayı getirmen gerek," dedi Bayan Boggle. "Büfe, Monmouth Yolu'nda. Oraya yürümemizi beklemiyorsundur herhalde. Ne düşüncesizlik."

Boggle'lardan kısa bir süreliğine de olsa ayrılma düşüncesiyle Agatha arabayı almaya gitmeyi kabul etti. Yine biraz oyalandı ve saat birde ihtiyar çifti almaya gittiğinde yakınmalarını

ve Bayan Boggle'ın oturmaktan dolayı eklemlerinin kaskatı kesildiğiyle alakalı şikâyetlerini duymazdan geldi.

Kimse onu ağzının tadını bilmemekle suçlayamazdı ama Agatha Raisin, kazıklanmak üzere olduğunda bunu kesinlikle anlayabilirdi. Polly Perkin'in Büfesi'ne varıp da korkunç çiftle birlikte masaya oturur oturmaz bu ikisinin de Cumming-Browne'ların bir eşi olup olmadığını düşünmeye başladı. Dantel korseler giyip başlık takmış garson kızlar, restoranda şimşek hızıyla ilerliyor, bu sayede, sipariş vermek isteyen müşterileri kolayca duymazdan gelebiliyorlardı.

Menü fazlasıyla pahalıydı ve tuhaf yazı tipi Agatha'nın sinirlerine dokunmuştu. Boggle'lar başlangıç için Beau Nash morina kızartması —"Taze ve çıtır çıtır marul yatağında sıcacık, altın rengi kızartmalar"— ve ardından Beau Brummel dana bonfile —"Beyaz şarap soslu, yumuşak ve ağız sulandırıcı et, yanında kızarmış patlıcan, taze havuç ve bezelye"— istediler. "Bir şişe de şampanya," dedi Bay Boggle.

"Para basmıyorum ama ben," dedi Agatha.

"Şampanya romatizmama iyi geliyor," dedi Bayan Boggle titrek bir sesle. "Bize sık sık bir şeyler ikram edilmez. Tabii her kuruşu sayacaksan…"

Agatha susup oturdu. Belki de kafayı bulup dönüş yolu boyunca uyurlardı.

Garson kızlar şimdi kasanın yanında toplanmış, gülüşüp konuşuyorlardı. Agatha kalkıp yanlarına gitti. "Siparişimi almanız için beklemeye niyetim yok. Kıpırdayın," diye hırladı. "Neşeli, nazik yüzler ve *hızlı* servis istiyorum. *Hemen*. Şu aptal küstah ifadeleri yüzünüzden silin ve işe koyulun!"

Suratsız bir garson kız onunla birlikte masalarına geldi ve siparişlerini aldı. Şampanya masaya geldiğinde ılıktı. Agatha o anda patladı. Ayağa kalkıp restorandaki solgun, utangaç yüzlü

İngilizlere baktı. "Neden öylece oturup bu korkunç muameleye katlanıyorsunuz?" diye bağırdı. "Bunun için mi *ödeme yapıyorsunuz*, lanet olsun!"

"Haklısınız," diye bağırdı silik tipli, kısa bir adam. "Yarım saattir buradayım ama kimse masamın yanına bile yaklaşmadı."

Diğer müşterilerden de öfkeli bağırışlar yükselmeye başladı ve üst kattaki müdür hemen aşağı çağırıldı. Bir yerlerden şimşek hızıyla bir buz kovası çıkartıldı. "Şampanya müesseseden," diye fısıldadı müdür, Agatha'ya doğru eğilerek. Garson kızlar servis için harekete geçince uzun etekleri savrulmaya, dantel korse içindeki dolgun göğüsleri hızlı nefeslerle inip kalkmaya, başlıklı başları sallanmaya başlamıştı.

"Eve vardıklarında bitkinlikten bayılacaklar," dedi Agatha sırıtarak. "Hayatları boyunca hiç bu kadar hareket etmemişlerdir."

Bayan Boggle bir morina kızartması alıp bütün olarak ağzına attı. "Biz daha önce hiç sorun yaşamadık," dedi ağzından yemekler saçarak. "Yaşadık mı Benjamin?"

"Hayır, insanlar *bize* saygı duyar," dedi adam.

Agatha korkunç çifte saldırmak için ağzını açtı ama sonra Bay Boggle yine konuştu. "Sen de adamın metreslerinden biri miydin?"

Agatha ona şaşkınlıkla baktı.

"Kimin?"

"Zehirlediğin Reg Cummings-Browne'ın."

"Onu ben zehirlemedim," diye kükredi Agatha. Sonra diğer müşterilerin baktığını görünce sesini alçaltarak devam etti. "Olay bir kazaydı. Hem benim Bay Cummings-Browne'la ilişki yaşadığımı size düşündüren ne ki?"

"Ella Cartwright'ın evinde görülmüşsün. Benzer benzeri çeker."

"Bayan Cartwright'ın, Bay Cummings-Browne'la ilişkisi olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Tabii. Bunu, kadının kocası hariç herkes biliyor."

"Ne zamandır devam ediyordu peki?"

"Bilmem. Ama artık ondan hoşlanmıyordu herhalde. Çünkü duyduğuma göre Ancombe'da birilerinin peşindeymiş."

"Yani Cummings-Browne *gerçekten* kadın peşinde koşan biriydi," dedi Agatha.

Şampanyayla neşelenen Bay Boggle birden kıkırdadı. "Bana sorarsan bölgenin yarısını dolaşmıştır."

Agatha'nın zihnindeki çarklar dönüyordu. Cummings-Browne'larla akşam yemeği yediği zamanı düşündü. Bayan Cartwright'ın adı geçince çiftin nasıl durgunlaştığını hatırlıyordu. Bir de mahkemede ağlayan kadınlar vardı.

Bayan Boggle, "Tabii," diye lafa girdi birden. "Asıl zehirlenmek istenen kişinin sen olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Neden birileri beni zehirlemek istesin ki?" diye sordu Agatha.

"Bayan Barr'a yaptığına baksana. Bayan Simpson'a para teklif ederek onu kadından çaldın. Bayan Barr'ın, Harvey's'de bu konuda konuştuğunu duydum."

"Temizlikçisini elinden aldım diye Bayan Barr'ın beni öldürmek isteyeceğini söylemeyin bana."

"Neden olmasın? Kadının haklı bir sebebi var yani. Köyün havasını bozduğunu söylüyordu."

"Sizi dışarı çıkartmak için bir gününü feda eden insanlara karşı hep böyle kaba mısınızdır?" diye sordu Agatha.

"Ben olanı söylüyorum," dedi Bayan Boggle gururla.

Agatha tam öfkeyle karşılık verecekti ki kendisinin de zaman zaman aynı şeyi söylediğini hatırladı. Bu yüzden, ana yemekleri bitince ağzından çıkan sözler, "Tatlı ister misiniz?" oldu.

Ne aptalca soruydu, tabii ki isterlerdi. Prens Regent çikolata soslu pasta ve dondurma —"müthiş lezzetli"— sipariş ettiler.

Agatha'nın kafası yine Cummings-Browne'ın ölümüne gitti. Bay Cummings-Browne, başka köylerde de jürilik yapıyordu ve favorileri vardı. Bu favoriler onun metresleri miydi? Peki Bayan Barr'ın yakıcı kini ne anlama geliyordu? Sebebi yalnızca Bayan Simpson mıydı? Yoksa Bayan Barr da köydeki ev yapımı yiyecekler, reçel yapma ya da çiçek düzenleme yarışmalarına mı katılıyordu?

"Kahve istemiyorum," diyordu Bayan Boggle o sırada. "Direkt bağırsaklarıma iniyor."

Agatha hesabı ödedi ama şampanyayı bedavaya vermiş olsalar bile bahşiş bırakmadı.

"Burada bekleyin," dedi. "Ben gidip arabayı getireyim." Bu sevimli çiftten kurtulmasına çok az kalmıştı. Arabayı alıp gelirken oldukça neşeliydi.

Tam Bath'tan çıkış yoluna girmişti ki Bayan Boggle omzunu dürttü. "Hey! Nereye gidiyorsun?"

"Eve," dedi Agatha kısaca.

"Parade Bahçeleri'ndeki orkestrayı dinlemek istiyoruz," dedi Bay Boggle. "Orkestrayı dinlemeden gün bitirilir mi hiç?"

Agatha'nın geri dönmesine sebep olan şey sadece Bayan Bloxby'nin nazik yüzünü düşünmek oldu. Çifti bahçelerde indirip bitkince arabasını park etmeye gitti. Yine oldukça uzağa park etti, bahçelere yürüyerek döndü ve Boggle'lar için iki şezlong buldu.

Öğleden sonra güneşi gökyüzünde parlarken orkestra, sonu gelmeyen repertuvarını çalmaya başladı. Bunun ardından Boggle'lar

Pump Room'da ikindi çayı içmek istediler. Bu insanlar her zaman bu kadar çok mu yemek yiyorlardı acaba? Yoksa bir daha dışarı çıkana dek yatacakları kış uykusu için depolama mı yapıyorlardı?

Sonunda eve dönmeyi kabul ettiler. Fosse Yolu'na varana kadar her şey yolunda gitti ama sonra o sivri parmak yine omzunu deldi. "Çişim geldi," dedi Bayan Boggle.

"Bourton-on-the-Water'a ya da Stowe'a varana kadar bekleyemez misiniz?" Dedi Agatha omzunun üstünden. "Orada halka açık tuvaletler vardır."

"*Şimdi* yapmam lazım," dedi kadın.

Agatha arabayı kenara çekip çimenli bankete çıktı.

"Ona yardım etsen iyi olur," dedi Bay Boggle.

Agatha, Bayan Boggle'ı tarlalardan birine indirip çalılıkların arkasına geçirdi. Kadın, el çantasından tuvalet kâğıdı çıkardı. Diz kısımlarında lastik olan, pembe renkli, geniş iç çamaşırının indirilmesinde de yardıma ihtiyacı vardı.

Tüm bunlar Agatha için mide bulandırıcıydı. Sonunda kadını arabaya geri götürdüğünde midesi altüst olmuş durumdaydı. *Bir daha böyle bir şeye bulaşmam için kırmızı kar yağması lazım*, diye düşündü.

Culloden'ın önüne çektiğinde bitkin düşmüştü ve ağlamaklı bir haldeydi. "Evin adı neden Culloden?" diye sordu.

"Sosyal konutlardaki evimizi satın aldığımızda," dedi Bay Boggle. "Ev tabelaları satan yere gittik. Ben Rose Evi olsun istedim, karım Culloden."

Agatha arabadan inip Bayan Boggle'ı da zar zor indirdi. Ardından hızlıca şoför koltuğuna atladı ve gazı kökleyip arabayı bağırtarak tüm hızıyla oradan ayrıldı.

Dedektif Memur Wong yine kapısında onu bekliyordu.

BELONGS TO KARTUS TEAM

"Gezmeye mi çıkmıştınız?" diye sordu birlikte eve girerlerken.

"Cehennem gibi bir gündü," dedi Agatha. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Seni buraya ne getirdi?"

Bill, mutfak masasına oturup isimsiz notu çıkardı. "Bunu kimin gönderdiğine dair bir fikriniz var mı?"

Agatha elektrikli su ısıtıcısını çalıştırdı. "John Cartwright olabileceğini düşündüm. Beni tehdit ediyordu."

"John Cartwright neden sizi tehdit etsin ki?"

Agatha gözlerini kaçırdı. "Karısını ziyarete gittim. Bay Cartwright bundan hoşlanmadı."

"Tabii, soru sormaya gittiniz," dedi Bill.

"Eh, Bay Cummings-Browne'ın, Ella Cartwright'la yasak ilişki yaşadığını biliyor muydun?"

"Evet."

Agatha'nın gözleri parladı. "Yani bir sebep var…"

"Bu olayın cinayet olduğunu kanıtlamaya çalışırken başınızı belaya sokacaksınız. Kimse özel hayatına burnunu sokan insanları sevmez. Şimdi, şu nota dönelim. Benim bayağı ilgimi çekti çünkü üstünde parmak izi yok."

"Parmak izi saklamayı herkes bilir," dedi Agatha huysuzca.

"Polisin, eğer suç kaydınız yoksa parmak izinizden sizi bulamayacağını da herkes bilir. Kötü niyetli tek bir mektup için bütün köyün parmak izi alınmayacaktır. Bu yüzden bence bu mektubu, bilgili değilmiş gibi görünmeye çalışan ama aslında bilgili olan biri yazmış."

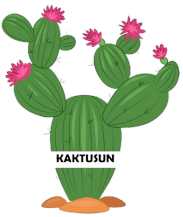
"Bu sonuca nereden vardın?"

"Gloucestershire'da pek çok ağız vardır ama hiçbirinde "sogmak" denmez. Belki bazen *k* harfi düşürülebilir ama bu kelime-

de başka değişiklik olmaz. Ayrıca, ne tuhaftır ki herkes "sürtük" kelimesinin nasıl yazıldığını iyi biliyor. Pekâlâ, Cartwright'lardan başka kimlere soru sordunuz?"

"Kimseye," dedi Agatha. "Gerçi geçen arkadaşlarım geldiğinde Horse and Groom'da cinayeti konuşmuştuk. O akşam, yan taraftaki kadının iki arkadaşı da oradaydı."

"Cinayet değil," dedi Bill sabırla. "Kaza. Bu not bende kalsın. Fotoğrafınızdaki kadını tanıyan kimseyi bulamadım. Buraya gelmemin sebebi sizi uyarmaktı, Agatha Raisin. İnsanların hayatlarına karışmayın yoksa yakında gerçek bir cinayet işlenebilir. Kurban da siz olursunuz."

7

Agatha'nın sağlam yapılı bedeni genelde çok az yağ barındırırdı. Ama sabah, eteğinin düğmesini iliklemeye çalışırken fark etti ki beli neredeyse beş santim kadar kalınlaşmıştı. Londra'dayken çok fazla yürürdü çünkü, trafikte kaplumbağa hızıyla giden bir otobüste oturmak yerine yürümek daha hızlı olurdu. Fakat Carsely'ye geldiğinden beri köy içinde kısa mesafe yürüyüşler dışında her yere arabasıyla gidiyordu. Carsely, Agatha Raisin'in kendisini koyvermesine sebep olmayacaktı!

Hemen arabasına atlayıp Evesham'daki bir bisikletçiden, arabanın arkasına sığabilecek büyüklükte, katlanabilir bir bisiklet satın aldı. Gerçi altı yaşından beri bisiklet sürmediği için bu konuda tekrar uzmanlaşana kadar şehir yakınlarında deneme yapmak istemiyordu.

Kırsal kesimdeki yollardan birinde kenara çekip küçük bisikletini çıkardı ve çimenli patikaya götürdü. Bisiklete binip bir süre gergin bir şekilde sallandıktan sonra küçük bir tepeye tırmandı, ardından büyük bir coşkuyla tepeden aşağı inerek gün ışığıyla aydınlanmış güzel ağaçların arasında ilerledi. Birkaç kilometre sonra köye yaklaştığını fark etti ve derhal geri döndü. Şekilli bacakları Londra'daki yürüyüşler sonucunda kuvvetlenmişti ama yine de o tepeye pedal çevirerek çıkmak istemiyordu. Bu yüzden indi ve bisikleti iterek çıktı. Bulutlar güneşi kapatmıştı ve hafif bir yağmur başlamıştı.

Londra'da olsa bir bara ya da kafeye girip yağmurun dinmesini beklerdi ama burada tarlalar ve ormanlardan başka bir şey yoktu. Tepesindeki ağaçların yapraklarından bile sular damlıyordu.

Neyse ki sonunda arabasına varıp bisikletini kaldırdı. Tam harekete geçiyordu ki yanından bir araç geçince arkasından şaşkınlıkla bakakaldı. Bu kesinlikle Cartwright'ların ön bahçesinde gördüğü, oraya nasıl girdiğini anlayamadığı arabaydı. İçgüdülerine uyup gaza bastı ve takibe başladı. Avı dar yollarda ilerleyerek Ancombe yönüne gidiyordu. Agatha dikkat çekmemeye çalışıyordu ama yolda başka araç yoktu. Öndeki arabayı sürenin Bayan Cartwright olduğunu görebiliyordu.

Ancombe'a yaklaşırken Agatha fark etti ki yolda insanları ANCOMBE GELENEKSEL PANAYIRI'na yönlendiren tabelalarla oklar vardı. Bayan Cartwright oraya gidiyor olmalıydı. Yolun bu kısmında başka araçlar da vardı. Bu sayede Agatha avıyla arasına bir başka aracın girmesine izin verdi.

Bayan Cartwright, arabasını büyük ve ıslak bir tarlaya çekti. Görevlinin ona işaret eden kolunu görmezden gelen Agatha da kadından birkaç metre öteye park etti. Yağmur başladığı gibi aniden kesildi ve güneş parladı. Agatha ıslanmış ve buruşmuş hissederek arabasından indi ama etrafta Bayan Cartwright yoktu. Eski arabasının yanından geçerken içinde kimse olmadığını gördü.

Panayır alanına doğru gidip giriş ücretiyle etkinlik programı için ek ücreti ödedi ve hemen programa bakıp haritada Ev Yapımı Yiyecekler Yarışması bölgesini buldu.

Tam çadıra giriyordu ki Bayan Cartwright'la karşı karşıya geldi. "Burada ne arıyorsunuz?" dedi kadın kuşkucu bir şekilde.

"Arabanızı bahçeden nasıl çıkardınız?" diye sordu Agatha.

"Çiti arabayla itip geçtikten sonra tekrar kaldırıyorsun. Yıllardır böyle. Ama benim John'um bunu düzeltir mi? Yok. Siz nereden buradasınız?"

"Burada panayır olduğunu duydum," dedi Agatha. "Yarışmaya mı katılıyorsunuz?"

"Kiş yarışmasına," dedi Bayan Cartwright kısaca. Sonra birden sırıttı. "Ispanaklı kiş yaptım. Buradaki ödüller Carsely'dekinden daha iyi."

"Kazanacak mısınız sizce?"

"Muhakkak. Rakipler pek iyi değil."

"Bay Cummings-Browne burada da ev yapımı yiyecekler yarışmasının jüri üyesi miydi?"

"Yok. Köpek kategorisinde jüriydi. En iyi ırk falan filan. Bakın..." Bayan Cartwright kaçamak bir şekilde etrafına bakındı. "Bilgi ister misiniz?"

"Size şimdiye dek kırk pound ödedim ama henüz parama değecek bir şey öğrenemedim," dedi Agatha sertçe. "O kocanıza da söyleyin, beni tehdit etmeyi bıraksın."

"O her zaman insanları tehdit eder. Sizin de meraklı bir ihtiyar olduğunuzu düşünüyor. Yine de, Ancombe'da neler olduğunu bilmek istemiyorsanız siz bilirsiniz..."

Kadın uzaklaşmak için döndüğünde Agatha, "Bekleyin," dedi. "Ne söyleyecektiniz?"

Bayan Cartwright'ın aç gözleri Agatha'nın çantasına dikilmişti.

Agatha çantasını açıp cüzdanını çıkarttı. "Paraya değdiğine inanırsam bir onluk veririm."

Bayan Cartwright öne doğru eğildi. "Köpek yarışmasını her zaman bir İskoç teriyeri kazanır."

"Eee?"

"Teriyeri yarışmaya sokan kadın, Combe Çiftliği'nden Barbara James diye biri. Mahkemede o da vardı ve içi çıkıncaya kadar ağlamıştı."

"Demek istediğiniz…"

"Reg'imiz, bir kadını yıllarca üst üste desteklemeden önce biraz tatmak isterdi."

Agatha, kadına onluk banknotu verdikten sonra programı inceledi. Köpek yarışması, çadırın yakınlarındaki bir arenada başlamak üzereydi. Kafasını kaldırdığında Bayan Cartwright'ın çoktan gitmiş olduğunu fark etti.

Agatha, arenayı çevreleyen halatın hemen önüne oturdu ve tekrar etkinlik programına baktı. En İyi Köpek yarışmasının jürisi, Leydi Waverton diye biriydi. Agatha, önünden tek sıra halinde geçen köpekleri incelemekte olan kadının olduğu yere baktığında onun tüvit kıyafet giyip avcı şapkası takmış olduğunu ve geniş kalçasının, oturduğu tabureden taştığını gördü. O sırada, otuz beş yaşında görünen, temiz bir yüzü, pembe yanakları ve kıvırcık, kahverengi saçları olan bir kadın, yanında yürüyen İskoç teriyeriyle birlikte Leydi Waverton'ın karşısına geçti. *Bu, Barbara James olmalı*, diye düşündü Agatha.

Yarışma öyle sıkıcıydı ki Agatha'nın gözleri bulanmaya başlamıştı. Gergin ve yalvaran bakışlarla jüriye bakan yarışmacılar, ödül törenlerindeki ebeveynler gibi görünüyordu. Leydi Waverton bir parça kâğıda bir şeyler yazıp, sahnede elinde mikrofonla oturmakta olan adama gönderdi. "Lütfen dikkat," dedi adam. "En İyi Köpek yarışmasının kazananlarını açıklıyorum. Üçüncülük ödülü, Sealyham teriyeri Moreton'un Gururu ile Bay J. G. Feathers'ın. İkincilik ödülü, Otterhound cinsi köpeği Jamesy Brighty Eyes ile Bayan Comley'nin oluyor. Birincilik ise…"

Barbara James, köpeğini kucakladı ve iki yerel gazete fotoğrafçısına beklentiyle bakmaya başladı. "Evet, birincilik ödülü, Bayan Sally Gentle'ın kanişi Bubbles Daventry'ye gidiyor."

Bayan Gentle ile köpeği, kıvır kıvır, beyaz saçları ve kurdeleleriyle tıpatıp benziyorlardı. Öfkeden yüzü çarpılan Barbara James, arenadan hızla çıktı.

Agatha onun peşinden gitti, doğruca bira çadırına yöneldiğini gördü ve bir köşede durup, hayal kırıklığına uğramış kadının bir bardak bira almasını bekledi. Agatha birayı hiç sevmese de yarım bardak sipariş edip çadırın içine yerleştirilmiş sarsak masalardan birine oturan Barbara'ya katıldı.

Büyük bir şaşkınlığa uğramış gibi, "Aa, Bayan James," diyerek kadınla konuşmaya başladı, eğilip teriyeri okşarken. Köpek hafifçe elini ısırdı. "Çok oyuncu bir köpekmiş," dedi hayvana nefret dolu bir bakış atarak. "Ne kadar akıllı. Yarışmayı kazanacağından emindim."

"Altı yıldır ilk kez kaybediyorum," dedi Barbara, bacaklarını uzatıp ayakkabılarının uçlarına bakarak.

Agatha bir iç geçirdi. "Zavallı Bay Cummings-Browne."

"Reg iyi bir köpeği gördüğü anda bilirdi," dedi Barbara. "Haydi git Walkies." Onu yere koyunca köpek girişe doğru gidip çöpün yanında arka bacağını kaldırdı. "Reg'i tanıyor muydunuz?"

"Biraz," dedi Agatha. "O ölmeden kısa süre önce Cummings-Browne'larla akşam yemeği yemiştim."

"Öyle bir olay yaşanmamalıydı," dedi Barbara. "Bu Cotswolds köylerinin sorunu bu işte. Şehirden çok fazla insan gelip yerleşiyor. Nasıl öldüğünü biliyor musun? Raisin adlı bir sürtük, satın aldığı bir kişle yarışmaya katılmak istemiş."

Agatha tam ağzını açıp Bayan Raisin'in kendisi olduğunu itiraf etmeye hazırlanıyordu ki sanki bir musluk açılmış gibi aniden yine yağmur başladı. Arabasını bayağı uzağa park etmişti. Çadıra serin bir esinti doldu.

"Çok kötü olmuş," dedi Agatha alçak sesle. "Siz Bay Cummings-Browne'ı iyi tanır mıydınız?"

"Onunla iyi arkadaştık. Reg beni her zaman güldürürdü."

"Ev yemekleri yarışmalarından birine katıldınız mı hiç?" diye sordu Agatha.

Barbara'nın mavi gözleri birden şüpheyle doldu. "Neden katılayım ki?"

"Bu etkinliklerdeki çoğu kadın çok yetenekli görünüyor da."

"Ben yemek pişiremem ama iyi bir köpek nasıl olur bilirim. Kahretsin, yarışmayı ben kazanmalıydım. Şu Leydi Kibirli'nin bir köpek yarışmasını yönetecek ne özelliği var ki? Durun, söyleyeyim... Hiçbir özelliği yok. Organizatörler bir jüri istediler ve önlerine gelen, unvanı olan bir ahmağa teklif ettiler. O kadın kendi kıçına bile düzgün puan veremez."

Barbara'yı bira maşrapasını alırken izleyen Agatha, onun kaslarını fark etti ve geri çekilmeye karar verdi.

Ama tam o anda Ella Cartwright kafasını çadırın girişinden içeri uzatıp Agatha'yı gördü ve, "Eğleniyor musunuz Bayan Raisin?" diye seslendi.

Barbara maşrapasını yavaşça masaya bıraktı. "Sen!" diye tıslադı ve masanın üzerinden atılıp ellerini Agatha'nın boğazına doğrulttu.

Agatha geriye doğru kaçınca kırılgan çelik sandalyesi yere devrildi. "Bu kadar heyecanlanma," dedi zayıf bir sesle.

Ama Barbara onun üstüne atlayıp boğazını sıkmaya başladı. Agatha, çadırdaki müşterilerin sırıtarak onları izlediğini fark

etti. Dizini Barbara'nın karnına geçirip onu tüm gücüyle itti. Kadın geriye doğru tökezlese de yine saldırıya geçti. Kapıyla arasında duruyordu. Agatha tezgâhın arkasına koşup yardım için çığlık attı ama adamlar gülüyor, tezahürat yapıyordu. Eline büyük bir mutfak bıçağı alıp önünde tuttu. "Geri çekil," dedi soluk soluğa.

Barbara, "Katil!" diye bağırdı ama geri çekilmişti. Sonra kör edici bir ışık patlaması oldu ve deklanşör sesi duyuldu. Yerel fotoğrafçılardan biri Agatha'yı bıçak çekerken fotoğraflamıştı.

Agatha bıçağı bırakmadan kenardan kenardan çıkışa doğru ilerledi. "Bir daha bana yaklaşma yoksa seni *gebertirim*!" diye bağırdı Barbara.

Çadırdan çıkınca Agatha bıçağı yere atıp koşmaya başladı ve arabasının güvenliğine ulaşıp kapıları da kilitleyince soluk soluğa oturdu. Sonra motoru çalıştırdı ama aklına fotoğraf gelince büyük bir dehşet hissetti. Yerel gazetenin manşetinde kendi adını ve fotoğrafını şimdiden görebiliyordu. Ya Londra gazeteleri de haberi alırsa? Tanrı aşkına. O filmi almalıydı.

Gönülsüzce arabadan inip yağmurla ıslanmış arazide ilerlerken sarsılmış ve bitkin haldeydi.

Barbara James etrafta mı diye dikkatlice inceleyerek eski kitaplar, köy kıyafetleri, kuru çiçek, çanak çömlek ve ev yemekleri satan tezgâhların arasından geçti. Bu panayırda her zamanki tezgâhlar dışında bir de yerel şarap satıcıları vardı. Fotoğrafçı orada, mürver şarabı tadımı yapmakta olan muhabirin yanında duruyordu. Agatha'nın kalbi gümbürdemeye başladı. Adamın kamera çantası yerde, ayağının yanındaydı ama fotoğrafını çeken makine hâlâ boynunda asılıydı. Agatha görünmemek için geri çekildi. İki adam uzunca bir süre, teriyer koşu yarışması ilanı yapılana dek şarap tadımı yaptılar. Sonra fotoğrafçı, muhabire bir şey söyledi ve ikisi birlikte arenaya doğru ilerlediler.

BELONGS TO KARTUS TEAM

Agatha da onların peşinden gidip arenaya girmelerini bekledi, ardından tezgâhlardan birine gidip bir ceketle şapka satın aldı. Yağmur hâlâ yağıyordu. Uzun bir gün olacaktı. Teriyer koşu yarışmasından sonra engelli at yarışı başladı. Agatha fazla kalabalık olmayan insanların arasında dikildi ama zaten yeni ceketiyle şapkası sayesinde kendisini saklayabildiğini düşünüyordu.

Engelli at yarışından sonra yağmur yine dindi ve panayır alanı soğuk, sarı gün ışığıyla doldu. Kalbi hızla çarpan Agatha, fotoğrafçının makinedeki filmi çıkartıp kabına yerleştirdiğini ve makineye yeni film yerleştirdiğini gördü. Yavaşça ceketini çıkardı. Fotoğrafçı ve muhabir arenadan çıkıp yine şarap tadım standına gittiler. "Huş şarabını deneyin," diyordu satıcı kadın. Agatha onlara yaklaşıp çıkardığı ceketini kamera çantasının üstüne attı, sonra bir şeyler mırıldanarak eğilip sapını kavradığı çantayı alarak hızla çadırın arka tarafına koştu. Ama çantayı açtığında gördüğü onlarca filmle hayal kırıklığına uğradı. Ceketini tekrar üstüne geçirip filmlerin hepsini alarak cebine doldurdu.

O sırada bir yerden, "Polis!" diye bağırıldığını duydu ve fotoğraf makinesini yerde bırakarak koşmaya başladı. Şarap satıcısı kadının ya da fotoğrafçıyla muhabirin onu görmediğinden emindi aslında. Gerçi ulusal değil de yerel bir gazeteden olmalarına şükrediyordu çünkü öyle olsalardı Barbara James'le aralarındaki tartışmaya odaklanır ve buradan yola çıkarak kiş zehirlenmesine ulaşırlardı. Fakat yerel haberciler, böyle panayırlardaki görevlerinin, tirajı artırmak için ödül kazananlarının ve diğer insanların bol bol fotoğrafını çekmek olduğunu biliyorlardı. Ama Agatha, bira çadırındaki bıçaklı fotoğrafı güzel çıktıysa gazetecilerin bunu kullanacaklarından ve Barbara James'le röportaj yapacaklarından emindi.

Tam arabasına binmiş, park ettiği yerden çıkıyordu ki polis önüne geçip durmasını söyledi. Agatha camını indirip adama

gergin gergin baktı. "Bir fotoğrafçının kamera çantası çalınmış," dedi polis. "Şüpheli bir şey fark ettiniz mi?" Arabaya doğru eğilip içini inceledi. Agatha şişkin ceplerinin görünürlüğünün farkındaydı. "Hayır," dedi. "Ne kötü olmuş."

O anda birinin bağırışı duyuldu: "Bulduk!" Polis doğruldu. "Pekâlâ," dedi sırıtarak. "Bu fotoğrafçılar her zaman fazla içiyorlar. Muhtemelen çantasını nerede bıraktığını unutmuştur."

Memur geri çekilince Agatha el frenini indirip gaza bastı ve eve varıp ateş yakana dek rahatladığını hissedemedi. Alevler büyüyünce filmlerin hepsini içine atıp yanmalarını mutlulukla izledi. Sonra eve bir arabanın yaklaştığını duydu.

Pencereden dışarı baktı. Gelen Barbara James'ti!

Agatha koltuğun arkasına eğilip titreyerek beklemeye başladı. Kapı tıklatıldı, sonra yumruklar ve tekmeler atılmaya başlandı. Agatha inledi. Ardından etrafa bir sessizlik çöktü. Tam kalkıyordu ki oturma odasının camına bir şey fırlatılmasıyla yine saklandı ve bir motorun uzaklaşma sesini duyarak bunun Barbara James olmasını umdu. Yine de bir süre daha bekledi.

On dakika geçtikten sonra yavaşça kalktı ve pencereye baktı. Cama, dışkı ve kâğıt havlu parçaları yapışmıştı. Barbara muhtemelen kâğıt havluya sardığı dışkıyı fırlatmıştı.

Agatha mutfaktan bir kova su aldı ve dışarı çıkıp cama döktü. İyice temizlenene kadar da aynı işlemi tekrarladı. İşini bitirip içeri girerken Bayan Barr'ın bahçe kapısında dikilmiş, kin dolu gözlerle kendisini izlediğini fark etti.

Sonrasında karnının guruldaması henüz bir şey yemediğini hatırlattı ama tekrar dışarı çıkmaya cesareti yoktu. Neyse ki evde tereyağıyla ekmek vardı da kendisine kızarmış ekmek hazırlayabildi.

O sırada telefon çalınca Agatha gidip tereddütle ahizeyi kaldırdı. "Alo?" dedi Roy'un çıtkırıldım sesi. "Sen misin Aggie?"

BELONGS TO KARTUS TEAM

"Evet," dedi Agatha, içine dolan rahatlamayla gevşeyerek. "Nasılsın?"

"Biraz yoruldum."

"Steve nasıl?"

"Bir süredir görüşmüyoruz. Bana kapris yapıyor."

"Ona köy gelenekleriyle alakalı bir kitap al. Kitabı görünce gözleri parlayacaktır."

"Onun gözlerinin parlaması için kulaklarına meşale sokmak gerekir," dedi Roy huysuzca. "Tolly Bebek Mamaları işi bana verildi."

"Tebrik ederim."

"Ne için tebrik ediyorsun?" Roy'un sesi tiz çıkıyordu. "Bebek mamaları benim *sahnem* değil ki, hayatım. Bunu bilerek yapıyorlar. Başarısız olmamı umuyorlar. Bu işler daha çok senlik işler."

"Bir dakika. Tolly Bebek Mamaları, manyağın tekinin paketin içine cam parçası koyup tehdit ettiği şirket değil miydi?"

"Birilerini tutukladılar ama şimdi Tolly imajını düzeltmek istiyor."

"Çevreciliğe yönelmeyi dene," diye önerdi Agatha. "Reklamcılara, sağlıklı ve katkısız, özel güvenli kapağı olan bebek maması serisi çıkarma fikrini sun. Reklamını yapmak için çizgi film karakteri gibi bir figür ayarla, hasar almaz kapakla ilgili basın partisi düzenle ve "Tolly Bebek Mamalarıyla Çocuğunuz Güvende" gibi bir slogan bul. Ama sen fazla içme. Ayrıca bebeği olan gazetecileri şahsen öğle yemeğine çıkar."

"Onların çocukları yok," diye yakındı Roy. "Ancak kin doğuruyorlar."

"Birkaç tanesi doğurgan." Agatha hafızasını zorladı. "Jean Hammond'un bebeği var. Jeffrey Constable'ın karısı da yeni

doğurmuştu. Uğraşırsan birkaç tane daha bulursun. Zaten kadın gazeteciler, normal olduklarını göstermek için bebeklerle ilgili haber yapmaya zorunlu hissederler. Gizliden gizliye hor gördükleri ev kadınlarıyla kendilerini özdeşleştirmeye çalışırlar. Sürekli vaftiz oğlundan bahseden Jill Stamp'i tanıyor musun? Aslında vaftiz oğlu yoktu. Anlattıkları sadece imajının bir parçasıydı."

"Keşke işi sen yapsaydın," dedi Roy. "Seninle çalışmak eğlenceliydi, Aggie. Kırsal kesimde işler nasıl gidiyor?"

Agatha bir an tereddüt etti, sonra, "İyi," dedi.

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. O anda Agatha şaşkınlıkla fark etti ki Roy ondan davet bekliyor olabilirdi.

"Oturma odamdaki eşyalar vardı ya?"

"Sahte nallar ve diğerleri mi?"

"Evet. Hepsini hayır kurumları için açık artırmaya çıkarıyorum. Haziranın onunda. Cumartesiye denk geliyor. Gelip beni izlemek ister misin?"

"Çok isterim."

"Pekâlâ. Ayın dokuzunda, yani cuma akşamı tren istasyonuna seni almaya gelirim. Londra'dan ayrılmak istemene şaşırıyorum aslında."

"Londra bir *çukur*," dedi Roy acı acı.

"Ah, Tanrım, dışarıda bir araba var!" diye bağırdı Agatha. Camdan dışarı baktı. "Neyse, polismiş."

"Yine *neler* peşindeydin?"

"Görüştüğümüzde anlatırım. Hoşça kal."

Agatha, Bill Wong'a kapıyı açtı. "Yine ne var?" diye sordu. "Yoksa sadece arkadaş ziyareti mi?"

"Sayılmaz." Bill onun peşinden mutfağa gidip masaya oturdu.

"Duyduğuma göre Ancombe Panayırı'na gitmişsiniz," dedi.

"N'olmuş?"

"Bira çadırında Bayan Barbara James'e bıçak sallarken görülmüşsünüz."

"Kendimi savunuyordum. Kadın beni boğmaya çalıştı."

"Neden?"

"Çünkü büyük ihtimalle Bay Cummings-Browne'la ilişki yaşıyordu. Benim kim olduğumu öğrendiğinde kendisini kaybetti."

Bill küçük bir not defterini açıp baktı. "*Cotswold Courier* gazetesinden fotoğrafçı Ben Birkin bir fotoğraf çekmiş. Sonrasındaysa kamera çantası çalınmış. Fotoğraf makinesi duruyormuş ama filmlerin hepsi kaybolmuş."

"Tuhaf," dedi Agatha. "Kahve ister misin?"

"Evet, lütfen. Yerel polis memuru Fred Griggs'ten bir telefon aldım. Barbara James'in tanımına uyan bir kadının, pencerenize dışkı fırlattığını bildirdi."

"Kadın delirmiş," dedi Agatha, bir kupa hazır kahveyi Bill'in önüne sertçe koyarken. "Kafayı yemiş. Sen de hâlâ Cummings-Browne'ın ölümünün kaza olduğunu söylüyorsun. Bira çadırında olanlardan pişmanım ama fotoğrafçı filmleri kaybettiği için memnun oldum. Zaten yeterince derdim var. Fotoğrafımın yerel gazetelerde çıkması eksik kalsın. Ah, Tanrım, ellerinde fotoğraf olmasa bile büyük ihtimalle bunu haber yapacaklardır."

Bill ona şüpheyle baktı. "Çok şanslı bir kadınsınız. Editör, Ben Birkin'e o kadar kızgınmış ki bira çadırında kavga eden iki kadınla ilgili hikâyeyi umursamamış bile. Dahası, Barbara'nın babası John James, gazetenin sahibi olan şirkette hisse sahibiymiş. Editör gazeteye sadece olabildiğince isim ve fotoğraf basmakla ilgileniyormuş ve neyse ki Ben, panayırdaki birkaç amatör fotoğrafçıdan fotoğraflarını satın almayı başarabilmiş.

Barbara James'i size saldırmak ve pencerenize hayvan dışkısı atmaktan şikâyet etmek istiyor musunuz?"

Agatha ürperdi. "O kadını bir daha asla görmek istemiyorum. Hayır."

"Cummings-Browne'la ilgili biraz daha soruşturma yaptım," dedi Bill. "Adam tam bir hovardaymış. Ona bakınca böyle biri olduğunu düşünmezsiniz, değil mi? O sivri kafa, kepçe kulaklar… Ah, bu arada, Warwick Kalesi'nde size nefretle bakan kadının kimliğini buldum."

"Kimmiş?"

"Bayan Maria Borrow. Bölgenin evde kalmış kadını. Ama buranın değil, Yukarı Cockburn'ün."

"Peki *onun*, Bay Cummings-Browne'la ilişkisi var mıymış?"

"Bu pek akla yatkın gelmiyor. Kadın, emekli öğretmenmiş. Bir tahtası eksikmiş muhtemelen. Büyücülükle uğraşıyormuş. Altmış iki yaşındaymış."

"Ah, altmış iki mi? Yani, Cummings-Browne bile bu kadar ihtiyar bir kadınla…"

"Ama kadın, son üç yıldır Yukarı Cockburn'de reçel yarışmasını kazanıyormuş ve jüri Bay Cummings-Browne'mış. Bu kadına sakın yaklaşmayın, Bayan Raisin. Evinizde rahatça oturun ve emekliliğin tadını çıkartın."

Bill ayağa kalktı ama kapıya gitmek yerine oturma odasına dönüp şömineye baktı. Pirinç çubuğu alıp kıvılcımları karıştırdığında küçük, siyah film makaraları ateşin içinden yuvarlanıp taş zemine düştü.

"Evet, *fazlasıyla* şanslısınız, Bayan Raisin," dedi Bill. "Neyse ki Ben Birkin'den nefret ediyorum."

"Neden?" diye sordu Agatha.

"Evli bir kadınla küçük bir ilişkim olmuştu. Bir gün Mircester'da bir ara sokakta kadınla sarılıyorduk ki Ben fotoğrafımızı

çekti ve haber, "Kanunun Kollarında Güvende" başlığıyla yayımlandı. Kadının kocasıyla yüzleşmek zorunda kaldım ve bu işten paçayı sıyırabilmek için günlerce uğraştım."

Agatha kendisini topladı. "Bununla nereye varmak istediğini anlamıyorum. Valizimde kullanılmayan bir yığın film buldum ve onları yaktım sadece."

Bill sahte bir şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. "Onlarca yıl halka ilişkiler alanında çalıştıktan sonra yalan söylemekte biraz daha iyi olacağınızı sanırdım. Artık kendi işinize bakın, Agatha Raisin. Soruşturma işini de kanuna bırakın."

Fırtınalı yağmur sona erdi ve yine gökyüzü berrak mavi rengini aldı. Barbara James'le kavgası yüzünden sarsılmış hisseden Agatha, bisikletini arabasına koyup Cotswolds'da dolaşmaya çıktı. Arada bir sakin bir yerlerde durup bisiklet sürüyordu. Evlerin kapılarını morsalkımlar sarmıştı. Alıç çiçekleri kar gibi yerlere yayılmıştı. Altın rengi taş evler güneşte parlıyorlardı ve Londra çok uzak görünüyordu.

Chipping Camden'a vardığında kararlılığını unuttu ve sıcak, samimi bir restoran olan Eight Bells'te biftekli ve böbrekli turta yedi. Ardından çevresi yeşille sarılı köyde gezinmeye başladı. Evlerin üçgen çatıları, uzun bacaları, kemerli girişleri, sütunları, cephe süslemeleri, bölmeli ya da sürgülü pencereleri ve büyük, taş basamakları vardı. Sürekli gelip giden turistlere rağmen köyde sakin bir hava vardı. Karnı doyan Agatha, az da olsa huzur bulduğunu hissetti. Meydandaki, 1627'de inşa edilmiş olan kapalı halin kalın sütunları sokağa gölge düşürmüştü. Hayat kolay olabilirdi. Tek yapması gereken Cummings-Browne'ları unutmaktı.

Sonraki birkaç gün, güneş parlamaya devam ederken Agatha da etrafta gezmeye devam etti. Arada bir bisiklete biniyor, arada bir yürüyor, her akşam eve sağlıklı ve iyi hissederek dönüyordu. Sonra bir heyecanla hatırladı ki Carsely kadınlarıyla Mircester ziyaretinin günü gelmişti.

Ama otobüse bindiğinde kimse ona kızgın şekilde bakmadı. Bayan Simpson'ın da orada olduğunu görünce rahatlayan Agatha onun yanına oturup havadan sudan muhabbet etmeye başladı. Otobüsteki kadınların çoğu orta yaşlıydı. Bazıları örgülerini, bazıları gergef işlerini yanında getirmişti. Eski otobüs gıcırdayıp tıkırdayarak yolda ilerliyordu. Güneş pırıl pırıldı. Etraf huzur doluydu.

Agatha, Mircester'lı hanımların onları çay partisi vererek eğlendireceklerini düşünüyordu ve son birkaç gündür yaptığı egzersizlerin ödülü olarak bugün hamur işlerinden doyasıya yemeyi planlamıştı. Fakat kiliseye indiklerinde büyük bir öğle yemeği ve şarap kadehlerinin onları beklemekte olduğunu gördüler. Şarap, Mircester Hanımlar Topluluğu üyeleri tarafından yapılmıştı ve oldukça tesirliydi. Öğle yemeğindeyse et suyu çorbası, ızgara tavuk yanında patates kızartması ve bezelye, şeri tatlısı ve Bayan Rainworth'ün elmalı konyağı vardı. Konyak ağızdan ağıza dolaştıktan sonra huysuz bir kocakarı olan Bayan Rainworth güçlü alkışlar aldı.

Sonrasında Mircester Hanımlar Topluluğu'nun başkanı ayağa kalktı. "Sizin için bir sürpriz hazırladık." Bayan Bloxby'ye döndü. "Otobüsünüze binip Malvern Tiyatrosu'na giderseniz sizin için ayrılmış bir salon bulacaksınız."

"Ne sahnelenecek?" diye sordu Bayan Bloxby.

Mircester hanımları, "Bu bir sır! Gidince görürsünüz!" diye bağırdılar.

"Acaba ne gösterisi yapılacak?" dedi Agatha, birlikte otobüse bindiği Doris Simpson'a. Yine birbirlerine isimleriyle hitap etmeye başlamışlardı. "Bilmem ki," dedi Doris. "Bir çocuk tiyatrosu olduğunu duymuştum. Belki odur."

"Çok fazla içtim," dedi Agatha. "Muhtemelen gösteri boyunca uyurum."

"İşte bu sürpriz oldu," diye bağırdı Doris, antika otobüsleri tiyatro salonunun önünde durunca. "Posterde, 'Amerikan Dans Topluluğu: Spanglers' yazıyor."

"Şu modern bale gruplarından biridir muhtemelen," diye homurdandı Agatha. "Siyah tayt içindeki insanlar, bombalanmış gibi görünen bir yerde dönüp dururlar. Ah, umarım müzik çok gürültülü olmaz."

İçeri girince, Carsely Hanımlar Topluluğu'nun diğer üyeleriyle birlikte rahat koltuklara yerleştiler.

Bir davul sesiyle perde açıldı. Agatha gözlerini kırpıştırdı. Karşılarında erkek striptizcilerden oluşan bir grup vardı. Müzik nabız gibi gümbürderken yanıp sönen ışıklar bir oraya bir buraya dönüyordu. Yüzü utançla kıpkırmızı kesilen Agatha koltuğunda aşağı doğru kaydı. Elmalı konyağın mucidi Bayan Rainworth oturduğu yerden kalkıp isterik bir şekilde, "Çıkar üstündekileri!" diye bağırdı. Kadınlar neşeli seslerle bağırıp tezahürat yapıyorlardı. Agatha, Doris Simpson'ın örgüsünü çıkartıp sakince örmeye başladığını gördü. Sahneyi ya da seyircileri görmüyormuş gibiydi. Striptizcilerin hepsi bronz tenli ve kaslı adamlardı. Çırılçıplak soyunmamışlardı ve karşılarındakilerle oynar gibi hareket ediyorlardı. Fena ama sevimli görünüyorlardı ve kadınların çoğunun kendilerinden geçmesine neden olmuşlardı. Saçları sarıya boyanmış, orta yaşlı, Mircester'lı bir kadın çılgınca sahneye koşmaya kalktı ama birileri kadını tutup geri çekti.

Agatha sessizce acı çekiyordu. Hatta gösteri bitince bile acısı bitmedi. Seyirciler isterlerse on pound karşılığında striptizcilerle fotoğraf çekinebiliyorlardı ve Carsely kadınlarından birkaç kişi hariç hepsi fotoğraf istemişti.

"Gösteri hoşunuza gitti mi Bayan Raisin?" diye sordu papazın karısı Bayan Bloxby.

Titrek bacaklarla otobüse binmekte olan Agatha, "Şok geçirdim," diye yanıt verdi.

"Ah, bu biraz eğlenceliydi," dedi Bayan Bloxby. "Televizyonda daha beterlerini gördüm."

"*Sizin* bunu eğlenceli bulmuş olmanıza şaşırdım," dedi Agatha.

"Aslında hepsi iyi çocuklar. Kürt göçmenler için özel bir gösteri düzenlediklerini ve beş bin pound kazandıklarını biliyor muydunuz? Tüm o fotoğrafların parası da manastır çatısının tamirine gidiyor."

"Ne kadar akıllılar," dedi Agatha. İyi bir reklamı gördüğünde tanırdı. Bu erkek striptizci grubu, hayır kurumlarına bağış yaparak etraftan saygı kazanmış ve otobüslere doluşarak onları izlemeye koşan Cotswolds kadınlarına şehvet dağıtmak için ruhsat elde etmişlerdi. *Belki de bu Amerikalılar bir İngiliz geleneği başlatmıştır*, diye düşündü Agatha. *Belki beş yüz yıl sonra Cotswolds köy meydanlarında böyle erkek striptizciler gösteri yapar ve turist rehberleri bu antik ritüeli, gezmeye gelen insanlara anlatırlar.*

Gösterinin ardından kadınlar hep birlikte kiliseye döndüler ve iş konuşmaya başladılar. Hepsi yeniden vakur hallerine dönmüş, hayır kurumları için düzenlenecek etkinlikleri tartışıyorlardı. Bayan Bloxby ayağa kalktı. "Bayan Raisin, hayır kurumlarına yardım için haziran ayının onunda bir açık artırma sunacak. Hepimiz ona müteşekkiriz ve umuyoruz ki sizler de onu

desteklemek için elinizden geleni yaparsınız." Agatha yüzünü buruşturup birilerinin, "Zavallı Bay Cummings-Browne'ı zehirleyen *o* Bayan Raisin değil, değil mi?" demesini bekledi ama kadınların verdiği tek karşılık sıcak bir alkışlama oldu. Agatha ayağa kalkıp eğilerek selam verirken gözlerinin yaşardığını hissetti. Bill Wong haklıydı. Reg Cummings-Browne'ı ve o lanet kişi düşünmediği sürece emeklilik çok güzel bir şey olabilirdi.

BELONGS TO KARTUS TEAM

8

Agatha, Cummings-Browne'ın ölümüne karışmama ve kendi işine bakma kararlılığını sürdürüyordu. Enerjisini yine yerel gazetelere ve antika tacirlerine yönlendirerek açık artırmasının reklamını yapmaya devam etti. Kısa süre önce danışanlarının reklamını yapmak ya da bir ürün satmak için konuştuğu gazetecilerin yaptığı gibi, şimdi de yerel gazete editörleri sırf onu susturmak için açık artırma hakkında yazılar yayımlamışlardı.

Carsely Hanımlar Topluluğu üyeleri de tüm iyilikseverlikleriyle açık artırma için kitaplar, tabaklar, vazolar ve yıllar önce başka müzayedelerden satın aldıkları yıpranmış görünümlü eşyalarını getirmişlerdi. Açık artırma günü yaklaştıkça Agatha'nın ziyaretçileri artmıştı. Grubun başkanı Bayan Mason ve birkaç kadın sık sık ziyarete geliyor, gelirken de yanlarında birkaç eşya getiriyorlardı. Öyle ki artık Agatha'nın oturma odası bitpazarına dönmüştü.

Kendisini bunlara kaptıran Agatha, cuma günü neredeyse Roy'un geleceğini unutmuştu. Son anda hatırladığında treni karşılamak için hızla istasyona gitmek zorunda kaldı. Aslında onun gelmemesini dilemeye başlamıştı çünkü artık köyün bir parçası gibi hissediyordu ve oluşturduğu Leydi Cömert imajının, eski asistanının abartılı hareketleriyle bozulmasını istemiyordu.

Neyse ki Roy trenden indiğinde, Londra'dan gelen diğer birkaç yolcu gibi ciddi bir iş adamı görünümündeydi. Saçları

BELONGS TO KARTUS TEAM

düzgünce kesilmişti, küpelerini takmamıştı ve üstünde takım elbise vardı. Moreton-in-Marsh istasyonu sepetlere doldurulmuş çiçeklerle süslenmişti ve platformda bulunan çiçek yataklarındaki güller açmıştı. Güneş de bu mükemmel akşamüstünü aydınlatıyordu.

"Burası bambaşka bir dünya sanki," dedi Roy. "Buraya gelmekle büyük bir hata yaptığını düşünmüştüm Aggie. Ama şimdi seni şanslı biri olarak görüyorum."

"Bebek maması işi nasıl gidiyor?" diye sordu Agatha, arabaya bindiklerinde.

"Dediğini yaptım ve büyük başarı kazandım. Firmada saygın biriyim artık. Son müşterim kim, biliyor musun?"

Agatha kafasını iki yana salladı.

"Handley üretim çiftliği."

Agatha şaşırmıştı. "Yine mi bebeklerle alakalı bir şey?"

"Hayır tatlım. Bahçecilikle alakalı bir şey bu. Kıyafet konusunda da katı değiller. Spor ceket, kadifeler, *brogue* ayakkabılar… İnanabiliyor musun? Aslında çiçekleri sevdiğimi sanırdım ama hepsinin zehri andıran, upuzun, Latince isimleri varmış. Kimya formülleri gibiler. Ve ben okulda hiç Latince dersi almadım. Bahçe kulübeleri, cin cüceler ve çılgınca döşemeler bile *çok sıkıcı*."

"Aslında ben bir cin cüce alabilirim," dedi Agatha. "Yok, kendim için değil," diye ekledi sonra, Bayan Simpson'ı düşünerek.

Eve vardıklarında, "Mutfakta otursak daha iyi," dedi. "Oturma odası, satışa çıkacak tüm o eşyalarla ağzına kadar dolu."

"Yemek mi pişiriyorsun?" diye sordu Roy gergince.

"Evet. Carsely Hanımlar Topluluğu'nun üyelerinden biri olan Bayan Masın bir süredir bana ders veriyor."

"Hanımlar topluluğu nedir?"

Agatha ona grubu açıkladı, sonra Mircester'a gittiklerinde neler olduğunu anlatarak gözlerinden yaşlar gelene kadar gülmesine neden oldu.

Akşam yemeğinde sebze çorbası, kıymalı patates püresi ve kıtırlı elma tatlısı vardı. Bayan Mason'ın prensibi, "Basit yap"tı.

"Bayağı güzel bir yemekti," dedi Roy. "Basma elbise bile giymişsin, Aggie."

"Çok rahat," dedi Agatha savunmacı bir şekilde. "Ayrıca biraz kilo problemi yaşıyorum."

" 'Geniş, sınırları gün geçtikçe daha da geniş,'"[4] diye alıntı yaptı Roy sırıtarak.

"Daha önce 'orta yaş göbeği' ifadesine inanmazdım," dedi Agatha. "Yeme bağımlılığı için bir bahane olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi aldığım nefes bile yarıyor sanki. Bisiklet sürmekten ya da diğer egzersizleri yapmaktan yorgun düştüm. Her an pes edip şişko biri olabilirim."

"Böyle yemekle zayıflayamazsın ki," dedi Roy. "Tavşanlar gibi marul falan kemirmelisin."

Yemekten sonra Agatha, oturma odasındaki yığınları Roy'a gösterdi. "Yarın sabah erkenden bir nakliye minibüsü gelecek," dedi. "Bu eşyaları okula götürüp bıraktıktan sonra Cheltenham'a gidip kullanılmamış eşyaları alacaklar. Bu arada, bitkiler hakkında bir şeyler öğrendiğinde bahçeme neler yapabileceğimi söyler misin?"

"Şimdi bile bir şeyler almak için geç değil," dedi Roy, yeni öğrendiği şeyleri konuşturmaya hazırlanarak. "Senin istediğin, hızlıca düzenlenmiş bir bahçe. Bitki üretim çiftliklerinden bi-

4. Sir Edward Elgar tarafından bestelenmiş Pomp and Circumstance marşlarından biri.—*çn*

rine gidip istediğin çiçekleri seç. Kır evlerinin bahçeleri eski moda şeylerle dolu olur. Sarmaşık gülleri mesela. İşte bu kadar Aggie."

"Yaparım. Tabii kalmaya karar verirsem."

Roy ona keskin bir bakış attı. "Şu cinayet meselesi... Neler oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Agatha hızlıca. "O meseleyi unutmak en iyisi."

Ertesi sabah Agatha ellerini kalçalarına dayayıp okuldaki salona dehşetle baktı. Oturma odasından gelen tüm eşyalar aralıklarla yerleştirilmişti. Bir etkinlik olacakmış gibi değildi. O sırada Bayan Bloxby içeri girdi ve nazik sesiyle, "Ah, ne hoş olmuş," dedi.

"Hoş kelimesinin *h*'si bile olmamış," dedi Agatha. "Burada bir etkinlik olduğu belli bile değil. Yeteri kadar eşya yok. Hanımlar biraz daha eşya getirseler olmaz mı? Ne bulabilirlerse."

"Elimden geleni yaparım."

"Ayrıca köyün müzik grubunun çalması lazım. İçeride bayram havası olmalı. Köy dansçılarından birkaç tane getirsek?"

"Bunu daha önce düşünmeliydiniz Bayan Raisin. Bu kadar kısa sürede hepsini nasıl ayarlayacağız?"

Agatha saatine baktı. "Saat daha dokuz," dedi. "Açık artırma üçte olacak." Not defterini çıkardı.

"Müzik grubunun şefi nerede yaşıyor? Ve köy dansçılarının lideri?"

Bayan Bloxby şaşkınlık içinde isimleri ve adresleri verince Agatha hemen eve koşup huzur içinde uyuyan Roy'u kaldırdı. "Hızlıca birkaç tabela hazırlaman gerek," dedi. "Mayıs Bayramı kutlamalarındaki tabelalar Harvey's'de duruyor, geçen git-

tiğimde arka tarafta görmüştüm. Onları al ve üzerlerini boya. "Ucuzluk, ucuzluk, ucuzluk. Saat Üçte Açık Artırma. Çay. Müzik. Dans." yaz ve geçenlerin görmesi için A-44 yoluna as. Bir de Carsely'yi gösteren ok işaretleri olmalı tabii. Köyün içine de okulu işaret eden oklar yerleştirilmeli."

"Ben yapamam," diye karşı çıktı Roy uykulu uykulu.

"Tabii ki yapabilirsin," diye hırladı Agatha. "Kalk bakalım."

Sonra arabasına atlayıp müzik grubu liderinin evine gitti ve grubun etkinlikte çalmasını sağlamanın onun görevi olduğunu söyledi. "Klasik müzik festivallerindeki şarkılardan istiyorum," dedi ona. " 'Rule, Britannia', 'Land of Hope and Glor', 'Jerusalem' gibi parçalar yani. Bütün gazeteler orada olacak. Hayır işi yapmak istemediğinizi öğrenmelerini istemezsiniz."

Köy dansçılarının lideri de benzer sözlerle karşılaştı. Sırada Bayan Doris Simpson vardı. Neyse ki açık artırma olduğu için kadın bugün çalışmaya gitmemişti. "Okuldaki salon," dedi Agatha hararetle. "Çok sönük görünüyor. Biraz çiçek lazım."

"Hanımlardan bir şeyler ayarlamalarını isteyebilirim," dedi Doris sakince. "Otur Agatha, bir fincan çay iç. Böyle giderse kalp krizi geçireceksin."

Ama Agatha evden çıkmıştı bile. Köyde koşuşturup insanlara gerek uzun uzun laf anlatarak gerekse zorbalık ederek topladığı eşyaları, hayatında gördüğü en çirkin şeyler olduğunu düşünse de açık artırma için arabasına doldurdu.

Yakıcı güneşin altında sırılsıklam olmuş Roy, A-44'ün kenarına çökmüş, tabelaları toprağa sokmaya çalışıyordu. Boya hâlâ ıslaktı ve yazısı pek de iyi değildi ama Harvey's'den bir kutu kırmızı, bir kutu beyaz boya almıştı ve hazırladığı tabelaların dikkat çekici olduğunu biliyordu. Agatha'nın ondan yürüyerek dönmesini isteyeceğini düşünerek yürümeye ve tabelaları köyde sağa sola yerleştirmeye başladı.

Sonunda görevini tamamlamış olmanın verdiği coşkuyla Agatha'nın evine döndü. Şimdi tek ümidi yatağa girip birkaç saat uyku çekmekti.

Ama Agatha kâbus gibi üstüne çöktü. "Baksana!" diye bağırdı, zilleri olan bir soytarı kostümünü göstererek. "Harika bir şey değil mi bu? Grubun sekreteri Bayan Simms, Geçen Noel'de bunu giyip pantomim yapmış. O da senin kadar zayıf. Yani kostüm sana tam olur. Hadi giy."

Roy geriledi. "Niçin?"

"Bunu giyip A-44'teki tabelaların yanında duracaksın ve elini sallayarak yoldan geçenleri köye davet edeceksin. Hatta biraz dans da edebilirsin."

"Hayır, kesinlikle yapmam," dedi Roy inatla.

Agatha ona şüpheli bir şekilde baktı. "Eğer yaparsan sana şu bitki üretim çiftlikleriyle alakalı reklam fikri veririm."

"Neymiş o fikir?"

"Ancak açık artırmadan sonra söylerim."

"Aggie, *yapamam* ama. Aptal gibi hissederim kendimi."

"Zaten aptal gibi görünmen gerekiyor. Tanrı aşkına, sen benim hayatımda gördüğüm en korkunç kıyafetleri giyip Londra'yı dolaşırsın. Saçlarını pembeye boyattığın zamanı hatırlıyor musun? Neden boyattığını sormuştum, sen de insanların sana bakmasını sevdiğini söylemiştin. Eh, şimdi de herkes sana bakacak işte. Fotoğrafını gazetelere bastırırım ve seni Londralı ünlü halkla ilişkiler uzmanı olarak tanıtmalarını sağlarım. Bak Roy, bunu senden rica etmiyorum. Sana *emrediyorum*!"

"Aman, tamam ya," diye mırıldandı Roy. Böyle zamanlarda Agatha Raisin ona kendi zorba annesini hatırlatıyordu.

"Ama," dedi sonra, biraz olsun bağımsızlığını korumak adına. "Bu sıcakta onca yolu yürüyerek gitmeyeceğim. Arabana ihtiyacım olacak."

"Araba bana lazım olabilir. Bisikletimi al."

"O tepeye bisikletle mi çıkacağım? Delirdin mi sen?"

"Hadi artık!" diye çıkıştı Agatha. "Sen kostümü giyerken ben bisikleti çıkartayım."

Sonrasında Roy yol kenarında yürürken ve soytarı asasıyla Carsely yönünü işaret ederken, *eh, çok da kötü değilmiş*, diye düşündü. Motorcular yanından geçerken korna çalıyor ve ona tezahürat yapıyorlardı. Bir grup Amerikalı turist de durup açık artırmayı sormuş, "bir dolu nadir bulunan antikanın" satışa çıkartıldığını duyunca rehberlerinden onları oraya götürmesini istemişlerdi.

Saat üçe on kala Agatha'nın bisikletine atlayıp dönemeçli yollardan köye döndü. Kostümü üstünden çıkartmayı düşünmüştü ama sonra herkesin ona baktığını görmek hoşuna gitti ve çıkartmamaya karar verdi. Okulun dışında köy dansçıları güneşli gökyüzüne doğru sıçrıyorlardı. İçerideyse müzik grubu tüm yeteneklerini sergileyerek "Rule, Britannia" parçasını çalarken Britannia kostümü giymiş gürbüz bir kadın, haykırarak şarkıyı söylüyordu. Okul koridoru tıka basa insanla doluydu.

Sonra müzik durdu ve Kraliyet Bahçe Partisi tarzı, mavi yıldız çiçekleriyle süslenmiş, beyaz renkli hasır bir şapka takmış ve mavi yakalı siyah bir elbise giymiş olan Agatha mikrofonun başına geçti.

Planı, açık artırmayı en önemsiz eşyalarla başlatmak ve yavaş yavaş değerli parçalara geçmekti.

Seyircilerin hafifçe kafayı bulmuş olduklarının farkındaydı. Bunun, Bayan Rainworth'ün dışarıda bir bardağını elli peniye sattığı elmalı konyak sayesinde olduğunu düşünüyordu.

Bayan Mason ona ilk parçayı uzatınca Agatha kafasını eğip baktı ve bir kutu dolusu eski kitap olduğunu gördü. Muhtemelen aşk romanlarıydı. Agatha en üstteki sert kapaklı kitabı eline

aldı. John Fitzgerald'ın *Ways of Horse* kitabıydı bu. *S* harfleri *F* gibi yazılmış olduğu için muhtemelen on sekizinci yüzyıldan olduğu anlaşılıyordu ama yine de değersiz bir şeydi. Kitabı açıp içine baktı ve şaşırmış gibi yaptı, ardından da hızlıca geri bırakıp, "O kadar da önemli değilmiş," dedi. "Belki de daha ilginç bir şeyle başlamalıyız."

Sonra salonun diğer ucundaki Roy'a baktığında eski asistanı içgüdüsel olarak işareti aldı. "Hayır," diye bağırdı. "Onunla başlayın. On pound teklif ediyorum."

Salonda şaşkın mırıltılar dolandı. Daha önceden, ona ve diğer birkaç kişiye teklifi artırmaları söylendiği için Bayan Simpson da coşkuyla bağırdı. "On beş pound!" Antikacıya benzeyen minyon bir adam hızla kafasını kaldırdı. "Yirmi veren var mı?" diye sordu Agatha. "Hepsi iyi bir amaç uğruna. Satıyorum. Satıyorum..." Bayan Simpson yüksek sesle homurdandı. Minyon adam elindeki gazeteyi havaya kaldırdı. "Yirmi," dedi Agatha neşeyle. "Yirmi beş veren var mı?"

Carsely kadınları çantalarını sıkarak sessizce beklediler. Bir başka adam elini kaldırdı. "Yirmi beş oldu," dedi Agatha. En sonunda bir kutu dolusu değersiz kitap elli pound gibi bir fiyata satıldı. Agatha pişman değildi. Hepsi iyi bir amaç uğruna, diye kendisine hatırlatıp duruyordu.

Açık artırma devam ederken turistler de para teklif etmeye başladılar. Dakikalar geçtikçe daha fazla insan katıldı. Köylüler bile teklif veriyordu. Bu o kadar büyük bir etkinlikti ki herkes bir katkısı olduğunu göstermek istiyordu. Güneş ışınları okul koridorunun camlarından içeri dolarken arada bir dışarıdan keman ve akordeon sesleri geliyordu. Köy dansçıları danslarına devam ediyordu ve Bayan Rainworth, "Elmalı konyağım var! Çok eski bir Cotswold tarifi!" diye bağırıyordu.

Midlands Televizyon okulda belirince Agatha daha fazla çaba gösterip kendisini kanıtlamaya çalıştı. Açık artırma coş-

muş, ıvır zıvırlar yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Agatha'nın kanepesi ve koltuğu, Gloucestershire'dan bir antikacıya gitti. Sahte at nalları bile satıldı. Sıra çiftlik araç gereçlerine gelince Amerikalılar tüm heyecanlarıyla teklifi artırdılar; kendi uluslarına özgü rahatsız edici bir keskinlikle gerçek antikayı tanımışlardı.

Açık artırma sona erdiğinde Agatha Raisin, Çocukları Kurtarın Vakfı için yirmi beş bin pound toplamıştı. Fakat şimdi de kandırıldıklarını düşünen insanları rahatlatması gerekecekti.

"Hepinize teşekkür etmek istiyorum," dedi, sesini bilerek çatlatarak. "Bazılarınız olması gerekenden fazla ödemiş olabilirsiniz. Ama unutmayın, hayır işi yapıyorsunuz. Biz Carsely halkı olarak sizlere yürekten minnettarız. Haydi şimdi hep birlikte "Jerusalem" parçasını söyleyelim."

Bayan Mason'ın yönlendirmesiyle meşhur milli marşın ardından "Land of Hope and Glory" şarkısını söylediler. Sonra papaz dua etti ve herkes kendisini kaybetmiş gibi mutlulukla ışıldamaya başladı.

Agatha'nın etrafını gazeteciler çevirmişti. Ulusal gazeteler yoktu ama önemli değildi. Agatha, Midlands Televizyon'un kamerasına dönerek konuştu. "Tüm bunları tek başıma yapmadım. Etkinliğimizin başarısını, gönüllü olarak çalışan Londralı halkla ilişkiler uzmanı Roy Silver'a da borçluyuz. Roy, alkışlar senin için."

Memnuniyetle kızaran Roy çevik bir hareketle, şapkasıyla zillerini oynatarak sahneye atladı. İnsanların bazıları çay salonuna doğru, bazıları elmalı konyak tezgâhına doğru, bazıları da köy dansçılarını izlemek için dağılırken müzik grubu *Mary Poppins*'ten parçalar çalıyordu.

Agatha, Roy'u övdüğü için biraz pişmandı çünkü genç adam coşkuyla kendinden geçmiş ve peşinde kameralarla köy dansçılarının yanına koşup perende atmaya başlamıştı.

"Yazık, haber ulusal gazetelerde çıkmayacak," diye yakındı Roy, etkinlikten sonra Agatha'nın yeni mobilyalarında otururlarken.

"Yerel gazetelerde çıkmak için dua et sen," dedi Agatha, yorgunluk nedeniyle huysuzca. "Şimdi pazartesiye kadar beklememiz gerekecek. Pazar günleri çıkan bir yerel gazete yok. Hafta sonları televizyonda da pek haber olmaz."

"Televizyonu aç bakalım," dedi Roy. "Ulusal haberlerden sonra birkaç dakika Midlands haberlerini de gösteriyorlar."

"Sadece üç dakika falan," dedi Agatha. "Bir köy açık artırmasını göstereceklerini sanmam."

Roy televizyonu açtı. Yerel haberlerde, Birmingham'daki bir başka cinayeti, Stroud'da kaybolan bir çocuğu ve M-6 yolundaki bir zincirleme trafik kazasını gösterdiler. Bunlardan sonra sunucu, "Dünyada iyi şeyler de oluyor," dedi. "Pitoresk Carsely Köyü'nde, rekor bir bağış toplandı…" Ardından yolda motorculara el sallayan Roy, açık artırmayı yöneten ve sonrasında "Jerusalem"i söyleyen Agatha, sonra yine köy dansçılarıyla dans eden Roy gösterildi. "Roy Silver, Londralı bir halkla ilişkiler uzmanı…" Ekrandaki Roy, soytarı kostümüyle zıplayıp durmayı keserek, "İnsan, hayır işi için ne gerekiyorsa yapmalı," dedi.

"Eh," dedi Agatha. "Ben bile şaşırdım doğrusu."

"Birazdan yine haberler var," dedi Roy, gazeteyi incelerken. "Videoya çekip yaşlı Wilson'a göstermem lazım."

"Şişman çıkmışım," dedi Agatha sıkıntıyla.

"Kameralar yüzünden, hayatım. Her zaman fazla kilo ekliyorlar. Bu arada, Warwick Kalesi'nde sana bakan kadının kim olduğunu öğrendin mi?"

"Ah, o mu? Yukarı Cockburn'den Bayan Maria Borrow'muş."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Bu meseleyi unutmaya karar verdim. Dedektif Bill Wong, insanların hayatına burnumu soktuğum için bana saldırdıklarını düşünüyor."

Roy ona merakla baktı. "Bana bu konuyu anlatman gerek."

Agatha son görüşmelerinden beri olanları ona bitkince anlattı.

"Ben olsam bu meseleyi bir kenara kaldırmazdım," dedi Roy. "Bak şöyle yapalım, benim için bir yerden bisiklet ödünç alabilirsen şu Yukarı Cockburn denen köye gidip etrafa bakınabiliriz. Aynı zamanda egzersiz yapmış oluruz."

"Bilmem ki…"

"Yani, öylesine bir şeyler sorarız."

"Kiliseden sonra düşünürüm," dedi Agatha.

"Kilise mi?!"

"Evet, kilise, Roy. Yarın sabah erkenden ayin var."

"Londra'nın sakin yaşantısına geri dönmek istiyorum şu anda," dedi Roy acımayla. "Ah, bu arada, bitki üretim çiftlikleriyle alakalı fikir verecektin bana."

"Ah, doğru! Eh, şöyle bir şey yapabilirsin. Yeni bir bitki ya da çiçek bul ve ona Prenses Diana'nın adını ver."

"Zaten onun adını taşıyan bir gül falan yok muydu?"

"Fergie'nin adına bir çiçek var sanırım. Diana'nın adını taşıyan var mı bilmiyorum."

"Chelsea Çiçek Gösterisi'nde hep böyle şeyler yaparlar ya."

"Yenilgiyi böyle çabuk kabul etme. Yeni bir bitki icat etmelerini iste. Her zaman yeni şeyler icat ederler zaten. Gerekirse sahte bir şey yap."

"Bahçıvanlar sahteden anlar."

"O zaman sahte olmasın. Bir şey bul, Prenses Diana'nın adını ver ve şu bitki üretim çiftliklerinden birinde parti düzenle. Prenses Diana'yla ilgili her şey gazetelerde yayımlanır."

"Bir yerlerden izin istemek gerekmez mi?"

"Bilmiyorum. Onu da öğren. Sarayın basın bürosuna telefon et ve sor. Ama bana güven, karşı çıkmayacaklardır. Sonuçta bir çiçek, Tanrı aşkına. Köpek değil ya."

Roy'un gözleri parladı. "İşe yarayabilir aslında. Harvey's sabahları gazeteleri kaçta satmaya başlıyor?"

"Pazar günleri bir saatliğine açıyorlar. Sekizden dokuza kadar. Ama bir şey bulamayacaksın Roy. Ulusal gazeteler müzayedeye gelmedi bile."

"Ama yerel gazeteler güzel bir fotoğraf yakaladıysa ulusal gazetelere gönderirler."

Agatha esnemesini bastırdı. "Sen hayal kurmaya devam et. Ben yatmaya gidiyorum."

Ertesi sabah kiliseye girdiklerinde Agatha, Roy'u bağlama isteğiyle doluydu. *Sunday Times* gazetesinde bir fotoğrafı çıktığı için her an uçacak gibiydi çünkü. Fotoğrafta, köy dansçılarıyla birlikte dans ediyordu ve yüzleri gerçekten tam fotoğraflık olan bir grup buruşuk surat onu izliyordu. İngiltere'nin kırsal kesimlerini yansıtan bir kare olmuştu bu. Haberde, "Londralı halka ilişkiler uzmanı Roy Silver (25), hayır kurumları adına düzenlenen açık artırmada 25.000 pound kazanmasının ardından Carsely, Gloucestershire köylülerini eğlendiriyor," diyordu.

Hepsi benim çabamdı, diye düşündü Agatha, krediyi Roy'a verdiği için pişmanlık duyarak.

Ama kilisedeki sabah ayininde papaz övgüleri hak eden kişiye verdi ve sıkı çalışması ve çabaları için Bayan Agatha Rai-

sin'e müteşekkir olduklarını belirtti. Roy suratını asıp *Sunday Times*'ı göğsüne bastırdı.

Ayinden sonra Bayan Bloxby'ye bisiklet bulup bulamayacağını sorduklarında kendi bahçesindeki kulübede kullanılmayan bir bisikleti olduğunu söyledi. "Sizin için en azından bunu yapabilirim Bayan Raisin," dedi nazikçe. "Sadece harika bir iş çıkarmakla kalmadınız, bir de tüm övgüyü genç arkadaşınızın almasına izin verdiniz."

Roy tam karşı çıkıp hayır işi adına yolda ahmakça bir kostümle saatlerce dikildiğini söyleyecekti ki Bayan Bloxby'nin nazik gözlerindeki bir şey onu durdurdu.

Sonrasında, yakıcı güneşin altında birlikte pedal çevirerek on kilometre uzaklıktaki Yukarı Cockburn'e yollandılar. "Bu yaz yakacak herhalde," dedi Roy. "Londra buradan binlerce kilometre uzakta sanki." Bir elini bırakıp etraftaki yeşil tarlaları ve ağaçları işaret etti.

Agatha birden Yukarı Cockburn'e gitmiyor olmayı diledi. O meseleyi unutmak istiyordu. Son zamanlarda ne birileri ona zarar vermiş ne de tehdit notları göndermişti.

Sonra tarlaların ötesinde, Yukarı Cockburn'ün kilisesinin uzun çan kulesi göründü. Güneşle aydınlanmış sakin ana caddeye sürdüler. "Şurada bir bar var," dedi Roy, Farmers Arms'a işaret ederek. "Haydi bir şeyler yiyip birkaç soru soralım. Şu Bayan Barrow, köy yarışmalarına katılıyor muymuş?"

"Evet, reçel yarışmasına," dedi Agatha kısaca. "Bak Roy, sadece yemek yiyip eve dönelim, tamam mı?"

"Düşünürüz."

Bar, alçak tavanlı ve karanlık bir yerdi. Etraf bira kokuyordu, zemin lekeliydi ve ahşap koltukları zamanla kararmıştı. Lobideki bar tezgâhına oturdular. Ana salondaki müzik kutusundan Tina Turner'ın sesi geliyordu ve bilardo topları birbirine

çarpıyordu. Minicik ve dapdar elbisesiyle uzun bacaklarını ve göğüslerini gözler önüne seren garson kız, siparişlerini almak için masaya eğildi. Roy'un kızı şehvetli gözlerle izlediğini gören Agatha ona şaşkınlıkla baktı.

"Arkadaşın Steve neden huysuzmuş, öğrendin mi?" diye sordu.

"Ne? Ah, kadın meselesi. Evli bir kadınla ilişkisi olmuş ama kadın sonunda kocasını tercih etmiş."

Eh, bugünlerde kadınlar daha çok erkeklere, erkeklerse daha çok kadınlara benziyor, diye düşündü Agatha. *İnsan kimin ne olduğunu anlayamıyor*. Belki de bin yıl sonra cinsiyetsiz suratlar türerdi ve insanlar cinsiyetlerini belli etmek için yaka kartı falan takmak zorunda kalırdı. Ya da belki de kadınlar pembe, erkekler mavi giyinirdi. Ya da belki…

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Roy.

Agatha suçlulukla irkildi. "Ah, şu Borrow denen kadını," diye uydurdu.

Roy boş cin bardağını alıp doldurtmak için bara gitti. Agatha onun bar sahibiyle konuşmasını izledi.

Bir süre sonra zafer kazanmış edasıyla gelen Roy, "Bayan Maria Borrow, Pear Trees adlı evde yaşıyormuş. O ev de hemen bu barın solunda. Tam şurada!"

"Bilemiyorum Roy. Bugün çok güzel bir gün. Köyde dolanıp sonra eve dönsek olmaz mı?"

"Bunu senin iyiliğin için yapıyorum," dedi Roy ciddiyetle. "Tanrım, bu biftekli-böbrekli puding çok iyiymiş. Güzel pişirildiklerinde bu İngiliz yemekleri kadar iyisi yok."

Agatha, "Salata yemeliydim," diye yakındı. "Her kaloriyi hissedebiliyorum şu anda."

Ne kadar iradesizim, diye düşündü Agatha, biftekli-böbrekli pudinginin hepsini bitirdiğini ve Roy'un ısrarıyla sıcak elmalı

turta ve gerçek krema —tıraş köpüğüne benzeyen sahte kremalardan değil— sipariş ettiklerini fark edince.

Turtayı bitirdiklerinde garson kız, taş zeminde yüksek topuklarını tıkırdatarak geldi. "Başka bir isteğiniz var mı?"

"Sadece kahve," dedi Roy. "Yemek mükemmeldi."

"Evet, bence pazar günleri yarım gün çalışan aşçımız, hafta içi çalışan Bayan Moulson'dan daha iyi yemek pişiriyor," dedi kız.

"Yarı zamanlı çalışanınız kim?"

"Carsely Köyü'nden John Cartwright."

Kız yine topuklarını tıkırdatarak uzaklaştı. Agatha'nın dehşet dolu yüzünü görünce Roy, "Sorun ne?" diye sordu.

"John Cartwright, Cummings-Browne'la yasak ilişkisi olan Ella Cartwright'ın kocası. Onun yemek pişirebildiğini kim düşünebilirdi? Adam devasa bir pislik torbasına benziyor. Yani, aslında gerçekten birileri benim kişimin yerine başka bir kiş koymuş olabilir."

"Ben de tekrar belirtmek isterim ki o zehrin hedefi sen de olabilirsin," dedi Roy sabırla.

"Bir dakika. Hedef Cummings-Browne da olabilir. Neden olmasın? Onun jüri olduğunu herkes biliyordu. Belki de yarışmada yediği bir lokma kişte yeterince su baldıranı yoktu."

"Eminim cinayet işleyecek biri bunu düşünürdü."

"Ama John Cartwright bana bir bitkinin IQ'suna sahipmiş gibi görünmüştü."

Garson kız kahveleri getirip gidince Roy konuşmaya devam etti. "Economides'ı hesaba kattın mı hiç?"

"Ne? Cummings-Browne'ı hiç tanımayan ya da benim o kişi alıp nereye götüreceğimi bilmeyen biri neden içine su baldıranı koymak istesin ki?"

"Ama benim anladığım kadarıyla," dedi Roy, "Economides hiç ağlayıp sızlanmamış. Kişi görmeyi talep etti mi?"

"Sanmıyorum. Ama bu meselenin unutulmasını istemesi normal. Belki de bu mutfakta çalışan John Cartwright başka biridir."

"Kahveni bitir," dedi Roy. "Sonra barın arka tarafına gidip mutfağın kapısından içeri bakalım."

Agatha hesabı ödedi ve birlikte gün ışığına çıktılar. "Mutfağın arka tarafta olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Tahmin ettim. Sağ taraftan geçmeyi deneyelim çünkü solda otopark var."

Binanın arka tarafına geçtiler. Agatha tam çöp tenekelerinin ve dış tuvaletlerin bulunduğu küçük alana doğru gidiyordu ki küçük bir bağırışla geri çekilip Roy'a çarptı. "Adam bizim köydeki John Cartwright'mış *gerçekten*," dedi. "Mutfak kapısının dışında sigara içiyor."

"Dur, ben de bakayım." Roy onu kenara itip merakla binanın köşesinden baktı. John Cartwright duvara yaslanmış halde, pis elinde tuttuğu sigarasını tüttürüyordu. Mutfak önlüğünde yağ ve sos lekeleri vardı. Güneş, kıllı kollarındaki dövmelere vurup onları parlatıyordu.

"Midem bulandı," dedi Roy geri çekilerek. "Adam iğrenç görünüyor. Pis hücrelerinden zehirleme akıyor resmen."

"Bence bir gün için yeterince şey yaptık," dedi Agatha. "Borrow denen kadına bulaşmayalım."

"Hayır," dedi Roy inatla. "Çok yakındayız."

Maria Borrow'un sazdan yapılmış evi, alçak ve çok eski bir yapıydı. Baklava şeklindeki camları güneşte parlıyordu ve küçük bahçesi güller, hanımeliler, aslanağzılar, hezaren çiçekleri ve camgüzelleriyle doluydu. Roy, Agatha'yı dürtüp iblis şeklindeki kapı tokmağını işaret etti.

"Ne diyeceğiz?" diye sordu Agatha çaresizce.

"Gerçekten daha iyisi yoktur," diye cevap verdi, tokmağı incelemekte olan Roy.

O sırada alçak kapı gıcırdayarak açıldı ve Bayan Maria Borrow karşılarında belirdi. Grileşmeye başlamış saçları, kafasının tepesinde topuz yapılmıştı. Gözleri solgundu. Önce Roy'u gördü, sonra onun arkasında kıvranmakta olan Agatha'ya baktı.

"Geleceğinizi biliyordum," deyip içeri girmeleri için kenara çekildi.

Kendilerini mobilyalarla ve gümüş rengi çerçevelere konmuş fotoğraflarla dolu, alçak tavanlı bir oturma odasında buldular. Kirişlerden kuru bitkiler ve çiçekler sarkıyordu. Maria Borrow'un oturduğu sandalyenin önünde duran sehpada bir kristal küre duruyordu.

Roy gergince kıkırdadı. "Geleceğimizi orada mı gördünüz?"

Maria kafasını birkaç kez salladı. "Ah, evet." Havanın sıcaklığına rağmen mor renkli, uzun, yün bir elbise giymişti. "Özür dilemek için gelmeniz gerekiyordu. Senin de *sevgilinin* de."

"Bay Silver benim genç bir arkadaşım olur," dedi Agatha. "Hatta kendisi benden *oldukça* gençtir."

"Bir hanımefendi, hissettiği beyefendi kadar gençtir," dedi Roy kıkırdayarak. "Bakın," dedi sonra ciddileşerek. "Geçen gün Warwick Kalesi'ne gezmeye gitmiştik ve kulelerde bir video çektik. Videoyu izlediğimizde Aggie'ye nefretle baktığınızı gördük. Nedenini öğrenmek istiyoruz."

"Müstakbel kocamı zehirledin sen," dedi Maria.

Bir sessizlik oldu. Eve hapsolmuş bir sinek cama çarptı. Dışarıdan boğuk bağırış sesleri ve bir kriket topunun sopaya çarpma sesi geldi.

Agatha boğazını temizledi. "Bay Cummings-Browne'dan bahsediyorsunuz sanırım."

Maria kafasını şiddetle salladı. "Ah, evet. Evet. Onunla nişanlıydık, evlenecektik."

Roy, "Ama o zaten evliydi," diye bağırdı.

Maria sıska elini salladı. "Karısını boşayacaktı."

Agatha rahatsızca kıpırdandı. Vera Cummings-Browne çok da çekici bir kadın sayılmazdı ama grileşmeye dönmüş bir yüzü, incecik dudakları ve solgun gözleri olan Maria Borrow'dan kat kat iyi görünüyordu.

"Karısına söylemiş miydi?" diye sordu Roy.

"Öyle sanıyorum."

Agatha kadına sıkıntılı bir şekilde baktı ama Maria çok sakin görünüyordu.

Roy bu sefer de, "Sevgili miydiniz?" diye sordu.

"Birlikteliğimiz Yaz Gündönümü arifesinde gerçekleşecekti," dedi Maria. Sonra solgun gözlerini Agatha'ya çevirdi. "Ben beyaz bir cadıyım ama kötülüğü gördüğümde tanırım. Sen, Bayan Raisin, şeytanın bir aracıydın."

Agatha ayağa kalktı. "Biz sizi daha fazla tutmayalım," dedi. Dar evde boğulacak gibi hissediyordu. Tek istediği gün ışığına, sıradan köy hayatının manzaralarına ve seslerine çıkmaktı.

"Ama cezalandırılacaksın," diye devam etti Maria, sanki Agatha hiç konuşmamış gibi. "Şeytani işler her daim cezalandırılır. Ben de cezalandırıldığından emin olacağım."

Roy kısık bir ses çıkardı. "Aggie'ye bir şey olursa nereye bakmamız gerekeceğini biliyoruz o zaman."

"Bilmeyeceksiniz," dedi Maria Borrow. "Çünkü benim çağırdığım doğaüstü güçler tarafından gerçekleştirilecek."

Agatha topuklarının üstünde dönüp dışarı çıktı. Köy çimenliğinde sakin bir kriket maçı yapılıyordu ve birkaç kişi de kenardan seyrediyordu.

"Korkuyorum," dedi Agatha, Roy yanına gelince. "Kadın kafayı sıyırmış."

"Haydi buradan biraz uzaklaşalım," dedi Roy. "Reg Cummings-Browne'ın önüne geleni becerdiğini düşünmeye başlıyorum."

"Eline geçen her şansı değerlendirmiş herhalde," dedi Agatha.

"Adam bir Adonis değildi ki. Buraya gelmemeliydik, Roy. Soru sorduktan sonra başıma hep bir şeyler geliyor. Hadi gidip günün geri kalanını eğlenerek geçirelim."

Barın yan kısmına zincirledikleri bisikletlerini almaya gittiler. Tam oradan ayrılacaklarken John Cartwright yan taraftan çıkıp geldi. Öğle yemeği vakti bittiği için önlüğünü çıkarmıştı. Onları görünce olduğu yerde durup dik dik bakmaya başladığında Agatha ile Roy pedallara tüm kuvvetlerini vererek hızla uzaklaştılar.

Dönüş yolunda Roy bir taşa takılıp gidonun üzerinden uçtu ama neyse ki yolun kenarındaki yumuşak çimenliğe düştü. Nefesi kesilmişti ama bir yerine bir şey olmamıştı. "Bak, görüyor musun ne oldu?" dedi. "Bisiklete binerken kask takmak gerek Aggie."

Güzel geçen öğleden sonranın ardından Agatha, eski asistanını Oxford'daki tren istasyonuna bırakıp yine veda etmek zorunda kaldı.

Ertesi gün Roy'un kaskın önemi hakkında söylediklerini hatırlayıp Moreton-in-Marsh'taki dükkândan bir kask aldı. Öğle yemeğinde köy peynirli salata, akşam yemeğinde tavuklu salata yemiş olsa da hâlâ şişman hissediyor, egzersiz yapması gerektiğine inanıyordu. Yeni kaskını takıp köyden çıktı ve arada bir inip eliyle itmek zorunda kalsa da bisikletle ilerlemeye başladı.

Bulutlar akşam göğünde toplanmaya başlarken Agatha bisikletini çevirdi ve tepeden Carsely'ye doğru inen yola baktı. Hava sıcak ve tatlıydı. Kendisini süpürgesiyle gökyüzünde uçan bir cadı gibi hissederek ilerlerken uzun ağaçlar ve çalılıklar hızla yanından geçip gidiyordu.

Hız ve özgürlüğün verdiği hisle sarhoş olunca yolda baştan başa gerilmiş incecik teli fark etmedi bile. Bisikleti tele takılarak havada takla attı ve Agatha kafasının üstüne düştü. Aceleyle yanına gelen ayak seslerini belli belirsiz duyduğunda, sersemlemiş beyni kablonun oraya bilerek konduğunu ve şimdi de birinin onu öldürmeye geldiğini anladı.

9

Neredeyse baygın olan Agatha, saldırganın yaklaştığını görmekten çok hissetmişti. Her nasılsa içinden gelen bir güçle kendisini zorlayıp sert zeminde döndü. Tam o anda, az önce bulunduğu yere sert bir cisim indi.

"Dur!" diye bağırdı bir ses. Agatha sersemlikle bir dirseğine yaslanarak kalkarken, birisinin yol kenarındaki çitlerin arasına girip kaybolduğunu gördü. Sonra bir bisikletin ışığıyla gözleri görmez oldu.

Bill Wong'un yüksek ve berrak sesi duyuldu. "Adam nereye gitti?"

"Şuraya," dedi Agatha halsizce. Saldırganın koştuğu tarafı koluyla işaret ettiğinde Bill bisikletini bırakıp çitin üzerinden atladı.

Agatha kollarıyla bacaklarını yavaşça hareket ettirdi, sonra doğrulup sarsak hareketlerle kaskını çıkardı. İlk düzgün düşüncesi, "*Kahrolası Roy, neden şu meselenin peşini bırakmama izin vermedi ki?*" oldu. Yavaş yavaş ayağa kalkarken midesi şiddetle bulanıyordu. Titrek bacaklarla yolun kenarındaki bisikletine doğru gitti ve onu kaldırırken önünden bir baykuş geçince korkuyla bağırdı. Yolun ıssızlığı birden üzerine çöker gibi olunca orada Bill Wong'un dönmesini bekleyemeyeceğini anladı. Hasar görmemiş olmasını umarak bisikletine bindi ve pedalları çevirmesine gerek kalmadan yavaşça Carsely'ye doğru ilerledi. Köyde kimsecikler yoktu. Leylak Patikası'na dönünce Bayan Barr'ın evinin tamamen karanlık olduğunu gördü.

Hemen kendi evine girip kapıyı kapattı ve kilitledi. Yale kilidi şimdi gözüne oldukça dayanıksız görünüyordu. Bir güvenlik firmasıyla konuşup eve alarm taktırmalı ve birileri yaklaşınca yanan lambalardan almalıydı. Oturma odasına geçip kendisine bir bardak sert konyak doldurdu ve bir sigara yaktı. Düşünmeye çalıştı ama korkudan beyni uyuşmuştu adeta. O anda kapısı tıklatılınca irkilerek konyağın bir kısmını döktü. Kapıda gözetleme deliği bile yoktu. "Kim o?" diye sordu titrek sesle.

"Benim, Bill Wong."

Agatha kapıyı açtı. Bill Wong, arkasında köy polisi Fred Griggs'le kapı önünde duruyordu. "Destek kuvvet yakında gelecek," dedi Bill. "Fred, sen gidip yolun saldırının gerçekleştiği kısmını kapat. Ne aptalım, bunu daha önce düşünmem gerekirdi. Wilkes canıma okuyacak."

Bill ile oturma odasına geçtiklerinde Agatha, "Tanrı'ya şükür oradaydın," dedi. "Ama *sen* bisikletle ne yapıyordun?"

"Fazla kiloluyum," dedi Bill. "Sizi bisikletle gördüğümde ben de sürmeye karar verdim. Bu akşam da sizi ziyarete geliyordum. Şimdi, öğrendiğim kadarıyla Yukarı Cockburn'e gidip Bayan Maria Borrow'un nerede yaşadığını sormuşsunuz. Bayan Borrow da, bana verdiğiniz şu fotoğraftaki kadın oluyor. Sadece bununla kalmamış, John Cartwright'ın yarı zamanlı çalıştığı barda öğle yemeği yemeye gitmişsiniz."

"Beni mi takip ediyordun?" dedi Agatha kızgınlıkla.

"Ben değil. Söylentiler dolaşıyor."

Agatha ürperdi. "Yemin ederim bunu yapan o Borrow denen kadındı. Kadın delirmiş. Cummings-Browne'ın onunla evlenmeye söz verdiğini söylüyor."

"Ben artık Cummings-Browne'ın da birkaç tahtasının eksik olduğunu düşünmeye başladım," dedi Bill ifadesiz bir sesle. "Her neyse, Wilkes yakında burada olur. Size pek çok soru

soracaktır. Ama sanırım ben size tuzak kuranın kim olduğunu biliyorum."

"Barbara James mi? Maria Borrow mu?"

"Hayır. Bence John Cartwright'tı. Neden biliyor musunuz?"

"Çünkü Cummings-Browne'ı o öldürdü."

"Hayır, çünkü sorular sorup duruyordunuz. Karısının, Cummings-Browne'la ilişkisi olduğunu bildiğine eminim. Ve bunun ortaya çıkmasını istemiyor."

"O halde bunu yapmanın mantıklı yolu ilk olarak Cummings -Browne'ı öldürmek olurdu!"

"Ama o mantıklı bir adam değil. İnsansı bir maymun sayılır. Şimdi, en baştan başlayarak neler olduğunu bana anlatın."

Agatha ona yola gerilmiş teli, birisinin kafasına sert bir cisimle vurmak istediğini ama kendisi yana dönünce bunu yapamadığını söyledi.

"Ama bak," dedi Agatha lafını bitirirken. "Gezmeye çıkardığım korkunç ihtiyar çift Boggle'lar, Ella Cartwright'la Bay Cummings-Browne arasındaki ilişkiyi biliyorlardı. Yani bu herkesçe bilinen bir şey."

"Bir de şu yönden bakın, Cartwright bir şeylerin döndüğünü hissetmiş ama asla kanıtlayamamış olabilir. Karısı reddedecektir sonuçta. Sonra Cummings-Browne öldü ve her şey sona erdi. Ama ardından siz çıktınız ve sorular sormaya başladınız, adam da korktu. Onun gibi bir adam, karının bir başkasıyla ilişkisi olması düşüncesini kaldıramaz. Daha doğrusu, bunu milletin *bilmesi* düşüncesini kaldıramaz. Gurur yalnızca üst sınıf insanlara has bir şey değildir sonuçta. İşte, bizimkiler geldi. Şimdi yine sorulara maruz kalacaksınız."

Dedektif Başkomiser Wilkes ve Dedektif Çavuş Friend eve girdiler. "Önerdiğin şeyi yaptık ve direkt olarak John Cartwright'ın

evine gittik," dedi Wilkes. "Adam gitmiş. Karısının dediğine göre eve bir hışımla girmiş, birkaç giysi alıp çantasına tıkmış ve şu eski arabasına atlayıp gitmiş. Kadın neler olduğunu bilmediğini söyledi. Bir de kocasının, Bayan Raisin'e kafayı taktığını ve onu susturacağını söyleyip durduğunu anlattı. Her neyse, evlerini araştırdık. Bayan Cartwright arama izni almanız gerektiğini söyledi ama istersem kolayca alabileceğimi söyleyip bize yardımcı olarak zaman kazanmamızı sağlamasını istedim. Üst kattaki yatak odasında bir kutuya saklanmış bir tomar para, parçalara ayrılabilen bir tüfek, içi madeni parayla dolu, barlara hayır kurumları için koydukları şu cam kutulara benzeyen koca bir kavanoz vardı. Kavanozda spastikler için olduğu yazıyordu. Geçen ay, Twingsley'deki Green Man'de soygun olmuştu. Parçalara ayrılabilen bir tüfek taşıyan, maskeli bir adam kasayı boşaltmış ve tezgâhtaki hayır kurumu kavanozunu almıştı. Görünüşe göre bu soygun John Cartwright'ın başının altından çıkmış. Ella Cartwright yıkıldı. Kocası, Bayan Raisin'in bu soygunu anlayıp peşine düştüğünü düşünüyormuş. Aldatılan koca teorilerin buraya kadarmış yani. Adamı aramaya başladık ama bahse varım yakında o külüstür arabasını bir yol kenarında terk edilmiş halde buluruz. On sene önce Chelmsford, Essex'te silahlı soygun yüzünden hapse girmiş. Sonrasında suç işlemeyi bıraktığı düşünülmüş. Komik, bu olay olmasaydı suçlunun o olduğunu asla anlayamazdık. Hapis cezasından bize bahseden Ella Cartwright oldu."

"Ama Bay Cummings-Browne öldüğünde köyde birilerinin sabıkası var mı diye kontrol etmiş olmalısınız!" diye bağırdı Agatha.

"Öyle olsa bile bir yardımı olmazdı. O olayın kaza olduğunu öğrenmeseydik bile zehri koyan kişinin aileden biri olduğunu düşünürdük."

Agatha gözlerini ona dikti. Sanki kafasına aldığı darbe beynini temizlemişti. "Tabii ya," dedi. "Vera Cummings-Browne yaptı.

BELONGS TO KARTUS TEAM

Yarışmada kişimi bıraktığımda eline fırsat geçmişti. Kişi alıp eve götürdü, çöpe attı ve yerine kendisininkini koydu."

Wilkes ona acıyormuş gibi baktı. "Aklımıza ilk gelen bu olmuştu. Kadının çöpünü, mutfak araç gereçlerini, mutfağının her bir santimini ve su borularını inceledik. Cummings-Browne'ın ölü bulunduğu günden önce o mutfakta yemek pişmemişti. Şimdi, bu akşam neler olduğunu bize anlatır mısınız Bayan Raisin?"

Agatha bitkin halde yaşadıklarını tekrar anlattı.

Sonunda Wilkes'in işi bitti. "Size müteşekkiriz Bayan Raisin. Bizi Cartwright'a yönlendirdiniz. Sizi öldürebilirdi. Ama ben sadece dayak atmak istediğini düşünüyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Agatha acı bir sesle.

"Diğer yandan, eminim ki er ya da geç onu yakalardık. Bu tür soruşturmaları polise bırakmalısınız. Herkesin saklayacak bir şeyleri vardır. Eğer sizi ilgilendirmeyen meselelere burnunuzu sokmaya devam ederseniz bir gün canınız yanar. Şimdi, muayene için sizi hastaneye götürmemizi ister misiniz?"

Agatha kafasını olumsuz anlamda salladı. Hastanelerden mantıksız bir şekilde nefret eder ve korkardı. Hayatında hiç hastaneye gitmemişti.

"Pekâlâ. Başka sorumuz olursa yarın sizi ziyarete geliriz. Bu gece yanınızda kalabilecek bir arkadaşınız var mı?"

Agatha yine kafasını salladı. Bill'den kalmasını istemeyi düşündü ama görevde olsun ya da olmasın, onun da üstleriyle birlikte oradan ayrılması bekleniyor olmalıydı. Genç dedektif, evden çıkarken Agatha'ya anlayışlı bir bakış attı.

Onlar gidince Agatha evin bütün lambalarını yaktı. Kendisini zayıf bir kedi yavrusu gibi hissediyordu. Televizyonu açtı, sonra eve gizlice yaklaşan birini duymasını engeller korkusuyla kapattı. Ardından şömine süngüsünü sıkıca tutarak ateşin başında oturdu. Yatağa gitmeye bile korkuyordu.

Sonra aklına Bayan Bloxby gelince papazın evini aradı. Telefona papaz cevap verdi. "Karınızla görüşebilir miyim? Ben Agatha Raisin."

"Saat biraz geç oldu," dedi papaz. "Karım yattı mı bilemi… ah, işte buradaymış."

"Bayan Bloxby," dedi Agatha gergin bir sesle. "Bana yardım edebilir misiniz?"

"Tabii ki," dedi kadın nazik sesiyle.

Agatha ona saldırıyı anlattı ve sonunda gözyaşlarına boğuldu.

"Sakin olun, sakin olun," dedi Bayan Bloxby. "Yalnız kalmamalısınız. Ben bir dakikaya orada olurum."

Agatha telefonu kapatıp gözlerini kuruladı. Kendisini birden aptal gibi hissetmişti. Daha önce kimseden yardım isteyen biri değildi, şimdi içine ne girmişti de çocuk gibi ağlayarak yardım istemişti?

Ama bir arabanın evin önüne çekildiğini duyduğu anda bütün korkuları yok oldu. Gelenin Bayan Bloxby olduğunu biliyordu.

Papazın karısı küçük bir çantayla içeri girdi. "Bu gece burada kalacağım," dedi sakince. "Çok sarsılmış olmalısınız. Haydi siz yatağa gidin, ben de bir bardak sıcak süt hazırlayıp yanınıza geleyim. Siz uyuyana kadar yanınızda otururum."

Agatha minnettarlıkla kabul etti ve odasına çıkıp yattı. Bir süre sonra Bayan Bloxby bir elinde sıcak su torbası, diğer elinde sıcak sütle geldi. "Sıcak su torbasını evden getirdim," dedi. "Çünkü insan korktuğu zaman evdeki ısıtma sistemleriyle asla ısınamaz."

Agatha sıcak sütü midesine indirip torbayı karnına koyarak yattığında, Bayan Bloxby yatağının yanında oturduğu için

kendisini rahatlamış ve güvende hissediyordu. Papazın karısına John Cartwright'ı, adamın hırsızlık yaparak evine sakladığı parayı anlattı. "Zavallı Bayan Cartwright," dedi Bayan Bloxby. "Yarın telefon edip onun için bir şey yapabilir miyiz diye sorsak iyi olur. Şimdi bir işe ihtiyacı olacak. Kocası ona fazla para vermezdi. Ama şimdi bingo oynamak dışında yapacak bir şeyleri olmalı. Hepimiz ona destek oluruz. Şimdi uyumaya çalışın Bayan Raisin. Hava durumu iyi görünüyor. Güneş parladığında her şey daha basit görünecektir. Yarın akşam bizim evde Carsely Hanımlar Topluluğu toplantısı olacak. Siz de gelmelisiniz. Bay Jones —bu arada siz onu tanımıyorsunuz ama kendisi çekici bir adamdır ve çok yetenekli bir fotoğrafçıdır— bize köyün geçmişinden ve şimdiki halinden fotoğraflar gösterecek. Hepimiz bunu sabırsızlıkla bekliyoruz."

Agatha'nın gözleri kapanmaya başlamıştı. Bayan Bloxby'nin nazik sesini dinlerken sonunda uykuya daldı.

Gece yarısı bir ara uyandı ve içi anında korkuyla doldu. Ama sonra papazın karısının, misafir yatak odasında yattığını hatırladı ve tüm korkusunun ve gerginliğinin kaybolduğunu hissetti. Bayan Bloxby'nin iyiliği, karanlık gecelere karşı pırıl pırıl parlayan bir silahtı adeta.

Ertesi gün Agatha, papazın karısına verdiği yardım sözünü tutarak Bayan Cartwright'ı ziyarete gitti. Fakat gündüz olunca, kadının anlayıştan çok paraya ilgi göstereceğini düşünmeye başlamıştı.

"İçeri gelin," dedi Ella Cartwright bitkin bir sesle. "Üst katta polisler var. Bir bardak cin vereyim size."

"Sizin için üzücü olmalı," dedi Agatha. Hayatı boyunca böyle şeyleri umursamayan biri olduğu için şimdi doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu.

"Aslında çok rahatladım." Bayan Cartwright bir sigara yaktı, sonra penye elbisesinin kolunu kıvırdı. "Bu bereleri görüyor musunuz? Hepsini o yaptı. Aşağılık herif yüzüme asla zarar vermezdi. Umarım buraya geri dönmeden önce polis onu yakalar. Ona, sizin sadece Reg hakkında soru sorduğunuzu söyledim ama hırsızlığı bildiğinize kafayı takmıştı. Tam bir paranoyaktı."

Agatha kadının uzattığı pembe cini aldı. "Kendimi Bay Cummings-Browne'ın ölümü yüzünden suçlu hissediyordum sadece," dedi. "Söylentilere göre siz ve o... arkadaşmışsınız."

Bayan Cartwright sırıttı. "Ah, Reg oynaşmayı severdi. Bunda bir kötülük yok, değil mi? Beni lüks restoranlara götürür, evleneceğimizi söylerdi. Ben de ona gülerdim. Kadınların kendisi için deli olmasını isterdi Reg. Bu yüzden genelde kız kuruları ya da dullarla ilgilenirdi. İlk başta beni pek çözemedi. Onunla iyi arkadaştık çünkü söylediği tek kelimeye inanmadığımı biliyordu."

"Karısının öğrenmesinden korkmuyor muydunuz?"

"Yok. Zaten büyük ihtimalle biliyordu. Ama bunlardan rahatsız olmuyordu bence."

"Ama Cummings-Browne'ların birbirlerinden nefret ettiklerini söylemiştiniz."

"Size paranızın karşılığını vermeye çalışıyordum. Bir şeyler söyledim işte. Evli bir çiftin birbirleri hakkında ne düşündüğünü asla anlayamazsınız. Biri bir şey der, diğeri başka bir şey. Doğrusu o ikisi oldukça iyi anlaşırlardı. Birbirlerine çok benzerlerdi."

"Yani, kadının da mı ilişkileri vardı diyorsunuz?"

"Yok. Karısı yüksek tabakadan biri gibi görünmeyi severdi. Reg ise Lord Züppe gibi. Yarışmalarda jürilik yapar, soylularla vakit geçirmek için yollar arardı. Unvanı olan biriyle aynı yerdeyken ikisini görmeliydiniz. Yalakalıklar, yapmacık sırıtmalar, "lordum, leydim" demeler falan."

"Peki siz şimdi ne yapacaksınız?"

"Bir iş bulacağım sanırım. Bayan Bloxby gelip beni Mircester'a götürecek. Orada yeni bir süpermarket açılmış ve işçi alımı yapıyorlarmış. Ben gitmek istemiyorum ama burada istesen de istemesen de Bayan Bloxby'nin dediğini yaparsın."

Agatha içkisini bitirip gitmek için kalktı. Her nedense Ella'nın, Cummings-Browne'ların evliliğiyle ilgili söyledikleri mantıklı gelmişti. Daha fazla soruşturmaya gerek yoktu. Agatha o anda fark etti ki en başından beri Vera Cummings-Browne'ın katil olduğunu düşünmüştü. Ama kimse kimseyi öldürmemişti. Bu sefer gerçekten Bill Wong'un tavsiyesine uyacaktı.

Ancak evine döndüğünde şaşırarak fark etti ki Bayan Barr'ın evinin önünde büyük bir SATILIK tabelası vardı. Bayan Barr, onun geldiğini görüp bahçe kapısında beklemeye başladı.

"Senin yüzünden gidiyorum," dedi kadın. "Bir katille komşu olmaya devam edemem."

"Evi satabileceğini sanmıyorum," diye karşılık verdi Agatha. "Bugünlerde kimse konut almıyor. Ayrıca New Delhi adındaki tuhaf bir evi kim almak ister ki?"

Sonra evine girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Ama içinde bir karamsarlık vardı. Köy yerinin çamurlu göllerine çomak sokmuş ve pek çok şeyi su yüzüne çıkarmıştı.

O akşam Carsely Hanımlar Topluluğu toplantısından önce akşam yemeği için Red Lion'a gitti. Barın sahibi Joe Fletcher neşeli bir karşılamadan sonra John Cartwright'ın onu öldürmeye çalışması meselesinin ne olduğunu sordu. Köylülerden birkaçı da hikâyeyi duymak için hemen etraflarına toplandı. Agatha onlara her şeyi anlattı. Yola gerilmiş olan teli, Bill Wong'un gelip onu kurtarmasını, polisin bir soygunda kaybolan parayı Cartwright'ın evinde bulmasını tek tek açıkladı. Bu esnada insanlar iyice yakınına gelmişlerdi ve Agatha'nın bardağı boşal-

dıkça dolduruluyordu. "Anladığım kadarıyla son soygununu Essex'te yapmış," dedi Agatha. "Yani adam buralı değil mi?"

"Burada doğup büyüdü," dedi Jimmy Page adlı iri bir çiftçi. "Anne babası iyi insanlardı. Sosyal konutlarda yaşarlardı. Bir süre önce öldüler. John'la işleri yoktu çünkü kafası iyi değildi. Ella'yı hamile bıraktığında kızın babası silahla kapıya dayandı, bu yüzden evlendiler. Servet yapmak için uzaklara gidip dururdu. Bazen cepleri dolu dönerdi, bazen meteliksiz olurdu. Beş para etmez biriydi yani."

Agatha henüz yemek yemediğini fark etti ama barı ve etrafını saran insanları bırakmak istemiyordu. Normalde içmediği kadar cin içtiğinin de farkındaydı.

"Bayan Barr evini satılığa çıkarmış," dedi.

"Ah, evet. Ancombe'da daha büyük bir ev ona miras kaldı," dedi çiftçi. "Teyzesi öldü."

"Ne?" Agatha şaşırmıştı. "Ama beni, evini benim yüzümden bıraktığına inandırdı."

"Ben olsam onu umursamazdım," dedi çiftçi Page rahat bir tavırla. O sırada küçük bir adam kafasını Bay Page'in etli omzunun yanından uzattı. "O oyundan sonra o kadın pek iyi değil zaten." Sonra sesini tizleştirerek devam etti. "Ah, Reg, Reg, öp beni."

"Bu kadar yeter Billy," diye çattı bir başka adam. "Hepimiz bazen hata yaparız. İnsanları taşlamaya gerek yok. Bu yaz kavurucu olacak gibi, ha?"

Agatha sonrasında Bayan Barr'la ilgili bir şeyler öğrenmek istese de çabaları boşa gitti. Bu gecelik dedikodu faslı sona ermiş, çiftçilik ve hava hakkında muhabbetlere geçilmişti. Barın köşesindeki eski ayaklı saat özür dileme misali bir öksürük sesi çıkardı, sonra çınlayarak saati ilan etti.

"Tanrım!" Agatha bar taburesinden telaşla indi. "Geç kaldım."

Papaz evine doğru giderken içkiden başı dönüyordu. "O kadar fazla geç kalmadınız," diye fısıldadı Bayan Bloxby, kapıyı onun için açınca. "Bayan Simms tutanakları okumayı henüz bitirdi."

Agatha kendisine ikram edilen bir fincan çayla iki leziz sandviçi kabul etti ve diğer ikramlara mümkün olduğunca yakın bir yere oturdu.

"Şimdi," dedi Bayan Mason. "Sahne bu geceki konuğumuz Bay Jones'un."

Bay Jones ekranı ve projeksiyon makinesini ayarlamak için kalkarken kadınlardan nazik alkışlar yükseldi.

Bay Jones, beyaz saçları ve kemik çerçeveli gözlüğü olan, minyon ama çevik bir adamdı.

"İlk slaytta," diye başladı. "Bailey's bakkalın 1920'lerde çekilmiş bir fotoğrafını göreceksiniz." Önce bulanık görünen bir fotoğraf netleşince çizgili tentesi olan bir dükkân göründü. Önünde bir grup köylü sırıtarak duruyordu. Topluluğun yaşlı üyelerinden neşeli bağırışlar yükseldi. "Bakın, sağ tarafta duran şu kız Bayan Bloggs olmalı."

Agatha ağzını eliyle kapatarak esnedi ve loş odada büyük bir dilim erikli kek almak için uzandı. Uykusu gelmiş, canı sıkılmıştı. Son birkaç haftadır adrenalinini tavan yaptıran korku şimdi solup gitmişti. Tüm o saldırıları, şimdi kaçıp gitmiş olan o hırsız yapmış olmalıydı. Maria Borrow sadece aklını kaçırmış bir ihtiyar, Barbara James ise sinir bozucu bir kadındı. Bayan Barr'ın geçmişinde nahoş bir şeyler saklıydı. Ama bunlar kimin umurundaydı ki? Ve kudretli Agatha Raisin, bir papazın evinde ne yapıyordu? Buraya midesini erikli kekle doldurup sıkıntıdan patlamaya mı gelmişti?

Slayt gösterisi devam ediyordu. "Köyümüzün ödüllü sakinleri" başlıklı fotoğraflar çıktığında bile Agatha'nın sıkıntısı geçmedi. Ella Cartwright'ın, Reg Cummings-Browne'dan on pound değerindeki çeki alırken çekilmiş fotoğrafı ekranda göründü. Sonra çiçek düzenleme alanında ödül kazanan Vera Cummings-Browne göründü. Bunu, reçel yapımında ödül kazanan Bayan Bloxby'nin fotoğrafı takip etti. Bayan Bloxby mi? Agatha, papazın karısının Reg Cummings-Browne'ın yanında çekilmiş fotoğrafına baktı, sonra hissizliğine geri döndü. Bayan Bloxby mi? Dünyada olmazdı!

Sonra uykuya daldı. Rüyasında loş ışıkta, bisikletle Carsely'ye doğru ilerlediğini gördü. Bir süre sonra yolun ortasında, çift namlulu bir tüfekle onu bekleyen Bayan Barr'la karşılaştı. Korku dolu bir çığlıkla yerinden sıçradığında slayt gösterisinin sona erdiğini, herkesin ona bakmakta olduğunu gördü.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Endişelenmeyin," dedi yanında oturan Bayan Simms. "Korku dolu bir dönem geçirdiniz."

Agatha eve dönerken hemen ertesi gün alarm sistemi kurdurmaya karar verdi ama sonra düşündü ve içinden, *neden yaptıracağım ki*, dedi. Kafasının gerilerinde bir yerde, köyden ayrılma kararı şekillenmeye başlamıştı.

Ertesi gün bir güvenlik firmasına telefon edip hırsızlara karşı en iyi sistemlerinden sipariş etti, sonra biraz temiz hava almak için kapılarla camları açmaya gitti. Hava ısınıyordu artık. Önceden gündüzleri güneşli olsa da geceleri soğuk oluyordu; ama şimdi köy evlerinin tepesindeki gökyüzü kopkoyu bir maviydi ve güneş tüm yakıcılığıyla dünyaya vuruyordu. Öğle yemeği vakti geldiğinde sıcaklık iyice arttı. Agatha bir termometre alıp dışarı çıktı ve sıvının 37 derecenin üzerine çıkmasını izledi.

BELONGS TO KARTUS TEAM

Dişçi randevusu olduğu için temizlik gününü değiştirmiş olan Bayan Simpson üst katta süpürge yapmakla meşguldü. Agatha barda Bayan Barr hakkında söylenenleri hatırlayınca merdiveni çıktı ve süpürgenin sesini bastırmak için bağırarak, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu. Bayan Simpson gönülsüzce süpürgeyi kapattı. İyi iş çıkardığı için kendisiyle gurur duyuyordu ve temizliğe başlamadan önce Agatha'nın maceralarını dinleyerek yeterince vakit kaybettiğini düşünüyordu.

"Dün akşam bara gittiğimde Bayan Barr'ın neden evini sattığını sordum. Teyzesinin öldüğünü ve Ancombe'daki büyük bir evin ona kaldığını söylediler."

"Evet, doğru." Doris Simpson'ın eli bir an önce basmak ister gibi süpürgenin düğmesinde duruyordu.

"Haydi mutfağa gel de birer kahve içelim, Doris."

"Yapacak çok işim var Agatha."

"Bu seferlik yapmayıver. Hâlâ korkularımı atlatmaya çalışıyorum ve konuşmak istiyorum," dedi Agatha ciddi bir sesle.

"Ama camları temizleyecektim."

"Hava çok sıcak. Bir cam temizleyici tutarım. Hadi Doris!"

"Ah, pekâlâ," dedi Doris pek de müteşekkir olmayarak.

Agatha, *bu çağda kim temizlikçisine işi bırakması için yalvarır ki*, diye düşündü hayretle.

Mutfağa inip kahvelerini aldıktan sonra, "Bana Bayan Barr'ı anlat hadi," dedi Agatha.

"Ne anlatacağım ki?"

"Barda biri onun kendisini küçük düşürdüğüyle alakalı bir şeyler söyledi, sonra onu taklit ediyormuş gibi tiz bir sesle, 'Reg, Reg, öp beni,' dedi."

"Ah, o mu?"

"Ah, ne Doris? Meraktan ölüyorum burada."

"Merak, kediyi öldürürmüş," dedi Doris kısaca.

"Eh, Campden'lı bir delikanlı, bir oyun yazmıştı. Hani insanlar uzun sigara tutacakları kullanır ve eski İngiliz savaş filmlerindeki gibi konuşurlar ya, o oyunlardandı işte. Delikanlı, Vera Cummings-Browne'ın çırağıydı. Her neyse, Bayan Cummings-Browne onun oyununu tiyatro grubundakilere sahneleteceğini söylemişti. Oyundaki iki rol, gençlik günlerindeki tutkuyu hatırlayan orta yaşlı bir çiftti. Bu çifti Bayan Barr ile Bay Cummings-Browne oynadı. Neyse, sahnede dizlerinde battaniyeyle veranda sandalyelerinde oturmuş, 'Hindistan'ı hatırlıyor musun hayatım?' gibi bir şeyler söylüyorlardı."

"Noël Coward oyunları taklidi gibi miydi?"

"Sanırım. Emin değilim. Her neyse, oyunun ortasında Bayan Barr birden dönüp, "Reg, Reg, öp beni," dedi. Böyle bir şey senaryoda yoktu tabii. Dahası, Bay Cummings-Browne'ın oynadığı karakterin adı Ralph'ti. Adam bir şeyler mırıldandı ve Bayan Barr kendisini onun kucağına atarak sandalyenin devrilmesine neden oldu. Hepimiz gülmeye ve tezahürat yapmaya başladık çünkü o akşamki en komik şey bu andı. Fakat oyun yazarı korkunç şeyler söyleyerek sahneye çıkmaya kalktı ve Bayan Cummings-Browne hemen perdeyi kapattı. Sahne arkasında büyük bir kargaşa koptuğunu duyabiliyorduk. Sonra Bayan Cummings-Browne perdenin önüne çıkıp oyunun iptal edildiğini söyledi."

"Yani Bayan Barr da Bay Cummings-Browne'la yasak ilişki yaşıyordu!"

"Aslında bu ikisinin öpüşüp koklaşmaktan ileriye gidip gitmediklerini merak ediyorum. Yani, Ella'yı ele alırsak, onun fahişe gibi göründüğünü biliyoruz. Ama tek umursadığı şey bingo için para bulmak. Artık işe dönebilir miyim?"

Daha sonra güvenlik firmasının elemanları gelip Agatha'dan yüklü miktardaki ödemeyi aldıktan sonra lambalarla alarmları takmaya başladılar.

"Burası Fort Knox'a dönecek," diye homurdandı Doris.

Agatha evde çalışan adamlardan uzaklaşmak için bahçeye çıkıp oturdu ama güneş çok yakıyordu. Cotswolds'un havası iyice ağırlaşmıştı; sanki güneş tüm oksijeni yakıp tüketmişti. Doris evde temizlik yapıyordu, güvenlik firması elemanları da oradaydı ama Agatha yine de kendisini ıssız bir adadaymış gibi hissediyordu. Sandalyesini gölgeye çekti. Ani kararlar vermeyecekti. Önce Bayan Barr'ın evinin ne kadar zamanda, ne kadara satıldığına bakacaktı. Eğer güzel bir satış olduğuna karar verirse o da kendi evini satılığa çıkarırdı. Ardından Londra'ya geri taşınıp yeniden halkla ilişkiler işine girer ve Roy'u, Pedman'lardan almaya çalışırdı. Eski asistanı kendisini oldukça geliştirmişti.

Haber bültenleri Londra'daki sıcak yüzünden asfaltın bile eridiğini söylüyor olsa da Agatha o caddeleri yağmurlu günlerde de görmüştü. Mağaza vitrinlerindeki eşyaların renkleri, yağmur suyuyla parlayan kaldırımlara vururdu. Londra'daki çeşitli ırklara, farklı renklere ve egzotik restoranlara da alışmıştı. Bu köylerde ise yalnızca Anglosakson yüzler, Anglosakson gelenekler vardı. John Cartwright skandalıyla alakalı muhabbetler sona ermişti, Agatha bunu biliyordu. Şimdi her yıl yapılan köy müzik grubu konseri için hazırlıklar başlamıştı; bu sefer toplanan para Kıtlıkla Mücadele'ye gidecekti. Köylüler, dış dünyada sıkıntı çeken insanlara para göndermek dışında, günlerinin akışını etkileyen şeyleri pek umursamıyor gibi görünüyorlardı. Boğucuydu bu! *Evet, boğucu*, diye düşündü Agatha, koltuğun kolunu kavrayarak.

"Biri sizi görmeye gelmiş!" diye seslendi güvenlik firması elemanlarından biri.

Agatha eve girdiğinde Bill Wong'un ön kapıda durduğunu gördü. "İçeri gel," dedi ona. "Adamı yakaladılar mı?"

"Henüz yakalayamadılar. Demek güvenlik sistemi taktırıyorsunuz."

"Başladıkları işi bitirsinler diye düşündüm," dedi Agatha. "Umarım evin değerini yükseltir. Buradan ayrılmaya karar verdim."

Bill onun peşinden mutfağa gidip oturdu. "Ayrılmayı mı düşünüyorsunuz? Neden? Yine birileri sizi öldürmeye mi çalıştı?"

"Henüz değil." Agatha onun karşısına oturdu. "Sıkıldım sadece."

"Güya taşrada çok heyecanlı bir hayat sürüyordunuz."

"Buraya uymuyorum ben," dedi Agatha. "Londra'ya dönüp yine iş kurmayı düşünüyorum."

Bill'in badem gözleri ifadesizce onu izliyordu. "Aslında buraya yeterince zaman tanımadınız. İnsanın bir yere yerleşmesi iki yılını alır. Ayrıca siz farklı bir insansınız. Fazla asabi ya da katı yürekli değilsiniz."

Agatha gerildi. "Zayıf olduğumu ima ediyorsun yani. Hayır, artık hiçbir şey fikrimi değiştiremez. Sen neden gelmiştin?"

"Sağlığınızın nasıl olduğunu sormaya geldim." Eve girerken kolunda olan, şimdi de sandalyenin arkasına koyduğu ceketinin cebini karıştırdı ve bir kavanoz ev yapımı reçel çıkardı. "Bunu annem yaptı," dedi tuhaf bir tavırla. "Belki seversiniz diye size de getirmek istedim. Çilek reçeli."

"Ah, ne hoş," dedi Agatha. "Londra'ya giderken götürürüm."

"Hemen gitmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır ama Carsely'den biraz ayrılmamın iyi olacağını söylediğin aklıma geldi. Ben de Londra'da bir otele gideyim dedim."

"Ne kadar kalacaksınız?"

"Bilmem. Bir hafta kadar olabilir."

"Yani amatör dedektiflik hayatınızın sonuna geldiniz, öyle mi?"

"Hiç başlamamıştım ki," dedi Agatha. "Köyde sebep olduğum karışıklığın, burada bir katil olmasından kaynaklandığını düşünüyordum. Ama tek yaptığım insanları öfkelendirmek oldu."

Bill bir süre onu inceledikten sonra, "Belki de değişmişsinizdir," dedi. "Belki de Londra'daki hayatın size artık uymadığını fark edersiniz."

"Bundan şüpheliyim," dedi Agatha gülerek. "Geri döndüğümde ne yapacağım biliyor musun? Seni akşam yemeğine davet edeceğim." Sonra birden utanarak ona baktı. "Tabii gelmek istersen."

"İsterim ama… kiş yapmazsanız."

Bill gittikten sonra Agatha, Doris Simpson'a haftalık parasını verdi ve haftaya evde olmayacağını söyledi. Kadına yedek anahtarı bırakırken diğer taraftan da güvenlik firması elemanlarının başından, ikisine de gizemli alarm sisteminin nasıl çalıştığını göstermesini istedi. Ardından, bir haftalık oda ayırtmak için Londra'daki küçük ama pahalı bir otele telefon etti. Şanslıydı ki birileri rezervasyon iptali yapmıştı. Ama iki kişilik oda parası ödemek zorunda kalacaktı.

Sonra eşyalarını toplamaya başladı. Akşam çökünce rahatsız edici sıcaklık biraz azalmıştı. Agatha'nın evinin önünden geçildiğinde ışıkların yandığı haberi anında etrafa yayılınca köyün çocukları mutlu kahkahalarla sokakta koşuşturmaya başladı. En sonunda köy polisi gelip hepsini dağıtmak zorunda kaldı.

Sonrasında Agatha, Red Lion'a gitti. "Hepimizin havalandırmaya ihtiyacı var," dedi bar sahibine.

"Haklısınız," dedi adam. "Ama öyle açılmanın ne manası var? İngiltere'ye uzun yıllar boyunca bir daha böyle bir yaz gelmeyecekmiş. Hatta çetin bir kış geçirebilirmişiz. Az önce ihtiyar Sam Sturret buradaydı ve bu kışın ölümcül olacağını söyledi. Haftalarca kar altında kalacakmışız."

"Buraya kar küreme araçları gelmiyor mu?"

"Belediye göndermiyor, sevgili Bayan Raisin. Biz de traktörü olan çiftçilerimize güveniyoruz."

Agatha kişi başına ödenen vergileri, bunlara karşılık olarak belediyenin yolları tuzlaması ve kar küreme araçları göndermesi gerektiğini düşünerek karşı çıkmak ve belediyeye bu konuda dilekçe yazacağını söylemek için ağzını açtı ama sonra kışa zaten Londra'ya dönmüş olacağını hatırladı.

Yerliler yavaş yavaş barda toplanmaya başlayınca bar sahibi masaları bahçeye çıkaracağını söyledi. Onlar da bahçeye çıktılar ve Agatha'yı da aralarına davet ettiler. Yanında akordeonunu getiren bir adam bir şarkı çalmaya başladı. Müziğin sesini duyan birkaç köylü daha onlara katıldı ve hep birlikte şarkı söylemeye başladılar. Son siparişler alınırken Agatha bütün akşam barda oturduğunu fark ederek kendisine şaşırdı.

Evine doğru yürürken kafası karmakarışıktı. Daha o öğlen, uzun seneler boyunca içinde yanmış olan o hırs geri dönmüştü. Kendisini yine eskisi gibi hissetmişti. Ama şimdi o eski kimliğine geri dönmek isteyip istemediğinden emin değildi. *Eski ben, barlarda saatlerce oturup şarkı söylemezdi ya da* —kapısındaki yeni güvenlik ışıklarının altında bekleyen Bayan Bloxby'yi gördü— *papazın karısı tarafından ziyaret edilmezdi*, diye düşündü.

"Yarın Londra'ya gideceğinizi duydum," dedi Bayan Bloxby. "Güle güle demeye geldim."

"Size kim söyledi?" diye sordu Agatha kapısının kilidini açarken.

"Şu nazik, genç dedektif Bill Wong söyledi."

"O da her zaman buralarda sanki. Mircester'da işleri yok mu?"

"Sık sık köyleri ziyaret eder," dedi papazın karısı geçiştircesine. "Bana biraz rahatsız edici bir şey daha söyledi. Bizi tamamen bırakacağınız gibi bir şey."

"Evet, iş hayatına geri dönmeyi planlıyorum. Bu kadar erken emekli olmamalıydım."

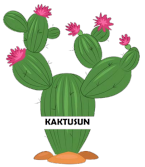
"Eh, Carsely için kötü olacak. Sizin organize etme yeteneğinizden faydalanırız diyorduk. Önümüzdeki cumartesi burada olacak mısınız?"

"Sanmıyorum," dedi Agatha. Oturma odasına geçip oturmuşlardı. "Neden sordunuz ki?"

"Köy müzik grubunun konseri o gün. Bayan Mason kaymaklı çörek hazırlayacak. Güzel bir etkinlik olacak."

Agatha burada sabırsızlıkla beklenecek tek şeyin bir köy grubunun konseri olmasının çok üzücü bir şey olduğunu düşünerek acımayla gülümsedi.

Bir süre daha muhabbet ettiler, sonra Bayan Bloxby gitti. Agatha topladığı valizinin bir köşesine dikkatlice çilek reçelini yerleştirdi. Ardından biraz nefes alabilme umuduyla yatak odasının pencerelerini ardına kadar açarak uzunca bir süre uyuyamadan yattı. Neyse ki Carsely denen bu mezardan kurtulup Londra'ya dönecek olma düşüncesi içini biraz rahatlatıyordu.

10

Londra! Londra'nın kokusu! *Berbat*, diye düşündü Agatha, Haynes Otel'in yemek odasında otururken. Bir sigara yakıp Mayfair'da akan trafiği izlemeye başladı.

Arkasındaki masada oturan adam boğulurcasına öksürmeye ve gazetesini öfkeyle sallamaya başladı. Agatha yanan sigarasına bakarak bir iç geçirdi ve elini kaldırıp garsonu çağırdı. "Arkadaki masada oturan adamı kaldırın," dedi. "Başka bir yere otursun. Beni rahatsız ediyor."

Garson bir arkadaki adamın öfkeli yüzüne, bir de Agatha'nın hırçın yüzüne baktı. Sonra adama doğru eğilip nazik bir sesle konuşarak köşede, sigara dumanından uzakta bir masa olduğunu söyledi. Adam yüksek sesle karşı çıktı. Agatha arkadakileri duymazdan gelip sigarasını tüttürmeye devam etti. En sonunda öfkeli adam teslim oldu ve başka masaya yönlendirildi.

Londra'da yaşayıp da sigara dumanından şikâyet etmek ne saçma, diye düşündü Agatha hayretle. İnsan burada zaten sokağa çıktığı anda dört paket sigaranın kokusunu içine çekmiş gibi oluyordu.

Agatha kahvesiyle sigarasını bitirip boğucu derecede sıcak olan odasına çıktı ve Pedman'ları arayıp Roy'u telefona istedi.

Bir süre beklettikten sonra Roy'u bağladılar. "Aggie," diye bağırdı eski asistanı. "Cotswolds'da hayal nasıl gidiyor?"

"Cehennem gibi," dedi Agatha. "Seninle konuşmam lazım. Öğle yemeğine ne dersin?"

BELONGS TO KARTUS TEAM

"Öğle yemeğinde doluyum. Akşam yemeği olur."

"Tamam. Ben Haynes'teyim. Akşam yedi buçukta barda buluşalım."

Ahizeyi bırakıp etrafına bakındı. Muslin kumaştan perdeler pencereleri iyice kapatmıştı ve içeri oksijen girmesine engel oluyordu. Hilton'a ya da havalandırması olan bir Amerikan oteline gitseydi daha iyiydi. Haynes, küçük ve eski moda bir oteldi. Mayfair'ın ortasına sıkışmış bir kır evi gibiydi. Servisi mükemmeldi. Ama bir İngiliz oteliydi ve İngiliz otelleri asla sıcak yazlara hazırlıklı olmazdı.

Agatha en azından yapacak bir şey olsun diye Quicherie'ye gidip Bay Economides'ı görmeye karar verdi. Trafik her zamanki gibi sıkışıktı ve görünürde hiç taksi yoktu. Bu yüzden Agatha yürüyerek Mayfair'den Knightsbridge'e, oradan Sloane Caddesi'ne, oradan Sloane Meydanı'na gitti. Buradan da Kings Road'a geçip World's End'e yürüdü.

Bay Economides onu ihtiyatlı bir şekilde karşıladı ama daha önce bu hisler ona yabancı olsa da artık iyi niyetli biri olan Agatha, buraya ahbaplık için gelmişti. Dükkân sakin ve oldukça serindi. Şu an günün en durgun saatleriydi ama kısa süre sonra öğle yemeğine çıkmış müşteriler aceleyle gelip kahve ve sandviçlerini alarak ofislerine geri koşacaklardı. Agatha, Bay Economides'a karısını ve ailesini sorarak konu açınca adam gözle görülür şekilde gevşedi, sonra ona mermer masalardan birine oturmasını söyleyip kahve getirmeye gitti.

"Başınıza onca dert açtığım için sizden özür dilemeliyim," dedi Agatha. "Sizin leziz kişlerinizden biriyle o yarışmaya katılarak hile yapmaya kalkmasaydım bütün bunlar olmayacaktı."

O anda her nedense John Cartwright meselesi tüm ağırlığıyla üzerine çöktü ve Agatha gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Yapmayın Bayan Raisin," dedi Bay Economides. "Size küçük bir sır vereyim mi? Ben de bazen hile yapıyorum."

Agatha gözlerini kuruladı. "Siz mi? Nasıl?"

"Dükkânda "Taze Pişmiş Ürünler" yazan bir tabelam var, görüyorsunuz. Ama ben hafta sonları sık sık Devon'daki kuzenimi ziyarete giderim. Onun da benimki gibi mezelik dükkânı var. Eh, bazı zamanlar pazar akşamları eve geç dönecek olursam pazartesi sabahları erkenden fırının başına geçmek istemiyorum. Bu yüzden kuzenimin kişlerinden kaldıysa yanımda bir kutu getiriyorum. O da beni ziyarete geldiğinde aynı şeyi yapıyor. Ama onun müşterileri hafta sonları turistler oluyor, benimkilerse hafta arası şirketlerde çalışanlar. Yani sizin satın aldığınız kiş, kuzenimin kişlerinden biriydi."

"Polise bundan bahsettiniz mi?" diye sordu Agatha. Bay Economides dehşete düşmüş gibi göründü. "Kuzenimi polisle karşı karşıya getirmek istemedim," derken Agatha'ya ciddiyetle bakıyordu.

Agatha ona şaşkınlıkla baktı, sonra gerçek birden kafasına dank etti. "Korktuğunuz şey göçmen bürosu mu?"

Adam kafa salladı. "Kuzenimin kızının nişanlısı buraya turist vizesiyle geldi ve ikisi Yunan Ortodoks Kilisesi'nde evlendiler. Ama henüz İngiliz otoritelerine başvurmadılar. Ve çocuk şimdi çalışma izni olmadan kayınpederinin yanında çalışıyor. Yani…" Adam omuzlarını silkti.

Agatha çalışma izni hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama geçmişte birlikte çalıştığı yabancı modeller ülkeden atılma konusunda oldukça paranoyaktı. "Yani Bayan Cummings-Browne da bu yüzden dava açmadı," dedi Agatha.

Adamın gözlerine kepenk indi. O sırada dükkâna iki müşterinin girmesiyle de hızlıca Agatha'ya veda edip tezgâhın arkasına geçti.

Agatha kahvesini bitirip eski mekânlarında gezintiye çıktı. Stock Pot'ta hafif bir öğle yemeği yedi ve öğleden sonrayı ge-

çirmek için en iyi yolun klimalı sinemaya gitmek olduğuna karar verdi. Kafasındaki küçük bir ses, Londra'da kalmaya kararlıysa bir daire ve iş merkezi bulmak için çalışmalara başlaması gerektiğini söylüyordu ama bu sesi bir kenara itti. Yeterince vakti vardı. Hem zaten şu sıralar hava çok sıcaktı. Bir *Evening Standard* gazetesi alıp Leicester Meydanı'ndaki sinemanın Disney'nin Orman Çocuğu filmini tekrar gösterime soktuğunu gördü. Filme gidip güzel bir iki saat geçirdikten sonra Roy'la buluşacak olmanın mutluluğuyla dışarı çıktı. Eski asistanının, iş dünyasına dönmesi konusunda onu yüreklendireceğinden emindi.

Otel barının merdivenini inerken yeni Roy'a alışmanın zor olduğunu düşündü. Genç adam şimdi de yeni düz kesim saçı, ciddi takım elbisesi ve çizgili kravatıyla barda oturuyordu.

Agatha'yı görünce ona sevgiyle seslendi. Agatha da ona bir duble cin ısmarlayıp bitki çiftliği işinin nasıl gittiğini sordu. Roy işin iyi gittiğini, *Sunday Times*'ta fotoğrafını görerek çok etkilendikleri için onu yönetici yardımcılığına terfi ettirip özel bir ofis ve sekreter tahsis ettiklerini anlattı. "Bir cin daha iç," dedi Agatha, eski asistanının Pedman'larda hâlâ mutsuz olduğunu duymayı umarak.

Roy sırıttı. "Benim eski Aggie'yi iş üstünde gördüğümü unuttun herhalde. İçkiyle insanları sersemletip kahve vaktinde asıl konuya girersin. Unut bunu Aggie. Yemeğe geçmeden önce ağzındaki baklayı çıkar bakalım."

"Pekâlâ," dedi Agatha. Etrafına bakındı. Bar kalabalıklaşmaya başlamıştı. "Hadi içkilerimizi alıp şuradaki masaya geçelim."

Masaya yerleştiklerinde Agatha öne eğilip ona ciddiyetle baktı. "Direkt konuya gireceğim, Roy. Londra'ya geri dönüyorum. Yeniden iş kuracağım ve senin ortağım olmanı istiyorum."

"Neden? Köydeki meselelerden kurtulmuştun hani. Güzelim bir köyde güzelim bir evin var ve…"

"Ve sıkıntıdan ölüyorum."

"Oraya hiç zaman tanımadın ki Aggie. Daha yerleşemedin bile."

"Eh, ilgilenmiyorsan orası başka," dedi Agatha asık suratla.

"Aggie, Pedman'lar büyük bir firma. En büyük firmalardan biri hatta. Bunu sen de biliyorsun. Önümde mükemmel bir gelecek var. Artık birkaç pop grubuyla uğraşmaktansa ciddi işlere başladım. Müzik gruplarından kurtulmak istiyorum ben. Biri müzik listelerinde üst sıralara çıkıyor ama iki hafta geçince bakıyorsun kimse bunu umursamıyor. Neden biliyor musun? Artık bu pop dünyası abartılı reklamlardan öteye geçemiyor. Gerçek içerik yok. Doğru düzgün ezgi yok. Sadece diskolar için bam bam bam sesler var. Satışlar da eskiden olduğu gibi değil. Neden Pedman'larla kalmak istiyorum biliyor musun? Çünkü hızla yukarılara çıkmaya başladım. Ben de senin şu anda sahip olduğun şeyi istiyorum. Yani Cotswolds'da bir ev.

"Bak Aggie, artık kimse şehirde yaşamak istemiyor. Yeni jenerasyon Amerikanlaşıyor. Sabahları erkenden kalkıyorsan Londra'da yaşamana gerek bile kalmıyor. Ayrıca ben evlenmeyi düşünüyorum."

"Aman, başka bahane sun," dedi Agatha sertçe. "Senin hayatında bir kızı bile randevuya çıkardığını sanmıyorum."

"Senin bildiğin o. Mesele şu ki, Bay Wilson, yöneticilerinin evli olmasını istiyor."

"Şanslı kız kim peki?"

"Henüz birini bulmadım. Ama sessiz, hoş bir kız istiyorum. Etrafta bunlardan çok var. Yemek pişirip gömleklerimi ütüleyecek biri olsun yeter."

Cidden, diye düşündü Agatha, her kadınsı erkeğin içinde gerçek bir ırkçı domuz yatıyor. Roy da yumuşak başlı, silik ve

kendisini değersiz hissetmesine neden olmayacak kadar sıradan bir kız bulacaktı kesin. Kızcağız akşam yemeği partilerine ev sahipliği yapmayı ve kocası hafta sonları eve gelmediğinde yakınmamayı öğrenmek zorunda kalacaktı. Golf oynamayı öğreneceklerdi. En sonunda Roy şişko bir adam olup çıkacaktı. Agatha bunu daha önce çok görmüştü.

"Ama ortağım olursan daha çok para kazanabilirsin," dedi ona.

"Müşterilerini Pedman'lara verdin. Onları geri alman asırlar sürer. Bunu sen de biliyorsun Aggie. Tekrar küçük bir işle başlayıp büyütmen gerekecek. İstediğin bu mu gerçekten? Hadi artık yemeğe geçelim. Orada konuşmaya devam ederiz. Karnım zil çalıyor."

Agatha iş konusunu bir süreliğine kenara bırakıp ona John Cartwright'ın saldırısını ve adamın hırsız çıktığını anlatmaya başladı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse oraya kıyasla Londra *yavan* kalıyor. Ayrıca bir arkadaşımın dediğine göre insan kırsalda asla yalnız kalmazmış. Komşuların seni hep önemsermiş."

"Bayan Barr gibi komşular değillerse tabii," dedi Agatha kuru bir sesle. "Bu arada, kadın evini satıyor. Ahmak şey, beni orayı benim yüzümden terk ettiğine inandırdı ama meğer teyzesinden büyük bir ev miras kalmış."

"Onun şehirden gelenlerden biri olduğunu sanmıştım," dedi Roy. "Ama şimdi yakınlarda yaşayan bir akrabası olduğunu söylüyorsun."

"Carsely'de doğup büyümediysen dışarıdan gelmiş sayılıyorsun. Benim gibi," dedi Agatha. "Ah, kadının hakkında bir şey daha öğrendim."

Ona tiyatro oyununu anlattığında Roy kahkahalarla gülmeye başladı. "Ah, olay kesinlikle cinayet olmalı Aggie," dedi nefes almaya çalışırken.

BELONGS TO KARTUS TEAM

"Hayır. Ben artık öyle olduğunu düşünmüyorum. Umurumda da değil zaten. Bugün Economides'ı ziyaret ettim. Meselenin peşini bırakmasının sebebi, ondan aldığım kişi aslında Devon'da yaşayan kuzeninin pişirmiş olmasıymış. Ve bu kuzenin damadı, çalışma izni olmamasına rağmen onun yanında çalışıyormuş."

"Ah, bu her şeyi açıklıyor. John Cartwright'ın hırsızlık meselesi de onun yaptıklarını açıklıyor. Cummings-Browne'ın işi pişirdiği kadınlar ne oldu peki? Ya deli Maria?"

"Bence o sadece aklını sıyırmış bir kadın. Barbara James, kabadayının teki. Ella Cartwright bir fahişe ve Bayan Barr'ın da bir tahtası eksik. Ama hiçbirinin Cummings-Browne'ı öldürdüğünü düşünmüyorum. Tekrar ediyorum, olay cinayet değildi Roy. Bill Wong haklıydı."

"Ama bir de Vera Cummings-Browne var."

"Ona gelince, cinayeti onun işlediğine bir an inanmıştım. Bu çok kolay olurdu. Kişimi yarışma alanında bıraktığımda aklına birden kocasını öldürmek gelmiş, bu yüzden eve gidip benim kişimi atarak yenisini pişirmiş olabilirdi."

"Zekice," dedi Roy. "Adamı onun öldürdüğü anlaşılamadı çünkü Economides çalışma izinleri ve kendi pişirmediği kişi incelememesi yüzünden korkuyordu!"

"Bu iyi bir teori. Ama polis doğru olmadığını kanıtladı. Kadının mutfağındaki her şeyi kontrol etmişler. Tencereleri, tavaları, market eşyalarını ve hatta boruların içini incelemişler. Cinayet günü hiçbir şey pişirmemiş. Bırak artık bu işin peşini Roy. Ben bile artık bu meseleyi arkamda bıraktım. Şimdi daha önemli konulara dönelim… Pedman'larla kalmakta kararlı mısın?"

"Korkarım ki evet, Aggie. Aslında bunlar bir bakıma senin suçun. Haberlere çıkmamı sağlamasaydın bu kadar çabuk yük-

selmezdim. Ama ne yapacağım biliyor musun? Sen işi başlat, ben de firma değiştirmek isteyen bir müşteri olursa sana haber edeyim. Kendi müşterilerimden birini vermem tabii ama başkasını bulabilirim."

Agatha'nın tadı kaçmıştı. Uzun zamandır onu kamçılayan hırsı yok olup gitmeye yüz tutmuştu. Roy'la vedalaştıktan sonra dışarı çıkıp, gece göğünün altında Londra sokaklarında eski benliğini aramaya çıkmış gibi uzun uzun yürüdü. Piccadilly Circus'ta solgun suratlı iki esrarkeş ona boş gözlerle bakarken bir dilenci onu tehdit etti. Hâlâ kaldırımlardan ve binaların dışından yayılmaya devam eden bir sıcaklık vardı.

Haftanın geri kalanında Agatha parklarda gezdi; Thames Nehri'nde tekne turuna çıktı; tiyatroya, sinemaya gitti; kendini bir hayalet ya da kimliğini kaybetmiş biri gibi hissederek Londra'nın boğucu sıcağında dolaştı. İşi çok uzun seneler boyu onun karakterini, kişiliğini, kimliğini oluşturmuştu.

Cuma akşamı geldiğinde köyün müzik grubunun konseri kafasını meşgul etmeye başladı. Carsely Hanımlar Topluluğu üyeleri orada olacaktı. Yalnız hissederse Red Lion'a gidebilirdi ya da bahçesine bir şeyler yapabilirdi. Bahçeyi düzenleme fikrinden de vazgeçmemişti tabii ki. Güzel görünümlü bir bahçe, evin satış fiyatını artırırdı.

Sabah erken saatte uyanıp Paddington İstasyonu'na gitti. Arabasını Oxford'da bırakmıştı. Şimdi yine o tarafa gidiyordu işte. "Oxford. Oxford İstasyonu," dedi görevli, monoton bir sesle. Agatha her nedense kendisini eve ayak basmış gibi hissederek otoparka gidip Worcester Caddesi'ne gitti, oradan da Beaumont Caddesi'ne geçti. Sonra Woodstuck Yolu'na yönelip A-40 çevre yolundan Burford'a geçti, buradaki tepeleri aşıp Stove-on-the-Wold'a indi ve A-44'ten Carsely yönüne döndü.

Leylak Patikası'nda evine doğru ilerlerken New Delhi'nin önünde ani fren yaptı. Evdeki emlakçı tabelasının üzerinde kocaman SATILDI yazıyordu.

Acaba kaç paraya sattı, diye düşündü Agatha, arabasını kendi evinin önüne çekerken. Ne kadar hızlı bir satış oldu! Neyse, çok şükür ki kadından kurtuldum. Umarım yeni komşu iyi biri olur. Gerçi önemli değil, ben zaten gidiyorum.

O anda köyün etrafında toplanıp onu tutsak edeceği gibi batıl bir inanca kapılarak valizini kapı girişine bıraktı ve hemen Chipping Camden'daki emlak ofisine gitti. Burası Bayan Barr'ın evini satan ofisti.

Kendisini tanıttıktan sonra evini satılığa çıkarmak istediğini söyledi ve ne kadara satabileceğini sordu. Muhtemelen Bayan Barr'la aynı fiyata satabilirdi. Emlakçı, Bayan Barr'ın evinin satış fiyatını söylemeye izni olmadığını belirtti ama kadının başta yüz elli bin pound istediğini ve satıştan aldığı miktardan da gayet memnun olduğunu diplomatik bir şekilde ekledi.

"Benimki için yüz yetmiş beş bin pound istiyorum," dedi Agatha. "Sazdan yapılmış bir ev ve o aksi kadınınkinden çok daha iyi olduğu kesin."

Emlakçı şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ama satış satıştır mantığıyla oturup iş konuşmaya başladılar.

Evi öylesine birine acilen satmam gerekmiyor, diye düşündü Agatha. *Sonuçta Bayan Bloxby'ye ve diğerlerine iyi bir komşu vermeyi borçluyum.*

Köy müzik grubu, okul binasının dışında konsere başlamıştı. Agatha konsere gitmeden önce, Doris Simpson için aldığı hediyeyi sosyal konutlara götürdü. Ama bahçe kapısını ittirdiğinde şaşkınlıkla fark etti ki cin cücelerin hepsi gitmişti. Yine de, kese kâğıdına sarılmış hediyeyi, zili çaldığında kapıyı açan Doris'in eline tutuşturdu.

"İçeri gel," dedi Doris. "Bert! Agatha, Londra'dan dönmüş ve bir hediye getirmiş. Ne kadar naziksin. Zahmet etmeseydin keşke."

"Aç hadi," dedi Bert, paketi oturma odasındaki kahve sehpasına koyduklarında.

Doris paketi açtı, koyu kırmızı tunikli ve yeşil şapkalı büyük cin cüce ortaya çıktı. "Gerçekten hiç zahmet etmemeliydin," dedi Doris duygulu bir sesle. "Gerçekten."

"Bunu hak ediyorsun," dedi Agatha. "Hayır, kahveye kalamayacağım. Konseri dinlemeye gideceğim."

Okul binasının içinde tezgâhlar kurulmuştu. Agatha içeri girip dolaştı ve açık artırmada sattığı birkaç eşyanın geri dönüştürüldüğünü görerek güldü. Sonra Bayan Mason'ın başında durduğu tezgâhın başına gelince öylece kalakaldı. Tezgâh, bahçelere konan cin cücelerle doluydu.

"Bu kadar cin cüceyi nereden buldunuz?" diye sordu Agatha korkunç bir şüpheyle.

"Ah, Simpson'lar verdi," dedi kadın. "Bu cin cüceler, onlar eve taşındığından beri oradaydı. Yıllardır kurtulmaya çalışıyorlardı. Bir tanesini almakla ilgilenir misiniz? Elinde olta olan bu sevimli arkadaşımızı ister misiniz? Bahçenizi neşelendirir."

"Hayır, teşekkürler," dedi Agatha, kendisini aptal gibi hissederken. Gerçi Simpson'ların cin cüceleri sevmediğini nereden bilebilirdi?

Ana koridorun diğer ucundaki çay salonuna gittiğinde Bayan Bloxby'nin, Bayan Mason'a yardım ettiğini gördü. "Hoş geldiniz!" diye bağırdı Bayan Bloxby. "Size ne vereyim?"

"Öğle yemeği yemedim," dedi Agatha. "Şu etli böreklerden alacağım. Bir de çay. Bunları pişirirken bütün gece uyuyamamışsınızdır."

"Ah, hepsini ben yapmadım. Böyle büyük bir etkinlik düzenlediğimizde her şeyi parça parça yaparız. Hamur işlerini önceden yapıp şuradaki büyük derin dondurucuya koyar, etkinliğin olduğu gün çözdürüp pişiririz."

Agatha börek tabağıyla çay fincanını aldı ve uzun masalardan birine oturdu. Çiftçi Jimmy Page de yanına gelip karısını tanıttı. Bu karı kocanın ardından birkaç kişi daha geldi ve Agatha'nın etrafı muhabbet eden insanlarla doldu.

"Yakında duyarsınız zaten ama," dedi sonunda Agatha. "Evimi satılığa çıkartıyorum."

"Ah, yazık," dedi Bay Page. "Londra'ya geri mi dönüyorsunuz?"

"Evet, iş hayatına geri döneceğim."

"Sizin için farklı olmalı Bayan Raisin," dedi çiftçinin karısı. "Ben bir keresinde oraya gitmiştim ve kendimi çok yalnız hissetmiştim. Şehirlerde insan yalnız hissediyor. Ama sizin için farklıdır. Pek çok arkadaşınız vardır."

"Evet," diye yalan söyledi Agatha, sahip olduğu tek arkadaşın Roy olduğunu düşünerek. Onunla da sadece Cotswolds'a taşındığından beri arkadaş gibiydiler zaten. Hava hâlâ çok sıcaktı. Agatha ne yapacağını düşünemeyecek kadar tembelleşmişti, bu yüzden Jimmy Page ve diğer birkaç kişiyle birlikte adamın çiftliğine gitme teklifini kabul etti. Köyün tepelik alanlarında bulunan çiftliğe vardıklarında hep beraber dışarıda oturup elma şarabı içtiler ve çok uzun zaman önceki yazlarda havanın ne kadar sıcak olduğundan bahsettiler. Sonunda güneş gökyüzünde aşağı doğru inmeye başlayınca biri Red Lion'a gitmeyi teklif etti, bu sefer de hep birlikte oraya gittiler.

Agatha daha sonra kafası sersemlemiş halde evine doğru yürürken evi satmakla alakalı şüphelerini bir kenara bırakmaya çalıştı. Kış geldiğinde Carsely daha farklı görünecekti; daha

BELONGS TO KARTUS TEAM

kasvetli, daha tecrit edilmiş olacaktı. Yani Agatha doğru şeyi yapmıştı. Jimmy Page, evinin on yedinci yüzyıldan kalma olduğunu, genişletilmiş kısmı hariç sahte bir yanı olmadığını söylemişti.

Agatha ayakkabılarını çıkartıp lambayı açmak için elini düğmeye uzatıyordu ki evin dışındaki güvenlik lambaları tüm parlaklığıyla yanınca olduğu yerde kalakaldı. Birisi kapıdan geriye doğru kaçıyormuş gibi telaşlı bir ses duyuldu. Agatha'nın tek yapması gereken kapıyı açmaktı, böylece o kişinin kim olduğunu görebilecekti. Ama hareket edemiyordu. Dışarıda karanlık ve şeytani bir şey olduğundan emindi. Çocuklar olamazdı. Carsely'nin küçükleri, tatilde olsalar bile tıpkı eski zamanlardaki gibi erkenden yatağa girerlerdi.

Agatha yere çöküp sırtını duvara yaslayarak oturdu ve dışarıyı dinlemeye başladı. Sonra güvenlik ışıkları söndü ve ev tekrar karanlığa gömüldü.

Orada uzunca bir süre oturmaya devam eden Agatha sonunda kalktı ve korktuğu zamanlarda yaptığı gibi bütün odaları tek tek dolaşıp hepsinin lambalarını yaktı.

Bayan Bloxby'yi arayıp aramamakta kararsız kalmıştı. Kapıdaki ışıkların yanmasına sebep olan köyün genç adamlarından biri ya da bir köpek bile olabilirdi. Yavaş yavaş korkusu kayboldu ama yatağa giderken bile tüm ışıkları açık bıraktı.

Sabah, New Delhi'nin önünde kocaman bir nakliye kamyonu ve işçilerini görünce bir rahatlama hissetti. Demek Bayan Barr kendisine miras kalan eve taşınmakta bir sorun görmemişti. Agatha kiliseye gidip gitmeme konusunda düşünürken telefon çaldı. Arayan Roy'du.

"Sana bir sürprizim var hayatım."

Agatha içinin birden umutla dolduğunu hissetti. "Pedman'lardan ayrılmaya mı karar verdin?"

BELGESİZ KARTUS TEAM

"Hayır. Araba aldım. Bir Morris Minor. Hem de yok pahasına denk geldi. Kız arkadaşımı seni ziyarete getireyim diye düşündüm."

"Kız arkadaş mı? Senin kız arkadaşın yok ki."

"Artık var. Gelebilir miyiz?"

"Tabii. Adı ne?"

"Tracy Butterworth."

"Ne iş yapıyor?"

"Pedman'lardaki sekreterlerden biri."

"Ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?"

"Şimdi çıkıyoruz. Yollar kötü değilse bir buçuk saate orada oluruz. Belki de iki."

Agatha telefonu kapattıktan sonra buzdolabını kontrol etti. Sütü kalmamıştı. Stow-on-the-Wold'da pazar günleri de açılan markete gidip süt, yemek ve salata için marul, domates, kıyma, patates, havuç, soğan, bezelye, donmuş elmalı turta ve krema aldı.

Döndüğünde temizlik yapmasına gerek kalmamıştı. O Londra'dayken Doris gelip evi temizlemişti ve şimdi her yer pırıl pırıldı. Carsely'ye geri döndüğünde nakliye aracı yanından geçti. Kamyonun peşinden de Bayan Barr kendi arabasıyla gidiyordu. *Sabahın altısından beri çalışıyor olmalılar*, diye düşündü Agatha, nakliye firmasının adını kafasının bir köşesine yazarken.

Eve girdiğinde market eşyalarını kenara koyup bir makas aldı ve Bayan Barr'ın bahçe çitinin üzerinden eğilip evini süslemek için birkaç demek çiçek kesti.

Kıymalı patates püresini hazırlamaya girişmeden önce çiçekleri yerleştirdi. Bir yandan da kendi bahçesine mutlaka bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu. Bir sürü ampul alıp

asarsa ilkbaharda çık güzel görünürdü. Gerçi baharda Carsely'de olmayacaktı ki.

Mutfakta hâlâ deneyimsiz olduğu için kıymalı patates püresi gibi basit bir yemeği hazırlaması oldukça zamanını almıştı. Tepsiyi tam fırına sürüyordu ki evin önüne bir arabanın yanaştığını duydu.

Tracy Butterworth, tam da Agatha'nın beklediği tipte bir kızdı. Sıska ve silikti, pörsümüş kahverengi saçları vardı. Beyaz, pamuklu bir döpiyes ve pembe, fırfırlı bir bluz giymişti. Beyaz ayakkabılarının topukları aşırı uzundu. Agatha'nın elini gevşekçe sıkarken, "Tanıştığıma memnun oldum," dedi utangaç bir fısıltıyla. Sonra teslimiyetle Roy'a baktı.

"O korkunç kadının evinin önünde bir nakliye aracı gördüm," dedi Roy.

"Ne!" Agatha çiçek vazolarına kederli bir bakış attı. "Onun gittiğini sanmıştım."

"Rahatla. Yeni biri eve taşınıyordu. Sen de bir şeyler söylesene Tracy. Aggie seni yemez."

"Kır eviniz çok güzelmiş," dedi kız, dantelli mendilinin ucuyla alnını silerken.

"Hava bu kadar kıyafet için çok sıcak," dedi Agatha. Tracy'nin yüzünü buruşturduğunu görünce yeni edindiği nezaketle, "Bu kıyafetin içinde çok akıllı ve güzel görünüyorsun," dedi. "Ama burada kendini evinde hisset. Ayakkabılarınla ceketini çıkar."

Tracy gergince Roy'a baktı.

"Dediğini yap," diye emretti genç adam.

Tracy, fazlasıyla uzun ve ince olan ayakları çıplak kalınca onları utançla büzdü. *Zavallı şey*, diye düşündü Agatha. *Roy onunla evlenerek kızı tam bir Essex kadınına çevirecek. İsimleri Nicholas ve Daphne olan, özel okulda okuyan iki çocukları olacak. Tuhaf bir*

müteahhitin yaptığı, adı Loam End falan olan bir evde yaşayacaklar. Costa Brava'dan alınmış tabak altlıkları, dantelli perdeleri, bir jakuzileri, devasa bir televizyon setleri olacak. Çok sıkılacaklar tabii. Cumartesileri dışarı çıkıp bir handa, bir sepet taze Beaujolais şarabı soslu tavuk ve karaorman pastası yiyecekler. Evet, Cotswolds'da değil, Essex'te yaşayacaklar. Roy kendi türünden insanlarla daha mutlu olur. O da değişecek ve ağırlık kaldırmaya, duvar tenisi oynamaya başlayacak. O taşınabilir telefonlardan biri hep kulağında olacak ve restoranlarda yüksek sesle telefonla konuşacak.

Roy, onun için çalıştığı günleri, yaşadıkları her küçük olayı Tracy'ye abarta abarta anlatmayı bitirdikten sonra Agatha, "Hadi bara gidip birer içki içelim," dedi. Tracy'ye giymesi için rahat bir elbise vermeyi teklif etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti çünkü kız bunu kendi kıyafetine olumsuz eleştiri olarak algılardı.

Bara vardıklarında Agatha onları yeni edindiği arkadaşlarıyla tanıştırdı ve Tracy, havadan başka bir şey konuşması beklenmeyen bu yerde açılıverdi.

Hava, heyecan verici olamayacak kadar sıcaktı. Güneş tüm yakıcılığıyla sokaklara vuruyordu. Adamlardan biri Cheltenham'da rekor sıcaklığın 53 dereceyi bulduğunu söyledi.

Eve döndüklerinde Tracy yemeği hazırlaması için Agatha'ya yardım etmek istedi. Yüksek topuklarının her adımda linolyum zeminde çukurlar oluşturduğunu gören Agatha en sonunda dayanamayıp kıza ayakkabılarını çıkarması için yalvardı. Öğle yemeğinden sonra bahçeye gölge düştüğünü görüp oraya geçtiler ve kahvelerini yudumlarken yeni komşunun taşınma seslerini dinlediler.

"Çitin üstünden öbür tarafa göz atmak istemiyor musun?" diye sordu Roy. "Hiç mi merak etmiyorsun?"

Agatha kafasını iki yana salladı. "Emlakçıyla görüştüm. Evi önümüzdeki hafta satılığa çıkartıyoruz."

"Evi satıyor musunuz?" Tracy ona hayretle baktı. "Neden?"

"Londra'ya geri dönüyorum."

Tracy güneşli bahçeye, sıcaklığın oluşturduğu buğuda parlayan Cotswolds Tepeleri'ne baktı ve kafasını şaşkınlıkla iki yana salladı. "Tüm bunları bırakacak mısınız yani? Hayatımda hiç bu kadar güzel bir yer görmemiştim ben." Arkasına dönüp eve baktı. Düşüncelerini ifade etmekte zorlanıyor gibiydi. "Ev çok eski; yerleşik yani. Sakinleştirici bir havası var, anlatabiliyor muyum? Tabii sizin için farklıdır Bayan Raisin. Siz muhtemelen çok seyahat edip pek çok güzel yer görmüşsünüzdür."

Evet, Carsely gerçekten *güzel*, diye düşündü Agatha gönülsüzce. Bu güzelliğinin üstüne köye bir de birçok yer altı kaynağı da bahşedilmişti. Bu yüzden çevresindeki kuraklığa rağmen köy yemyeşil bir zümrüt gibi parlıyordu.

"O burayı sevmiyor," dedi Roy. "Çünkü buradaki insanlar onu öldürmeye çalışıyorlar."

Sonrasında en başından beri yaşananlar Tracy'ye tek tek anlatıldı. Agatha anlattıkça konuşmasının muhatabı Tracy değil, kendisi olmuştu. Kafasının gerisinde onu rahatsız eden bir şeyler vardı çünkü.

O akşam Roy onları Mircester'daki gösterişçi bir restorana götürdü. Tracy sadece maden suyu içti çünkü Roy'u arabayla evine o götürecekti. Restoran kızın gözünü korkutmuş gibiydi ama ha bire parmaklarını şaklatarak garsonları çağıran ve Agatha'ya göre birinci sınıf bir gıcık gibi görünen Roy'a hayranlıkla bakmaya devam ediyordu. *Evet, Roy bu kızla evlenecek ve kızcağız mutlu olduğunu düşünecek*, diye düşündü Agatha. *Roy da benim katlanamayacağım birine dönüşecek. Keşke o gün onun reklamını yapmasaydım.*

Akşamın ilerleyen saatlerinde Agatha onları yolcu ederken içinin rahatladığını hissetti. Roy'un oraya davet edilmek için

telefon edeceği ve Agatha'nın onu kabul etmemek için bahaneler uyduracağı günler yakın görünüyordu.

Tabii o günleri düşünmesine gerek yoktu. Çünkü o zamana Londra'ya dönmüş olacaktı.

BELONGS TO KARTUS TEAM

11

Pazartesi sabahı Agatha geç kalktı ve neden erkenden uyanıp günün serin saatlerinin tadını çıkarmadığını düşündü. Mümkün olduğunca az iç çamaşırının üstüne bol, pamuklu bir elbise geçirip alt kata indi ve bir fincana kahve doldurup bahçeye çıktı.

Bütün gece rüyalarında Maria Borrow, Barbara James ve Ella Cartwright'la uğraşmıştı. Üç kadını, *Macbeth*'teki üç cadı olarak görmüştü. "Seni öldürmeleri için kötü ruhları çağırdım," demişti Maria Borrow çatlak sesiyle.

Agatha bir iç geçirip kahvesini bitirdi ve papaz evinin yakınındaki kasap dükkânına doğru yürüyüşe çıktı. Yan evdeki "New Delhi" tabelası çıkartılmıştı. Yeni komşudan herhangi bir iz yoktu ama Bayan Mason ve başka iki kadın, yeni gelene hoş geldin demek için ellerinde keklerle evin önündeki basamakta duruyorlardı. Agatha yürümeye devam ederken, kendisi yeni geldiğinde kimsenin *onu* ziyarete gelmediğini düşündü.

Tam kasaba giriyordu ki biraz uzakta Vera Cummings-Browne'ın, yanında tasmasıyla teriyerini tutan Barbara James'le konuştuğunu gördü. Onlardan saklanmak için hızla dükkâna daldığında neredeyse Bayan Bloxby'yle çarpışacaktı.

"Yeni komşunuzu gördünüz mü?" diye sordu Bayan Bloxby.

"Hayır, henüz görmedim," dedi Agatha, Barbara ortaya çıkıp ona saldırırsa diye bir gözünü kapıdan ayırmadan. "Kimmiş?"

"Emekli bir albay. Bay James Lacey. Unvanını kullanmıyor. Oldukça çekici bir adam."

BELONGS TO KARTUS TEAM

"İlgilenmiyorum," dedi Agatha sertçe. Bayan Bloxby ona kırgın bir şaşkınlıkla bakınca Agatha kızardı.

"Kusura bakmayın," diye mırıldandı. "Dışarıda Vera Cummings-Browne'ın, Barbara James'le konuştuğunu gördüm de. Barbara James geçenlerde bana saldırmaya kalkmıştı."

"O kadın her zaman korkunç derecede asabi olmuştur," dedi Bayan Bloxby sakince. "Bayan Cummings-Browne, Toskana'dan yeni döndü. Bronzlaşmış ve oldukça fit görünüyor."

"Onun burada olmadığını bile bilmiyordum," dedi Agatha. "Acaba hangi eti alsam? Yemek pişirme kabiliyetim oldukça sınırlı da."

"Kuzu pirzola alın," diye önerdi papazın karısı. "Üzerlerine biraz nane serpip ızgara yapın. Bahçemde taze nanem var. Haydi bize kahve içmeye gidelim. Hem size biraz nane veririm. Pirzolaların her iki yanını da, kahverengiye dönünceye kadar yavaş yavaş pişireceksiniz. Çok basit. Naneli sosumdan da veririm size."

Agatha kadının dediğini yapıp kuzu pirzola aldı ama dükkânın eşiğinde duraksadı. "Tehlike geçmiş mi diye bakabilir misiniz?"

Bayan Bloxby dışarı göz attı. "İkisi de gitmiş."

Papaz evinin bahçesindeki bir selvinin altına, kahve fincanlarını alarak oturduklarında Bayan Bloxby, "Hâlâ taşınmaya kararlı mısınız?" diye sordu.

"Evet," dedi Agatha umutsuzca. Eski hırsı ve hevesinin birazının tekrar içine dolmasını arzu ediyordu. "Emlakçılar bu sabah eve satılık tabelasını asacaklardı."

Bayan Bloxby, fincanının kenarından ona baktı. "İşlerin böyle gelişmesi ne tuhaf Bayan Raisin. Buraya gelmenizin ilahi takdir olduğuna inanıyordum."

Agatha ürkmüş gibi bir ses çıkardı.

"İlk başta sizin fayda görmeniz için buraya gönderildiğinizi düşünmüştüm. Gerçek sevgiyi ve şefkati hiç tatmamış bir hanımefendi gibi görünmüştünüz bana. Üzerinizde yalnızlığın ağırlığını taşıyormuş gibiydiniz."

Agatha ona büyük bir utançla bakıyordu.

"Sonra Bay Cummings-Browne'ın ölümü gerçekleşti. Kocam da polis gibi bu olayın bir kaza olduğunu düşünmeye devam ediyor. Bense suçluyu bulmanız için buraya sizi Tanrı'nın gönderdiğine inanmıştım."

"Yani bu olayın cinayet olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Düşünmemeye çalıştım. Kaza olduğuna inanmak ve eski hayatımıza dönmek çok daha kolay olurdu tabii. Ama bir şey var. Farklı bir hava, *yanlış* bir şeyler var. Bu köyde kötülük olduğunu hissediyorum. Şimdi siz de gidiyorsunuz. Soru soran, umursayan hiç kimse kalmayacak. Kötülük de burada hükmünü sürdürecek. İsterseniz bana ahmak ya da batıl inançlı deyin ama bir insanın canını almanın, kanun tarafından cezalandırılması gereken ağır bir günah olduğuna inanıyorum." Küçük bir kahkaha attı. "Bu yüzden eğer ortada bir cinayet varsa suçlunun ortaya çıkması için dua ediyorum."

"Peki elinizde somut bir kanıt yok mu?" diye sordu Agatha.

Kadın kafasını iki yana salladı. "Sadece hislerim var. Siz gittiğiniz için öyle de kalacak. Bu arada, Bill Wong'un da benimle aynı şüpheleri paylaştığını hissediyorum."

"Bu meselenin peşini bırakmamı söyleyen oydu!"

"Çünkü sizi seviyor ve zarar görmenizi istemiyor."

Agatha bu konuşmayı kafasında evirip çevirerek eve döndüğünde satılık tabelasının bahçeye konmuş olduğunu gördü. Bu, ona köyü çoktan terk ettiği hissini vermişti.

Büyük bir defterle kalem çıkartıp mutfak masasına oturdu ve köye adım attığından beri gerçekleşen her şeyi yazmaya başladı. Uzun günün sıcaklığı azalmak bilmeden devam ederken o da hızla yazmaya devam ediyor, arada bir notlarına bakarak bir ipucu arıyordu. Bir süre sonra durup kalemi kâğıda vurdu. İlk olarak, kafasına takılan küçük bir şey vardı. Ceset, pazar günü bulunmuştu. Salı günü ise —salı günü olmalıydı çünkü Bayan Cummings-Browne'ın, Quicherie'ye dava açmayacağını polis ona çarşamba günü söylemişti— sevdiği insanı kaybetmiş olan dul kadın, *bizzat* Chelsea'ye gitmişti. Agatha arkasına yaslanıp kalemin arkasını ısırdı. Kadınınki tuhaf bir davranış değil miydi? Kocası yeni öldürülmüş, ıstırap çekmekte olan bir insan, herkes onun ne kadar acı çektiğinden bahsederken nasıl enerji toplayıp da Londra'ya gidebilirdi? Sadece telefon da edebilirdi. Neden? Agatha mutfaktaki saate baktı. Bayan Cummings-Browne, Bay Economides'a tam olarak ne *demişti*? Agatha telefona gidip ahizeyi kaldırdı, sonra tekrar yerine bıraktı. Akrabalarından birinin kaçak olarak çalıştığını itiraf etmiş olsa da Yunan adam ona karşı hâlâ çekimserdi. Dükkân akşam sekize kadar açık oluyordu. Agatha arabasına atlayıp şehre gitmeye ve dükkânı kapatmadan önce adama yetişmeye karar verdi.

Tam kapıyı arkasından kilitleyip dönmüştü ki yaban gelinciğine benzeyen bir baba, tombul bir anne ve iki sivilceli ergenden oluşan bir ailenin kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Eve bakmaya geldik," dedi adam.

"Bakamazsınız," dedi Agatha, ailenin yanından hızla geçerken.

"Ama satılık tabelası var," diye yakındı baba.

Agatha, "Ev çoktan satıldı," diye yalan söyleyip tabelayı yerde çakılı olduğu yerden çıkartıp çimenlerin üstüne attı. Sonra arabasına bindi ve aileyi arkasında bırakarak gaza bastı.

Boş ver gitsin, diye düşündü. *Köydeki o araziyi bırakmak istemezdim zaten.*

Trafiğin çoğu diğer yöne aktığı için Londra'ya vaktinde yetişti ve Quicherie'nin dışındaki ikili sarı çizginin üzerine park etti.

Dükkâna girdiğinde Bay Economides kişleri koyduğu soğutulmuş rafı temizlemekle meşguldü. Dönüp Agatha'ya bakarken gözlerinde yine o ihtiyat belirdi.

"Sizinle konuşmak istiyorum," dedi Agatha açıkça. "Merak etmeyin," diye yalan söyledi sonra. "İçişleri Bakanlığı'nda arkadaşlarım var, size bir zarar gelmeyecek."

Adam önlüğünü çıkartıp tezgâhın ön kısmına geçti ve birlikte küçük masalardan birine oturdular. Bay Economides bu sefer kahve ikram etmedi. Siyah gözleriyle kederli bir şekilde ona bakıyordu.

"Bakın, Bayan Cummings-Browne sizi ziyarete geldiğinde aranızda tam olarak ne geçtiğini anlatmanızı istiyorum."

"Bu meseleyi unutamaz mıyız artık?" diye yalvardı adam. "Her şey sonlandı işte. Londra gazetelerine çıkmadı bile."

"Bir adam zehirlendi," dedi Agatha. "Göçmen bürosunu kafanıza takmayın. Sizi bu işin dışında tutacağım. Sadece anlatın."

"Pekâlâ. Kadın buraya sabahtan geldi. Hangi gün olduğunu unuttum ama sabah olduğunu hatırlıyorum. Bana bağırıp kocasını zehirlediğimi, beni dava edip her şeyimi elimden alacağımı söyledi. Sizin aldığınız kişten bahsetti. Ağlayıp masum olduğumu söyledim ona. Kendimi onun merhametine teslim ettim. Kişin benimkilerden biri olmadığını, Devon'dan getirdiğimi açıkladım. Kuzenimin bütün sebzeleri kendi bahçesinde yetişirip dükkânında kullandığını söyledim. Su baldıranı onun ıspanaklarının arasına karışmış olmalıydı. Kadına, kuzenimin damadının durumunu anlattığımda sessizleşti, ardından sinir-

lerinin çok bozuk olduğunu, ağzından çıkanı kulağının duymadığını söyledi. Değişik bir kadındı; sakin ve hüzünlüydü. Benim ve kuzenimin aleyhinde bir şey yapmayacağını söyledi… Ama ertesi gün tekrar geldi."

"Ne?"

Agatha parmaklarını heyecanla birbirine dolayarak öne eğildi.

"Eğer kişi Devon'dan getirdiğimi söylersem fikrini değiştirip beni dava edeceğini, ayrıca akrabamı göçmen bürosuna şikâyet edip sınır dışı edilmesini sağlayacağını söyledi."

"Tanrım!" Agatha ona şokla baktı. "Bu kadın delirmiş olmalı!" O sırada dükkâna iki kişi girince Bay Economides ayağa kalktı. "Kimseye söylemeyeceksiniz, değil mi? Sizinle daha önce konuşmamın sebebi, bu meselenin sona ermiş olduğunu düşünmemdi."

"Hayır, hayır," dedi Agatha hızla.

Sonra dışarıdaki sıcaklığa adım atıp arabasına bindi ve kafası karmakarışık haldeyken, otomatik olarak Cotswolds'a sürdü. Vera Cummings-Browne, kişin Devon'dan geldiğini polisin bilmesini istememişti. Neden?

O anda kafasında bir ampul yandı. Zehirli bitkilerle alakalı kitaptaki bir bölüm gelmişti aklına. "Su baldıranı, İngiltere'nin sulak bölgelerinde yetişir… Doğu Anglia, Batı Midlands ve güney İskoçya'da bulunur." Burada Devon geçmiyordu.

Ama bir dakika. Polis detaylı inceleme yapmıştı. Kadının mutfağını ve boru sistemini bile su baldıranı var mı diye aramışlardı. Ayrıca Vera Cummings-Browne'ın, su baldıranını palmiyeden ayıramayacağını söylemişlerdi. Ama o da tıpkı Agatha'nın yaptığı gibi bir kitap bulup bakmış olamaz mıydı? Eğer baktıysa neye benzediğini ve nereden bulunabileceğini görebileceği gibi Devon'da bulunamayacağını da görürdü.

Agatha eve döndüğünde Bill Wong'u aramayı düşündü ama sonra vazgeçti. Genç dedektifin ona vereceği cevaplar belliydi. Vera'nın evinde su baldıranına rastlanmadığını, Agatha'nın, kafasını ölüme çok takmış olduğu için Economides'ı görmeye gittiğini söyleyecekti.

Agatha emlakçının tabelasını tekrar yerine takıp iyi bir uyku çekmek için yatağa girdi ama günlerdir sıcağa maruz kalan evinin duvarları etrafa şömine gibi sıcaklık yayıyordu.

Uyandığında Agatha kendisini yorgun ve cansız hissediyordu ama görev duygusuyla tekrar notlarını çıkarttı ve yeni bulduklarını yazdı.

Su baldıranı. O anda aklına gelen düşünceyle bir an sarsıldı. Peki ya yerel kütüphane? Vera Cummings-Browne'ın oradan zehirli bitkilerle alakalı bir kitap alıp almadığını bilirler miydi? Kayıt tutuyorlar mıydı acaba? Mutlaka tutuyor olmalıydılar! Yoksa aldıkları kitapları geri getirmeyen insanları nereden bulacaklardı?

Agatha kütüphaneye doğru yürürken kıyafet tarzının iyice değişmeye başladığını fark etti. Londra'dayken, Joan Collins ya da diğer İngiliz güzellerindense Margaret Thatcher'ı örnek alır ve hep tertemiz elbiseler ve döpiyesler giyerdi. Şimdiyse üstünden dökülen basma bir elbise içindeydi ve çıplak ayaklarında sandaletler vardı.

Kütüphane taştan yapılmış, alçak bir binaydı. Kapısının üzerindeki levhada yazanlara göre eskiden köyün düşkünlereviydi. Agatha kapıyı itip içeri girince görevli kadını tanıdı. Bu, Carsely Hanımlar Topluluğu'ndan Bayan Josephs'ti.

Bayan Josephs neşeyle gülümsedi. "Aradığınız belirli bir şey var mı Bayan Raisin? En son Dick Francis kitabı yeni geldi."

Agatha direkt konuya girdi. "Bay Cummings-Browne'ın ölümüne çok üzüldüm."

BELONGS TO KARTUS TEAM

"Hepimiz üzüldük," diye mırıldandı Bayan Josephs.

"Öyle bir hatanın bir daha olmasını hiç istemem," dedi Agatha. "Zehirli bitkilerle alakalı bir kitabınız var mı?"

"Bir bakayım." Bayan Joseph heyecanlı bir şekilde, bir yığının arasından bir mikrofiş çıkartıp görüntüleme perdesine yerleştirdi. "Evet. *Britanya Adaları'ndaki Zehirli Bitkiler* adında bir kitap var. K-543 numarada. Solunuzda, pencerenin hemen yanında Bayan Raisin."

Agatha rafları karıştırıp en sonunda kitabı buldu ve açıp üzerine damgalanmış tarihlere baktı. Cummings-Browne'ın ölümünden on gün önce ödünç alınmıştı. Yine de…

"Bu kitabı en son kimin aldığını söyleyebilir misiniz Bayan Josephs?"

"Neden?" Kütüphaneci kaygılanmış görünüyordu. "Umarım Bayan Boggle değildir. Eğer oysa *kesin* sayfaları reçelle yapış yapış yapmıştır."

Agatha, "Yöredeki zehirli bitkiler hakkında bir sunum hazırlamak istiyorum da," diye uydurdu. "Bu kitabı alan kişi de benim gibi konuyla ilgili olabilir diye düşündüm." Konuşurken kitaptaki resimlere bakıyordu.

"Ah, anladım. Bir bakayım. Biz hâlâ eski moda kart sistemini kullanıyoruz da." Uzun çekmeceleri açıp kartları karıştırdı ve üstünde zehirli bitkiler yazanı çıkardı. "Kitabı en son 27 numaralı kartın sahibi almış. Kütüphanemizin pek üyesi yoktur. Korkarım ki burası *televizyoncu* bir köy. Bir bakalım, 27 numara… Ah, Bayan Cummings-Browne'mış!" Ağzı bir karış açık kalan kadın gözlüklerinin ardından Agatha'ya baktı.

O anda kütüphanenin kapısı açıldı ve içeri Vera Cummings-Browne girdi. Agatha hemen kitabı alıp yerine koydu, sonra neşeyle Bayan Josephs'e döndü. "Dick Francis kitabı hakkında size dönüş yapacağım."

"İlk önce kütüphaneye üye olmalısınız Bayan Raisin. Size kart çıkartmamı ister misiniz?"

"Daha sonra," diye mırıldandı Agatha. Omzunun üstünden baktığında Vera'nın birkaç adım ötede, geri getirilmiş kitaplara bakmakta olduğunu gördü. "Tek kelime etmeyin," diye tısladıktan sonra hızla kütüphaneden çıktı.

Demek kadın su baldıranı hakkında bilgi sahibiydi, diye düşündü zafer kazanmışçasına. Nasıl bir şey olduğunu da kesinlikle biliyor olmalıydı. Kitaptaki o renkli çizimi kendisi de gayet net hatırlıyordu. O anda ana caddenin ortasında olduğu yerde kalakaldı. Kasap dükkânından çıkan yakışıklı, orta yaşlı bir adamın kendisine merakla bakmakta olduğunu görerek şaşkınlığa uğramıştı.

Bir yandan da yakın zaman önce su baldıranını gördüğünü düşünüyordu. Siyah-beyaz formda görmüştü ama nerede ve ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu. Beynini kurcalamaya devam ederek eve doğru yürümeye başladı.

Sonra, bahçe kapısına geldiği anda hatırladı. Slayt gösterisi. Bay Jones'un slayt gösterisinde, Bayan Cummings-Browne'ın yarışma ödülünü aldığı fotoğraf vardı. Kadın sanatsal bir çiçek düzenlemesi yapmış, vahşi çiçeklerle bahçe çiçeklerini bir araya getirmişti ve… Tanrı aşkına, *bunların tam ortasında bir parça su baldıranı duruyordu!*

Az önceki yakışıklı adam, bir zamanlar Bayan Barr'ın kaldığı evin kapısına gelmişti. Demek evin yeni sahibi James Lacey buydu.

"Jones'u bulmam lazım," dedi Agatha yüksek sesle. "Jones'u bulmam lazım."

Kaçık, diye düşündü James Lacey. *Böyle bir komşuyla ne yaparım bilmiyorum.*

Sonra Agatha, Harvey'e gitti. "Fotoğrafçı Bay Jones'u nasıl bulabilirim?" diye sordu.

"Mill Pond Edge'de ikinci evde kalıyor," dedi kasadaki kadın. "Havada görülmemiş bir sıcaklık var, değil mi Bayan Raisin?"

"Havayı boş verin şimdi," dedi Agatha kızgınlıkla. "Şu Mill Pond Edge nerede?"

"Kapıdan çıkınca sağınızdaki ikinci sokak."

"Sıcağın hepimizi etkilediğini biliyorum," dedi Harvey's'deki kadın daha sonra Bayan Cummings-Browne'a. "Ama Bayan Raisin'in bana öyle kaba konuşmasına hiç gerek yoktu. Ona sadece Bay Jones'un nerede yaşadığını söylüyordum."

Agatha şanslıydı ki Bay Jones'u evde bulabilmişti. Adam bahçeciliği çok sevdiği için zamanını genelde yerel bitki üretim çiftliklerini gezmekle geçiriyordu çünkü. Fotoğraflarını düzenli bir şekilde sakladığı yere bakınca Agatha'nın istediği fotoğrafı hemen buldu.

Agatha fotoğraftaki çiçek aranjmanına hevesle baktı. "Bu birkaç gün bende kalsa sizin için sorun olur mu?"

"Yok, sorun olmaz," dedi adam.

Bunun üzerine Agatha onu Bayan Cummings-Browne'a bir şey söylememesi için uyarmayı unutarak hızla evden çıktı.

Kese kâğıdı zarftaki fotoğrafı sıkıca tutarak Red Lion'a girdiğinde beyni düşüncelerle doluydu.

O bir duble cin tonik sipariş ederken birileri, "Birisi şu Çinli dedektifin elinde bir sepetle sizin eve doğru gittiğini görmüş," dedi.

Agatha kaşlarını çattı. Bill'e bir şey anlatmak istemiyordu. Henüz olmazdı. Önce tüm bilgileri toparlamalıydı.

Bill Wong hayal kırıklığıyla Agatha'nın kapısından geri çekildi ve satılık tabelasına kaşlarını çatarak baktı. Kadının hata yaptığından emindi. Sepetin içinde kısık bir miyavlama sesi geldi.

"Şşş," dedi Bill nazikçe. Agatha'ya bir kedi getirmişti. Annesinin kedisi yavrulamıştı ve Bill, bu minik yaratıkların başına kötü bir şey geldiğini görmeye katlanamayacağı için onları arkadaşlarına hediye olarak vermeye başlamıştı.

Yan evin önünden geçerken James Lacey'yi gördü. "Günaydın," dedi ona. Carsely'nin bu yeni sakinini dikkatle incelerken Agatha'nın adam hakkında ne düşündüğünü merak etti. James Lacey, orta yaşlı her kadını etkileyebilecek kadar yakışıklıydı. Boyu 1.80'den fazlaydı, güçlü ve bronz bir yüzü ve parlak mavi gözleri vardı. Modaya uygun şekilde kesilmiş gür, siyah saçlarında sadece birkaç gri tel vardı. "Komşunuz Bayan Raisin'e bakmıştım," diye devam etti.

"Sanırım sıcaklık onu bayağı etkilemişti," dedi James, üst sınıftan olduğunu belli eden bir sesle. "Yanımdan geçerken kendi kendine, "Bay Jones, Bay Jones," diye mırıldanıyordu. Bu Bay Jones kimse adama üzüldüm doğrusu."

"Her neyse, ona bu kediyi getirmiştim," dedi Bill. "Hediye olarak. Kedi evde yetişti ve kum kabı da yanında. Rica etsem döndüğünde bunları Bayan Raisin'e verebilir misiniz? Benim adım Bill Wong."

"Olur. Ne zaman döner biliyor musunuz?"

"Çok uzun sürmez," dedi Bill. "Arabası burada."

Adama kutudaki kediyi ve kum kabını verip oradan ayrıldı. *Jones, ha*, diye düşündü. *Bu kadın yine neyin peşinde?*

Çikolata almak için Harvey's'e gittiğinde kasadaki kadına, "Bay Jones kim?" diye sordu.

"Siz de mi yahu?" Dedi kadın tersçe. "Bayan Raisin de az önce gelip onu sordu. Bana karşı çok kabaydı. Hepimiz sıcaktan etkileniyoruz ama o şekilde davranmanın lüzumu yok."

Bill, kadının yakınmaları bitene kadar sabırla bekledikten sonra Bay Jones hakkında bilgi aldı. Bunu neden yaptığını bil-

miyordu ama Agatha Raisin'in ortalığı karıştırma kabiliyeti olduğunu çok iyi biliyordu.

Eve dönerken Agatha'nın morali bozuktu. Olanları kafasında evirip çevirirken davayı çözdüğünü sanmıştı ama bara gittiğinde o koca duvar yine karşısına çıkmıştı. Bayan Cummings-Browne'ın evinde o kişi pişirmesinin imkânı yoktu. Pişirmiş olsaydı polis kesinlikle bir iz bulurdu.

Bitkince eve girdi. Bu meseleyi kafasındaki bir rafa kaldırıp bir vantilatör falan almak için Moreton'a gitmesi gerekiyordu.

O sırada kapısı tıklatıldı. Güvenlik elemanları tarafından kapıya yerleştirilmiş delikten baktığında bir adamın ekoseli gömleğini gördü. Zinciri çıkarmadan kapıyı araladı.

"Bayan Raisin," dedi adam. "Ben yeni komşunuz James Lacey."

"Ah." Agatha adamın etkileyici bedenini baştan aşağı süzdü. Ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Bay Wong diye biri geldi ama siz evde yoktunuz."

"Polis şimdi ne istiyormuş?" dedi Agatha sinirli bir şekilde.

"Onun polis olduğunu bilmiyordum. Sivil kıyafet giymişti. Benden size bu kediyi vermemi istedi."

"Kedi mi?" dedi Agatha şaşkınlıkla.

Adam sabırla, "Evet, kedi," derken onun gerçekten kaçık olduğunu düşünüyordu.

Agatha zinciri çıkartıp kapıyı açtı. Üzerinde bol bir elbise olduğu ve bacak tüylerini almadığı o anda kafasına dank etse de, "İçeri gelin," dedi.

Birlikte mutfağa geçtiklerinde Agatha diz üstü çöküp sepeti açtı. Minik bir tekir kedi sepetten çıkıp esneyerek etrafına ba-

kındı. "Ne tatlı bir şey," dedi James Lacey, kapıya doğru ilerlerken. "Eh, izin verirseniz ben gideyim Bayan Raisin."

"Kalmaz mısınız? Bir fincan kahve ikram edeyim."

"Hayır, gerçekten gitmem gerek. Ah, kapınızda biri var."

"Biraz bekleyebilir misiniz?" dedi Agatha. "Ben kapıya bakarken kediye göz kulak olursunuz."

Adama cevap verme fırsatı vermeden mutfaktan çıktı ve kapıyı açtı. Karşısında, sıcağa rağmen bir ilkbahar günü gibi taptaze görünen bir kadın duruyordu. Beyaz, pamuklu bir elbise giymiş ve incecik beline kırmızı deri kemer bağlamıştı. Bronz bacaklarında tüy yoktu. Yüksek bir meblağ karşılığı boyandığı belli olan sarı saçları güneşin altında parlıyordu. Kırklı yaşlarında görünüyordu. Zeki olduğunu gösteren bir yüzü ve ela gözleri vardı. *Bu kadın tam da yeni yakışıklı komşumuzun dikkatini çekecek tipte biri*, diye düşündü Agatha.

"Ne var?" dedi kadına.

"Eve bakmaya gelmiştim."

"Ev satıldı. Hoşça kalın." Agatha kapıyı kadının yüzüne kapattı.

Kendisini hiç olmadığı kadar rüküş hissederek mutfağa döndüğünde, James Lacey, "Eviniz satıldıysa emlakçılarınızdan dışarı satıldı tabelası asmalarını istemelisiniz," dedi.

"Kadının görünüşünü beğenmedim," diye mırıldandı Agatha.

"Öyle mi? Bana oldukça hoş göründü."

Agatha ardına kadar açık mutfak kapısına baktı. Kapıdaki kişi buradan tabii ki net bir şekilde görülebiliyordu. Kızardığını hissetti.

"Artık gerçekten gitmeliyim," dedi adam. Sonra Agatha karşı çıkamadan kaçıp gitti.

Kedi, yalvarır gibi zayıf bir ses çıkardı. "Seninle ne yapacağım ben?" dedi Agatha bitkince. "Bill Wong ne düşünüyordu acaba?"

Bir fincan tabağına biraz süt koyup kedinin yalamasını izlemeye başladı. Eh, kediden nasıl kurtulacağına karar verene dek onu beslemeye devam edecekti. Tekrar sıcak havaya çıktı. Bahçede çalışmakta olan yeni komşusu onu görünce belli belirsiz gülümsedi, sonra evine girdi.

Kahretsin, diye düşündü Agatha öfkeyle. Bütün kadınların ellerinde hediyelerle adamın kapısında belirmesine şaşmamalı. Harvey'ye gitti ve kasadaki kadının incinmiş bakışları altında kedi maması, birkaç kutu süt ve kedi kumu aldı.

Eve döndüğünde kediye mama verdi, ardından bir fincan kahve alıp bahçeye çıktı. Yakışıklı komşusu yüzünden cinayetle alakalı bütün düşüncelerini unutmuştu. Keşke düzgün giyinmiş olsaydı. Keşke adam, evi görmeye gelen o kadına öyle kaba davrandığını duymamış olsaydı.

Yavru kedi güneşte dönüp dururken Agatha onu karamsar bir şekilde izledi. O da adam için bir pasta alsaydı keşke. Aslında hâlâ alabilirdi. Kediyi kucaklayıp içeri koydu ve Harvey'ye gitti ama o gün dükkânın erken kapanma günü olduğunu gördü.

Moreton'a gidip pasta alabilirdi ama evde yapılmış bir şey götürmesi daha iyi olurdu. Sonra aklına okuldaki derin dondurucu geldi. Carsely kadınları, etkinlikler için hazırladıkları hamur işlerini orada saklıyorlardı. Oradan bir şeyler *ödünç alması* sorun olmazdı. Sonra eve gidip güzelce giyinerek pastayı komşuya götürürdü.

Okul binası neyse ki boştu. Mutfağa gidip temkinli bir şekilde dondurucunun kapağını kaldırdı. İçinde her çeşit hamur işi vardı. Tartlar, pandispanyalar, çikolatalı kekler, sünger kekler ve —Agatha ürperdi— kiş bile vardı.

Kendisini koca bir hırsız gibi hissederek büyükçe bir çikolatalı kek aldı ve bir yerden birinin çıkmasını bekleyerek etrafına bakındı. Dondurucu kapağını yavaşça kapattıktan sonra donmuş keki yanında getirdiği naylon torbaya koydu ve eve döndü.

Duş alıp saçlarını yıkadıktan sonra parlayana kadar taradı. Üstüne beyaz yakalı, kırmızı bir elbise geçirip taba rengi topuklu sandaletlerini giydi, kediye biraz daha süt verdi, keki sarılı olduğu streçten çıkarıp mikrodalgada ısıttı ve bir tabağa yerleştirip James Lacey'nin evine yollandı.

"Ah, Bayan Raisin," dedi adam, kapıyı açınca. Keki isteksizce kabul etti. "Ne kadar naziksiniz. İçeri girmek ister misiniz? Ya da belki de…" diye ekledi umutla. "Çok meşgulsünüzdür."

"Hayır, hiç meşgul değilim," dedi Agatha neşeyle.

Adamın arkasından oturma odasına geçerken Agatha'nın meraklı gözleri sağa sola oynuyordu. Her yerde kitaplar vardı. Bazıları raflara yerleştirilmişti, bazıları da yerdeki açık kutuların içinde duruyordu.

"Burası kütüphane gibi," dedi Agatha. "Sizin asker olduğunuzu sanıyordum."

"Eski askerim. Şimdi emekli oldum ve ordu tarihiyle alakalı kitap yazacağım." Üzerinde bir kelime işlemci bulunan masaya işaret etti. "Bana biraz izin verirseniz, bu leziz kekin yanına kahve yapacağım. Siz hanımlar hamur işinde bir harikasınız."

Agatha derisi yıpranmış bir tekli koltuğa yerleşti ve bacaklarını sergilemek için eteğini hafifçe kaldırdı.

Agatha Raisin bir erkeğe ilgi duymayalı yıllar geçmişti. Hatta James Lacey'yi görene dek hormonlarının uykuda olduğundan ya da öldüğünden emindi. Ama şimdi ilk randevusuna çıkan liseli bir kız gibi heyecanlıydı.

Seçtiği kekin güzel olmasını umuyordu. Okuldaki mutfağı hatırladığı için şanslıydı.

O anda aklına gelen bir şeyle donakaldı ve koltuğun deri kolçaklarını sıktı. Mutfak. Okul mutfağında fırın var mıydı? Sonu gelmeyen hayır işi etkinliklerinde çay salonunda ikram edilecek hamur işlerini ısıtmak için mikrodalga vardı.

Okula tekrar girmeliydi. Koltuktan hızla kalktı ve tam James Lacey elindeki tepside bir kahve demliği ve iki fincanla odaya girerken evden çıktı.

Adam tepsiyi dikkatlice masaya koyup ön kapıdan dışarı baktı.

Agatha Raisin eteklerini kaldırmış, sanki cehennem zebanileri tarafından kovalanıyormuşçasına Leylak Patikası'nda koşuyordu.

Akraba evliliğinden doğmuş olmalı, diye düşündü James Lacey. Sonra oturup kekten bir dilim kesti.

Agatha okulun mutfağına girip hararetle etrafına baktı. Görmeyi umduğu şey, büyük bir gazlı fırın orada duruyordu. Eviyenin yanındaki alçak dolapları açtığında kaplar, tabaklar, kâseler, turta kalıpları, tencereler ve tavalarla dolu olduklarını gördü.

Birden oturuverdi. Kiş böyle yapılmış olabilirdi işte. Kesin böyle yapılmıştı.

Hafızasını yokladı. Açık artırma günü Bayan Mason mutfaktaydı mesela. Taze kek yapmıştı. Yani mutfak yemek yapmak için de kullanılıyordu. Ama kiş yarışmasının olduğu gün Vera Cummings-Browne'ın orada kiş pişirdiğini insanlar hatırlamaz mıydı?

Ama o gün pişirmek zorunda değildi. Daha önce pişirip dondurucuya yerleştirmiş, zamanı gelene kadar da kimsenin almamasına dikkat etmiş olabilirdi. Agatha'nın kişinin geri kalanları, çay salonundaki diğer ikramlarla birlikte çöpe atılmış

BELONGS TO KARTUS TEAM

olmalıydı. Vera'nın tek yapması gereken zehirli kişini dondurucudan çıkartıp eve götürmek, mikrodalgada ısıtmak ve yarışmadaki kiş gibi görünsün diye bir dilimini kesmekti. Kestiği bu dilimi de dışarı çıktığı bir ara atmış olmalıydı. Agatha, adli tıpçıların, kadının kıyafetlerinde zehirli kırıntılar aramadığına bahse girerdi.

Peki bunu nasıl kanıtlayacaktı?

Kadınla yüzleşmem gerek, diye düşündü. *Ses kaydı için üzerime kablo takabilir, yaptıklarını ona itiraf ettirebilirim.*

12

Bay James Lacey sıkıntılı bir şekilde penceresinden dışarı baktı ve Agatha Raisin'in hızlı adımlarla geri geldiğini gördü. Kadının dudakları ses çıkarmadan oynayıp duruyordu. Bay Lacey hemen perdelerin arkasına saklandı ama neyse ki kadın onun evinin önünden geçip gitti. Kısa süre sonra yan evin kapısının sertçe kapanma sesi duyuldu.

Bay Lacey onun ziyareti devam ettirmeye geleceğini düşündü ama akşam çökmeye başladığında kadından hâlâ ses yoktu. Akşamın ilk saatlerinde kadının arabasının motor sesini duydu, sonra da onun evinin önünden geçmesini izledi. Ona ne bakmış ne de el sallamıştı.

Bay Lacey çalışmalarına geri döndü; ta ki birisinin ivedi adımlarla sokakta ilerlediğini duyana dek. Çitin üzerinden baktığında Agatha'nın bu sefer yürüyerek eve döndüğünü gördü ve eğilip çitlerin arkasına saklandı. Ama kadın kendi evine girip yine kapısını çarparak kapattı.

Bir saat sonra Bay Lacey işi bırakıp yatmak için eve girmeye hazırlanıyordu ki bir polis arabasının gelip Agatha'nın kapısında durduğunu gördü. Araçtan, biri Bill Wong olan üç adam indi. Evin kapısını yumrukladılar ama her nedense gizemli Bayan Raisin kapıyı açmadı. Bay Lacey, Bill Wong'un, "Arabası burada değil. Belki Londra'ya gitmiştir," dediğini duydu.

Tüm bunlar çok tuhaftı. Bay Lacey, Agatha'nın bir suçtan ötürü aranıp aranmadığını merak etti. Ya da belki de bir akıl hastanesi kaçağıydı.

Agatha evinde yere çökerek saklanıp polisin gitmesini bekledi. Arabasını, Bill Wong kapıya gelirse diye özellikle Carsely dışındaki tepelerden birinde yol kenarına saklamıştı. Vera Cummings-Browne'ın katil olduğuna dair somut kanıtlar bulmadıkça Bill Wong'la karşılaşmak istemiyordu. Yatak odasının camından bakıp üç polisi kapıda gördüğünde biraz korkmuştu ama John Cartwright bulundu diye haber vermek için geldiklerini varsaymıştı. O konular bekleyebilirdi. Dedektif Agatha Raisin, Büyük Kiş Gizemi'ni tek başına çözmek üzereydi.

Ertesi sabah James Lacey, bütün yabani otları söküp atmış olmasına rağmen kendisini bahçesinin biraz daha bakıma ihtiyaç duyduğuna ikna etti. Gerçekten de küçük çimenliğin biçilmesi gerekiyordu. Bu yüzden gereken araç gereci alıp dışarı çıktı. Bu esnada bir gözünü merakla yan evin kapısında tutuyordu.

Kısa süre sonra beklediği şeyi gördü. Agatha evden çıkıp sokakta ilerlemeye başladığında bu sefer Bay Lacey çitlerin üzerinden eğildi.

"Günaydın Bayan Raisin," diye seslendi.

Agatha ona döndü, kısaca "Günaydın," dedi ve yürümeye devam etti. *Aşk bekleyebilir*, diye düşünüyordu.

Arabasını bıraktığı yere gitti ve parlak güneşin alnında Moreton-in-Marsh, Chipping Norton ve Woodstuck üzerinden Oxford'a geçti. Arabayı St. Giles'a park edip Cornmarket Caddesi'nden yürüyerek Westgate Alışveriş Merkezi'ne gitti ve aradığı dükkânı buldu. Gövdesine bağlayabileceği ve cebine koyduğu kumandasıyla kontrol edebileceği, küçük ama pahalı bir ses kayıt cihazı ve iç cepleri olan bol bir erkek montu satın aldı.

"Hadi bakalım, iş başına," diye mırıldandı, Carsely'ye doğru sürerken. "Umarım sürtük yine Toskana'ya gitmemiştir."

Chipping Norton'dan çıkıp bir tepeyi aştıktan sonra ufukta kara bulutların belirdiğini gördü ve polisle karşılaşma riskine rağmen arabayla direkt eve gitmeye karar verdi.

Eve girdiğinde kedi yakınma gibi bir sesle onu karşılayınca Agatha ona süt ve mama vermek için hazırlıkları birkaç dakika erteledi. Sonra onu güneşin altında oynaması için bahçeye götürüp kendisi ses kayıt cihazını üzerine bağlamaya girişti. Kumandayı cebine yerleştirdikten sonra cihazın düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol etti.

Şimdi Vera Cummings-Browne'ı ziyaret vaktiydi.

Vera'nın evine gidip kapıyı çaldığında cevap alamayınca hayal kırıklığına uğradı. Harvey's'e gidip nerede olduğunu bilen olup olmadığını sorunca oradaki kadınlardan biri Bayan Cummings-Browne'ın alışveriş için köy dışına çıktığını söyledi. Agatha homurdandı. Şimdi beklemek zorundaydı.

Mircester Polis Karakolu'nda Dedektif Başkomiser Wilkes, Bill Wong'un masasına gitti. "Arkadaşın Bayan Raisin'i arayıp John Cartwright'ı bulduğumuzu söyledin mi?"

"Unuttum," dedi Bill. "Şu fotoğrafı incelemekle ilgileniyordum." Vera Cummings-Browne'ın çiçek düzenleme alanında ilk ödülünü aldığı anı gösteren siyah-beyaz fotoğrafı kaldırdı.

"Nedir o?"

"Dün Bayan Raisin bunun peşindeymiş. Köyde Bay Jones diye birini aradığını duydum ve ortalığı karıştırıp karıştırmadığını öğrenmek için ben de adamı ziyaret ettim. Bayan Raisin ondan bir fotoğraf almış. Adam bana elindeki negatifi gösterdi. Ben de alıp şimdi bastırdım. Şuradaki şey..." Bill tombul parmağını çiçek aranjmanının tam ortasına bastırdı. "... tam olarak su baldıranına benziyor. Bayan Cummings-Browne'ın hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ettiği bitki yani. Bayan Raisin bir şeyler bulmuş gibi. Oraya gitsem iyi olacak."

Agatha, bu sıcağın alnında daha kaç kez Vera'nın evine yürüyüp kapıyı çalarak cevap alamayacağını merak ediyordu. Giydiği montun içinde terlemeye başlamıştı artık.

Bir süre geçince en sonunda kadının Range Rover'ının, evinin önündeki çakıl taşlarının üstüne park edilmiş olduğunu gördü.

Hızla artan bir heyecanla gidip kapıyı tıklattı.

Uzun bir sessizlik oldu ve bunu bir gök gürlemesi takip etti. Agatha kapıyı tekrar çaldı. Bir perde hafifçe kıpırdadı, sonra kapı açıldı.

"Ah, Bayan Raisin," dedi Bayan Cummings-Browne tatlı bir sesle. "Ben de tam dışarı çıkmaya hazırlanıyordum."

"Sizinle konuşmak istiyorum," dedi Agatha hırçın bir tavırla.

"Peki, biraz bekleyin de arabayı içeri çekeyim. Yağmur yağacak gibi görünüyor."

Agatha'nın içinde küçük bir şüphe belirdi. Vera gayet sakin görünüyordu. Gerçi onun neden geldiğini bilmesinin imkânı yoktu.

Yine de işini sağlama almak için onunla birlikte dışarı çıkıp arabayı sıra sıra evlerin sonundaki garaja sokmasını izledi.

Vera hızlı adımlarla geri geldi. "Bir fincan çay için vaktim var Bayan Raisin. Sonrasında cidden gitmek zorundayım. Ancombe'da bir çiçek aranjmanı yarışması düzenliyorum. Birilerinin o aptal köylü kadınlarına ne yapılacağını göstermesi gerek."

Çay yapmak için mutfağa girdi. "Siz oturma odasına geçip oturun Bayan Raisin. Ben de hemen çay koyup geliyorum."

Agatha küçük odada oturup etrafına bakındı. Her şey burada olmuştu. Ani bir şimşek karanlık odayı aydınlattı, ardından sağır edici bir gök gürültüsü duyuldu.

"Burası ne kadar karanlık olmuş!" diye bağırdı Vera, hazırladığı tepsiyle odaya gelince. "Süt ve şeker ister misiniz Bayan Raisin?"

"İstemem," dedi Agatha tersçe. "Sadece çay istiyorum." Şimdi konuşma vakti gelmişti ama lafa giremeyecek kadar utanıyordu. Basma elbisesi, güzelce şekillendirilmiş saçlarıyla Vera oldukça *normal* görünüyordu.

"Pekâlâ, Bayan Raisin," dedi neşeyle. "Ne için gelmiştiniz? Yeni bir açık artırma mı düzenleyeceksiniz yoksa? Bu arada, hava da *soğumaya* başladı sanki. Şömine hazırdı, hemen bir kibrit yakayım bari. Aslında şömine *haftalardır* böyle hazır duruyordu. Hava ne kadar da kavurucuydu, değil mi? Çok şükür ki şimdi sıcaklık biraz azalacak. Şu fırtınaya bakın."

Agatha gergin gergin çayını yudumlarken Vera'nın bir an önce yerine oturmasını diliyordu. Böylece tatsız konulara girip buradaki işini bitirebilecekti.

Agatha'nın sırtından ter damlıyordu. Vera bu odayı nasıl soğuk buluyordu acaba? Şöminede alevler çatırdamaya başladı.

Vera oturup bacak bacak üstüne attı ve açık bir merakla Agatha'ya baktı.

"Bayan Cummings-Browne," dedi Agatha. "Kocanızı öldürdüğünüzü biliyorum."

"Ah, gerçekten mi?" Vera duyduklarını komik bulmuş gibiydi. "Bunu nasıl yapmışım peki?"

"Bir süredir bunu planlıyordunuz," dedi Agatha ciddiyetle. "Zehirli kişi önceden pişirip okul dondurucusundaki hamur işlerinin yanına koydunuz. Kullanmak için fırsat kolluyordunuz. Ben de size o şansı verdim. Kocanızın, sizin yaptığınız kişlerden birini yiyip ölmesini doğal olarak istemezdiniz. Yarışma günü kişimi bırakacağımı söylediğimde beklediğiniz fırsat ayağınıza geldi. Benim kişimi diğer çöplerle birlikte atıp önceden hazırla-

dığınız kişi eve getirdiniz ve ısıtıp iki dilimini kocanıza akşam yemeği olarak bıraktınız. Eve döndüğünüzde ölüp ölmediğini kontrol ettiniz mi bilmiyorum.

"Sonrasında benim kişi Londra'dan aldığımı öğrendiniz. Siz açgözlü bir kadınsınız. Bunu biliyorum çünkü beni kandırarak hissedar olduğunuz o iğrenç restorana götürdünüz ve kabarık bir hesap ödettiniz. Kiş meselesinin gerçeği ortaya çıkınca da zavallı Bay Economides'dan para kopartabileceğinizi anlayarak hemen Londra'ya gittiniz ve onu dava edeceğinizi söylediniz. Onun mahkemeye bulaşmak istemeyeceğini düşündünüz tabii. Ama adam, kişi kendisinin yapmadığını ve Devon'daki kuzeninin dükkânından getirdiğini itiraf etti. Kuzeni kendi sebzelerini yetiştiriyordu ve Devon'da su baldıranı yetişmezdi. Bu yüzden polise, Bay Economides'ı affettiğinizi söyleyip şikâyette bulunmadınız. Su baldıranının nasıl bir şey olduğunu bilmediğinizi söylemiştiniz ama kütüphaneden, zehirli bitkilerle ilgili bir kitap almışsınız. Ayrıca Bay Jones'un bana verdiği bir fotoğrafa baktığımda geçmişte çiçek aranjmanlarınızın birinde su baldıranı kullandığınızı gördüm. Yani her şey böyle oldu!"

Agatha zafer kazanmış edasıyla çayını kafasına dikti ve Vera'ya meydan okur gibi baktı.

Vera'nın tek tepkisinin kalkıp şöminede alev alev yanan odunlara kömür eklemek olduğunu gördüğündeyse oldukça şaşırdı.

Sonra kadın tekrar oturup Agatha'ya baktı.

"Doğrusunu istersen haklısın Bayan Raisin." Konuşurken gök gürültüsünü bastırmak için sesini yükseltmişti. "O yarışmada hile yapmak zorundaydın, değil mi seni aptal sürtük? Evet, bu sayede biraz mali kazanç sağlayacağımı düşünmüştüm ve evet, o Yunan adamın mahkemeye başvurmayı reddetmesini umdum. Ama sonra Devon meselesini yumurtladı. Ney-

se ki onu öyle korkuttum ki kendisinin olduğu düşünülen kişi incelemedi bile. Bir an inceleyeceğini ve kişin kendisine ait olmadığını söyleyeceğini düşünerek korktum ama her şey yolunda gitti. Reg'in lanet zamparalıklarından gına gelmişti. Ama görmezden gelmeye çalışıyordum. Ta ki Maria Borrow denilen o kadın ortaya çıkana dek. Günün birinde kadın kapıma dayandı ve Reg'in onunla evleneceğini söyledi. Onunla! Zavallı, kaçık, ihtiyar kız kurusu. Ne büyük bir utançtı bu! Reg'in beni boşamayacağını biliyordum ama o Borrow karısı er ya da geç millete boşanacağımızı söyleyecekti. Buna izin veremezdim. Planımın işe yaramadığını sanmıştım, biliyor musun? Eve gelip ışıkların ve televizyonun açık olduğunu gördüm ama Reg ortalarda yoktu. Biraz rahatladım doğrusu. Daha önce de her şeyi açık bırakıp dışarı çıktığı zamanlar olmuştu. Bu yüzden ben de gidip yattım. Sabah bana onun öldüğünü söylediklerinde sebebinin ben olduğuma inanamadım. Hep onu öldürmenin hayallerini kurardım. Ama zehirli kişi pişirip seninkiyle değiştirmemin kafamda yaşadığım şeyler olduğunu düşündüm o an. Reg'in kalp krizinden öldüğünü söyleyeceklerini düşündüm. Sorun ne Bayan Raisin? Uyku mu bastırdı?"

Agatha başının döndüğününü hissediyordu. "Çay," dedi çatlak sesle.

"Evet, çay, Bayan Raisin. Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi? Eh, bir insanı zehirlemiş olan birinin evine ancak koca bir ahmak elini kolunu sallayarak gelip bir şeyler içer."

"Su baldıranı," dedi Agatha soluk almaya çalışırken.

"Ah, hayır tatlım. Sadece uyku hapı. Jones'a ve kütüphanedeki kadına gidip onlara ne sorduğunu öğrendim. Sonra seni Oxford'a kadar takip ettim. Önceki gece de arabanı bir yol kenarına park ettiğini görmüştüm. Sen giderken ben orada bekliyordum. Ben de Oxford'a gittim ve herkese her çeşit ilacı

verdiğini duyduğum bir sahte doktora başvurup adımın Agatha Raisin olduğunu ve uyuyamadığımı söyledim. İşte haplar bunlar." Vera elini elbisesinin cebine sokup bir şişe ilaç çıkardı. "Üstünde senin adın var."

Kadın ayağa kalktı. "Şimdi çiçek düzenleme yarışmasının broşürlerini yere yayıp kor halindeki bir kömürü üstlerine bırakıvereceğim. Herkese de kendini evinde gibi hissedip ben dönene kadar beklemeni söylediğimi anlatacağım. Sonra üzücü bir kaza yaşanacak. Buradaki her şey kolayca yanabilecek cinsten. Cenaze ateşin de aradan çıkacak yani. Bu uyku ilaçlarının kalanını çantana döküp mutfaktaki pencerenin önüne bırakacağım ve yangından kurtulmasını umacağım."

Cehennemde gibiyim, diye düşündü Agatha. Hareket edemiyordu. Ama görebiliyordu. Vera broşürleri yere atıp kaşlarını çatarak baktı, sonra mutfağa gidip bir şişe yemeklik yağ getirdi. Kâğıtların üzerine biraz yağ döktükten sonra şişeyi yine mutfağa götürdü. "Neyse ki ev sigortalı," dedi bunları yaparken.

Sonra pirinç maşayla şömineden bir kor aldı, broşürlerin üstüne bıraktı ve yerde için için yanmasını izledi. Ama daha fazla sabredemeyince bir kibrit çakıp kâğıtları ateşe verdi ve kapıya doğru geriledi. Şöminenin yanındaki rafta duran dergi yığını alev aldı. Vera odanın pencerelerini kilitlerken gülümseyerek, "Hoşça kal Bayan Raisin," dedi ve evden çıktı. Garaja yürürken omzunun üstünden baktı. Daha önceden perdeleri kapatarak önlem almıştı. Şimdi tek yapması gereken hızlıca oradan uzaklaşmaktı.

Agatha insanüstü bir çaba göstererek kımıldanıp bir parmağını boğazına soktu ve şiddetle kustu. Oturduğu koltuktan, alev alev yanmakta olan halıya düşmüştü. İnleyip hıçkırarak sürüklendi ve gürleyen ateşten uzaklaşıp mutfağa geçti. Vera ön kapıyı ki-

litlemişti, açmayı denemenin bir manası yoktu. Agatha güçsüz kalan bacaklarıyla mutfak kapısını tekmeleyerek kapattı. Kulaklarındaki gürültü sağır ediciydi. Dışarıda gök gürüldüyor, içeride alevler kükrüyordu.

Agatha halsiz ellerini tepeye uzatıp eviyeyi tutmaya çalıştı. Eviyelerde su olurdu. Musluğun arkasında da mutfak penceresi vardı. Belki de şirret kadın bu camı kilitlemeyi unutmuştu.

Fakat kusmuş olmasına rağmen Agatha'nın içtiği uyku hapı miktarı çok fazla olmalıydı. Vera'nın çaya ne kadar koyduğunu bilmiyordu. Gözleri kararırken son bir kez daha kalkıp pencereden bakmaya çalıştı. Ağzından ses çıkmasa da dudakları "yardım" der gibi açılırken sırt üstü yere düştü ve bilincini kaybetti.

"Bu Raisin denen kadın için neden mesaiye kaldığımızı anlayamıyorum Bill," diye homurdandı başkomiser. "Bayan Cummings-Browne'ın çiçek aranjmanında su baldıranı bulunması tamamen tesadüf olabilir."

"Adamı o kadının öldürdüğünden başından beri emindim," dedi Bill. "Bayan Raisin'e bu konuya karışmamasını söyledim çünkü başına bir şey gelmesini istemiyordum. Gidip Vera Cummings-Browne'a bu fotoğraftaki şeyi sormalıyız. Şu fırtına da ne şiddetli!"

Polis aracıyla Carsely'nin ana caddesinde yavaşça ilerliyorlardı. Bill ön camdan dışarıya baktı. O sırada çakan bir şimşek, caddedeki bir Range Rover'ı aydınlattı. Direksiyonun arkasındaki Vera Cummings-Browne'ın ürkmüş yüzü de şimşeğin ışığıyla ortaya çıkmıştı. Bill neredeyse hiç düşünmeden direksiyonu kırıp caddeyi kapattı.

"Ne oluyor be!" diye bağırdı Wilkes.

Vera arabasından inip ana caddeden ayrılan ara sokaklardan birine yönelerek koşmaya başladı. "Bu Bayan Cummings-Browne! Peşinden gidin," diye bağırdı Bill. Wilkes ve Dedektif Çavuş Friend telaşla araçtan indiler. Bill ise hızla inen yağmurun altında onların zıt yönüne, Vera'nın evine doğru koşmaya başlamıştı. Kadının evinin kapalı perdelerinin arkasında yangın olduğunu gösteren kırmızı bir parıltıyı gördüğünde kısık sesle küfretti.

Mutfak penceresi kapının hemen solundaydı. Bill pencereye gidip zorlayarak açmaya çalıştı ve Agatha Raisin'in beyaz yüzünün eviyenin üzerinde bir an görünüp kaybolduğunu fark etti.

Evin önünde, etrafı mermer taşlarla çevrili dar bir çiçek yatağı bulunuyordu. Bill bu taşlardan birini kaldırıp direkt olarak mutfak camına fırlattı. Böyle anlarda camın tamamı ancak filmlerde kırılıyor olmalıydı çünkü kendi taşı camda sadece çentikli bir delik açmıştı.

Bill bir taş daha alıp tüm öfkesiyle tekrar fırlattı ve içeri girebileceği kadar büyük bir delik açtı.

Mutfak zemininde yatmakta olan Agatha'yı kaldırmaya çalıştı ama ilk denemede çok ağır geldi. Yan odadaki alevlerin kükremeleri çok şiddetliydi. Bill hemen Agatha'yı ayağa kaldırıp kafasını eviyeye doğru ittirdi, ardından ayak bileklerini tutup kaldırarak camdan dışarı uzattı. Soluk soluğa kalmış halde kadını saçlarından tutarak kırık camların üzerinden aşağıdaki taşların üzerine ittirdi. Sonra, tam alevler kollarını mutfağa doğru uzatmaya başlamışken kendisi de camdan dışarı atladı.

Yağmur damlaları üzerlerine düşerken Bill bir süre Agatha'nın üstünde yattı. Köydeki kapılar açılıyor, insanlar koşarak yanlarına geliyorlardı. Bir kadının, "İtfaiyeyi aradım," diye bağırmasını dinlerken Bill ellerinin kanadığını hissetti. Agatha'nın da yüzünde kesikler oluşmuştu. Ama kadın nefes alıyordu. Hayattaydı.

BELONGS TO KARTUS TEAM

Agatha hastanede kendisine gelip sersemce etrafına bakındı. Her yanını çiçekler sarmıştı. Sonra bakışları yanında oturmakta olan Bill Wong'un Asyalılara has yüz hatlarına odaklandı.

Ve o dehşetli yangını hatırladı. "Ne oldu?" diye sordu zayıf bir sesle.

Yatağın diğer tarafından Dedektif Başkomiser Wilkes'in sert sesi geldi. "Neredeyse yanıp kül oluyordunuz, olan bu. Bill yetişip sizi kurtardı."

"Kilo vermeniz gerek Bayan Raisin," dedi Bill sırıtarak. "Ağır bir kadınsınız. Neyse, Vera Cummings-Browne'ın tutuklandığını duymak sizi mutlu eder sanırım. Hâkim karşısına çıkar mı bilinmez. Kafayı sıyırmış gibi. Çok aptalca ve tehlikeli bir şey yaptınız, Bayan Raisin. Oraya onu cinayetle suçlamaya gittiniz ve kadının hazırladığı çayı içtiniz, ha?"

Agatha yatakta doğrulmaya çalıştı. "Benim sayemde onu yakaladınız. Üstümdeki ses kayıt cihazında itirafını duymuş olmalısınız."

"Üstünüzde boş bir cihaz bulduk," dedi Bill. "Kahrolası cihazı açmayı unutmuşsunuz."

Agatha homurdandı. "Kadına nasıl itiraf ettirdiniz peki?"

Bill, "Şöyle oldu," diye başladı. "Bay Jones'u neden görmek istediğinizi merak ettim. Ondan bir fotoğraf aldığınızı öğrendim ve verdiği negatiften yeni bir fotoğraf bastırdım. Çiçeklerin arasındaki su baldıranını gördüm. Birkaç soru sormak için kadının evine gidiyorduk ki yolda onunla karşılaştık. Aracımızı önüne sürdüm ama o arabasından inip koşmaya başladı. Bay Wilkes onu yakalayınca da kendisini kaybedip yaptıklarını itiraf etti. Yangında ölseydiniz yaptıklarının hepsine değeceğini söyledi. Sizi yanan evden ben çıkardım."

"İlk başta kadından şüphelenmenize neden olan şey ne oldu?" diye sordu Wilkes huysuzca. "Fotoğraftaki küçük su baldıranı parçası yüzünden olamaz."

Agatha hızlıca düşündü. Ses kayıt cihazını çalıştırmamıştı. Kişin aslında Devon'dan geldiğini ya da Bay Economides'ın kuzeninin sakladıklarını polisin bilmesine gerek yoktu. Bu yüzden onlara okuldaki mutfakta ve kütüphanede bulduklarını anlattı.

"Bu gibi bilgileri direkt olarak bize bildirmiş olmalıydınız," dedi Wilkes yine ters bir sesle. "Sizi kurtarmaya çalışırken Bill'in elleri parça parça oldu. Siz de az daha ölüyordunuz. Son kez söylüyorum, soruşturma işlerini polise bırakın."

"Bir dahaki sefere böyle amatörce hareket etmem," dedi Agatha kızgınca.

"Bir dahaki sefere mi?" diye kükredi Wilkes. "Bir dahaki sefere diye bir şey *yok*."

"Kafamı karıştıran bir şey var," dedi Agatha. "Çayda neden uyku haplarının tadını almadım? Yani, hapları ezerek karıştırdıysa çay pütürlü olmalıydı."

"Oxford'daki bir şarlatandan, çok güçlü bir uyku ilacının jel kapsüllerini almış. O adam da sorguya alındı. İlacın tadı yokmuş. Kadın kapsülleri kesip çayınıza karıştırmış," dedi Wilkes. "Eve döndüğünüzde size birkaç soru daha sormak için uğrayacağım Bayan Raisin. Bir daha sakın dedektifçilik oynamaya kalkmayın. Bu arada, John Cartwright'ı da bulduk. Londra'daki bir inşaatta çalışıyormuş."

Adam bunları dedikten sonra ayaklarını vura vura gitti. Bill de, "Ben de gitsem iyi olur," dedi. Agatha, genç dedektifin bandajlı ellerini yeni fark ediyordu.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkürler," dedi. "Ellerin için üzgünüm."

"Ben de yüzünüz için," dedi Bill. Agatha ellerini yüzüne götürünce yara bantlarını hissetti. "Yanağınızdaki kesikte iki dikiş var. Ama sizi oradan kurtarabilmemin tek yolu camdan dışarı itmekti. Korkarım ki saçınızın da bir kısmını kopardım."

BELONGS TO KARTUS TEAM

"Ben görünüşüm hakkında endişelenmeyi bıraktım," dedi Agatha. "Ah, kedim. Ne zamandır buradayım?"

"Daha bir gece oldu. Ama komşunuz Bay Lacey'ye gittim, o da siz dönene kadar kediye bakmayı teklif etti."

"Çok iyi yapmışsın. Bay Lacey ne olduğunu biliyor mu?"

"Açıklamaya vaktim yoktu. Sadece kediyi verdim ve sizin bir kaza geçirdiğinizi söyledim."

Agatha'nın elleri yine yüzüne gitti. "Çok mu kötü görünüyorum? Saçımın kopan kısmı büyük mü? Burada ayna var mı?"

"Görünüşünüz hakkında endişelenmeyi bıraktığınızı sanıyordum."

"Tüm bu çiçekler kimden geldi?"

"Büyük olan Carsely Hanımlar Topluluğu'ndan. Küçük gül buketi Doris ve Bert Simpson'dan. Şu zarif kuzgunkılıcı çiçeği Bayan Bloxby'den. Şuradaki dev buket, Red Lion'ın sahibi ve müdavimlerinden. Şu işe yaramaz görünen de benden."

"Çok teşekkür ederim Bill. Şey… Bay Lacey'den bir şey geldi mi?"

"Nasıl gelebilir ki? Adamı tanımıyordunuz bile."

"El çantam buralarda mı? Berbat görünüyor olmalıyım. Pudramı, rujumu ve tarağımı bulmam lazım. Bir de bir Fransız parfümü olacaktı."

"Rahatlayın. Yarın taburcu olacaksınız. O zaman yüzünüzü istediğiniz kadar boyarsınız. Şu akşam yemeği davetini de unutmayın."

"Neyi? Ah, evet. Tabii ki gelmelisin. Önümüzdeki hafta olur. Belki de davalarından bazılarında sana yardım ederim."

"Hayır," dedi Bill katı bir sesle. "Bir daha herhangi bir suçu çözmeye çalışmayın." Sonra biraz yumuşadı. "Aslında bana bir iyilik yaptınız."

"Nasıl bir iyilik?"

"Boş zamanlarımda sizi takip ettiğimi itiraf etmeliyim. Yerel polisten de her şeyi bana rapor etmesini istemiştim. Sizin gibi ben de bu olayın kaza olduğuna inanmıyordum. Ama Wilkes davayı çözeceğime pek inanıyor sayılmazdı. Halktan birinin polise yardım edebileceğini itiraf etmektense ölmeyi tercih eder. Her neyse, şu akşam yemeğini ne zaman yiyoruz?"

"Önümüzdeki çarşamba olur mu? Akşam yedide."

"Tamamdır. Hadi uykuya dönün. Sonra görüşürüz."

"Şu anda Moreton-in-Marsh'ta mıyız?"

"Hayır, Mircester Genel Hastanesi'ndeyiz."

Bill gittikten sonra Agatha yatağın yanındaki dolabı karıştırıp el çantasını buldu ve hapların alınmış olduğunu fark etti. Pudra kutusunu açıp aynada kendisine baktığında dehşet dolu küçük bir çığlık attı. Korkunç görünüyordu.

"Baksana!" Agatha yan tarafındaki yatağa baktı ve Bayan Boggle'a çok benzeyen yaşlıca bir kadının yattığını gördü. "Ne yaptın sen?" dedi kadın hırslı bir şekilde. "Bir sürü polis vardı."

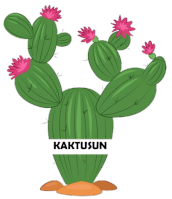
"Onlar için bir dava çözdüm," dedi Agatha böbürlenerek.

"Hikâye," dedi korkunç ihtiyar. "O yatağa son yatan kadın da kendisini İskoç Kraliçesi Mary zannediyordu."

"Kapa çeneni," diye hırladı Agatha. Bir yandan da aynaya bakıyor ve yara bantlarının onu kahraman gibi gösterip göstermediğini düşünüyordu.

Gün bitmek bilmiyordu. Yatakların ayakucundaki televizyonda bir dizi bitip bir yenisi başlıyordu. Kimse Agatha'ya telefon etmedi. Bayan Bloxby bile.

Eh, buraya kadarmış demek, diye düşündü Agatha karamsarca. *Neden zahmet edip de çiçek gönderdiler o zaman? Herhalde öldüğümü düşündüler.*

13

Ertesi gün, bir ambulansla evine gönderileceği söylendiğinde Agatha mutlu oldu. Eve ambulansla gitmesi tüm köyü ayağa kaldırır ve onu fark etmelerini sağlardı.

Gönderilen çiçeklere konulmuş notları Cotswolds anısı olarak saklamak için aldı. Sanki köyde kalacakmış gibi Bill'e davalarında yardım etmeyi teklif etmesi ne tuhaftı. Hemşireye çiçekleri çocuk servisine götürmesini söyledikten sonra giyinip aşağı inerek ambulansı beklemeye başladı. Girişte gazete satan bir dükkân görünce birkaç yerel gazete aldı ama Vera Cummings-Browne'ın tutuklanması hakkında bir haber göremedi. Belki de haber yapılamayacak kadar geç olmuştu.

Agatha, hastanedekilerin "ambulans" dedikleri şeyin, ihtiyar hastaları evlerine götürmek için kullanılan minibüs olduğunu gördüğünde hayal kırıklığına uğradı. İhtiyarların zar zor araca binmelerini izlerken, *yaşlı insanların görüntüsü bile neden beni sabırsızlandırıp acımasızlaştırıyor bilmiyorum*, diye düşündü. *Eski halime dönecek gibiyim.* Kendisini, minibüse binmekte güçlük çeken ihtiyar bir adama yardım etmek için kalkmaya zorladı ama adam ona pis pis baktı. "Ellerine hâkim ol," dedi. "Senin gibileri iyi bilirim ben."

Hepsi kadın olan ihtiyar yolcular kahkahalara boğulurken, "Ne adamsın Arnie," gibi şeyler söylediler. Birbirlerini çok iyi tanıyormuş gibiydiler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Açık mavi gökyüzünde pamuk gibi bulutların süzüldüğü sakin, serin bir gündü. Agatha'nın yanındaki kadın, bastonuyla ayak parmaklarına bastırarak onun dikkatini çekmeye çalıştı. "Sana ne oldu?" diye sordu yara bantlarıyla dolu yüzünü inceleyerek. "Kocan mı dövdü?"

"Hayır," dedi Agatha buz gibi bir sesle. "Polis için bir cinayet davasını çözüyordum."

"Hep içkiden oluyor," dedi ihtiyar. "Benimki bardan eve gelir ve beni öldüresiye döverdi. Ama artık ölü. Erkekler hakkında olumlu bir şey varsa, o da bizden önce ölmeleri."

"Ben hariç tabii," dedi Arnie. "Yetmiş sekiz yaşındayım ama hâlâ kudretliyim."

Yine kıkırtılar yükseldi. Agatha'nın cinayet davası çözmekle alakalı duyurusu unutulmuştu bile. Bir mezraya geldiklerinde minibüs tembelce yavaşlayıp durdu ve Agatha'nın yanındaki kadına inmesi için yardım edildi. Kadın dönüp Agatha'ya baktı ve veda ederken, "Kocanı korumak için hikâyeler uydurma. Ben öyle yaptım. Ama artık zaman değişti. Eğer seni dövüyorsa onu polise şikâyet et."

Diğer kadınlar da buna katıldıklarını gösterir gibi mırıldandılar.

Otobüs hareket etti ve yaşlıların tek tek evlerine bırakıldığı bir Cotswolds turu başladı.

Sona kalmış olan Agatha, otobüs yavaş yavaş Carsely'ye girerken kendisini kirlenmiş ve bitkin düşmüş hissediyordu. "Ne tarafa?" diye bağırdı şoför.

"Buradan sola," dedi Agatha. "Sol taraftaki üçüncü ev."

"Bir şeyler oluyor," diye seslendi şoför bu sefer. "Büyük bir karşılama töreni var gibi. Savaştan falan mı geliyorsun?"

Ambulans, Agatha'nın evinin önünde durunca büyük bir alkış koptu ve müzik grubu "Hello Dolly" parçasını çalmaya başladı. Bütün köy oradaydı. Kapısının üstüne asılmış olan eğreti pankartta EVE HOŞ GELDİN yazıyordu.

Bayan Bloxby ona ilk sarılan oldu. Sonra Carsely Hanımlar Topluluğu üyeleri, onların ardından da bar sahibi Joe Fletcher ve bar müdavimleri sarıldı.

Yerel fotoğrafçılar deklanşörlerine basmakla meşguldüler. Muhabirler de röportaja hazır bekliyorlardı.

"Herkes içeri girsin," dedi Agatha. "Size her şeyi anlatacağım."

İnsanlar hemen içeri doluştular. Zehirli Kiş Davası'nı nasıl çözdüğünü anlatırken kalabalık yemek odasına ve mutfağa kadar taşmıştı. Agatha olayları süsleyip abartarak anlatıyordu. Cesur Bill Wong'un onu yangından nasıl kurtardığını "kıyafetlerinin nasıl alev alıp ellerinin parça parça olduğunu" tüm canlılığıyla aktardı.

"Büyük cesaret örneği," dedi. "İngiliz polis kuvvetlerinde ne kadar iyi adamlar olduğunu gösteriyor."

Bazı muhabirler defterlerine hızlı hızlı bir şeyler karalıyor, çağa daha çok ayak uydurmuş olanlarsa ses kayıt cihazları kullanıyorlardı. Agatha bu sefer kesin ulusal haberlere çıkacaktı. Ya da en azından Bill Wong çıkardı. Son zamanlarda yozlaşmış polislerle alakalı kötü haberler çıkıp duruyordu ama gazeteler, İngilizlerin cesur polis hikâyeleri okumaya bayıldığını çok iyi bilirdi.

Yandaki evin ön bahçesinde James Lacey merakla yanarak dikiliyordu. Agatha'nın ziyaretinden sonra papaz evini arayıp Bayan Bloxby'ye, köyde bu şekilde karşılandığı için minnettar olsa da kesinlikle yalnız bırakılmak istediğini söylemişti. Kendi başına olmaktan hoşlanıyordu. Kırsal kesime taşınma sebebi

BELONGS TO KARTUS TEAM

sessizlik ve sakinlik bulmaktı. Bayan Bloxby de kendisinden rica edileni hemen yerine getirmişti. Şu anda da Agatha'nın dönüşü için yapılan hazırlıkları izlemiş olsa da onun ne yaptığını hâlâ bilmiyordu. O tarafa geçip birilerine sormak istiyordu ama bunu yapmaktan utanıyordu çünkü rahat bırakılmak istediğini kendisi söylemişti. Köyde yaşananlarla ya da yaşayanlarla ilgilenmediğini söylediğini de hatırlıyordu.

Sonra Agatha'nın hayranları teker teker ayrılmaya başladı. Doris Simpson sona kalanlardan biriydi. Kadın, elindeki büyük paketi Agatha'ya verdi.

"Aa, bu nedir Doris?" diye sordu Agatha.

"Bert ve ben, bize verdiğin cin cüceye bakıyorduk da," dedi kadın ciddi bir sesle. "Böyle şeyler çok pahalıdır. Hem zaten bizim bahçemizle pek ilgimiz yok. Bunu beğenerek aldığını düşündük ve sana geri vermeye karar verdik."

"Bunu kabul edemem," dedi Agatha.

"Etmek zorundasın. Kendimizi kötü hissederiz bak."

Temizlikçi kadının çelik gibi bir iradeye sahip olduğunu bilen Agatha sonunda, "Teşekkürler," dedi zayıf bir sesle.

"Başka bir isteğin var mı?" diye sordu Joe Fletcher, kapı eşiğinden.

Agatha ani bir kararla, "Evet, var," dedi. "Şu satılık tabelasını indirin."

Sonunda hepsi gittiler. Agatha oturdu; birden bir titreme gelmişti. Vera'nın evinde yaşadıklarının bütün dehşeti birden üzerine çökmüştü adeta. Üst kata çıkıp sıcak bir banyo yaptı ve üzerine bir gecelikle mavi renkli, eski, yün bir sabahlık geçirdi. Ardından aynada kendisine şöyle bir baktı. Kafasının ön kısmında, Bill'in saçlarını kopardığı yerde kızarmış bir boşluk vardı. Merkezi ısıtma sistemini açıp odunları ateşe attı ve bir

kibrit çaktı. Sonra ürpererek kibriti söndürdü. Uzun bir süre ateş görmeye katlanamayacaktı.

O sırada kapı yavaşça tıklatıldı. Hâlâ titremekte olan Agatha sabahlığını üzerine sıkıca sararak kapıyı açmaya gitti. James Lacey, yavru kedi ve kum kabıyla karşısında duruyordu.

"Bill Wong, siz yokken kediye bakmamı rica etti," dedi adam, Agatha'yı şüpheyle süzerken. "Eğer iyi değilseniz bir gün daha bakabilirim."

"Hayır, hayır," diye geveledi Agatha. "İçeri gelin. Bill kediyi buradan nasıl almış acaba? Tabii ya, anahtarları hastanede çantamdan almış olmalı. Size de teşekkür ederim."

O sırada Agatha aynada kendisini gördü. Ne kadar berbat görünüyordu! Yüzünde bir gram makyaj yoktu!

Kediyi oturma odasına götürüp sepeti açtı, sonra kum kabını mutfağa koydu. Geri döndüğünde James koltuklardan birine oturmuş, Doris'in geri getirdiği büyük cin cüceye düşünceli bir şekilde bakıyordu. Agatha'nın paketini açıp kahve sehpasına koyduğu cin cüce tıpkı minibüsteki yaşlı Arnie gibi pis pis bakıyordu.

"Cin cüce ister misiniz?" diye sordu Agatha, Bay Lacey'ye.

"Yok, teşekkürler. Sıra dışı bir oturma odası aksesuarı."

"Benim değil o. Geçenlerde…"

O anda kapı güm güm vuruldu. Agatha kısık sesle bir küfür savurup kapıyı açmaya gitti ve Midlands Televizyon ile BBC'nin geldiğini gördü. "Daha sonra gelemez misiniz?" dedi yalvarır gibi, özlem dolu gözlerle oturma odasına bakarak. Ama sonra polis aracının da evin önüne yanaştığını gördü. Dedektif Başkomiser Wilkes gelmişti.

Televizyoncular, hikâyenin köylülerin duyduğundan çok daha süslü bir versiyonunu dinlediler. Dedektif Başkomiser

Wilkes de röportajında, halkın böyle meseleleri polise bırakması gerektiğini, Bayan Raisin'in neredeyse ölüyor olduğunu, en iyi dedektiflerinden birinin de neredeyse hayatını kaybediyor olduğunu söyledi. Agatha, bu haberi yaparken adamın yorumlarının çoğunu kesip sadece neredeyse en iyi dedektiflerinden birini kaybettiğini söylediği kısmı yayımlayacaklarını tahmin ediyordu. Herkes bir kahraman görmek istiyordu ve Bill Wong da o kahramandı. James Lacey tüm bunların arasında bir şekilde evden çıkıp gitmişti. Televizyoncular Bill Wong'u bulmak için aceleyle Mircester'a yollandıktan sonra bir kadın polis memuru araçtan ses kayıt cihazını getirdi ve Wilkes sorgusuna başladı.

En sonunda onlar da gittiler ama telefon durmaksızın çalıyor, ulusal haber kuruluşları yerel habercilerden aldıkları hikâyelere yeni bir şeyler eklemesini istiyorlardı. Saat on birde telefon sustu. Agatha kediyi besledikten sonra yatağa götürdü ve o ayaklarının üstünde yatıp kısık sesle mırlarken, *ona bir isim bulmalıyım*, diye düşündü uykulu bir şekilde.

Aşağıdaki telefon yine çaldı. "Yine ne var?" diye homurdandı Agatha yüksek sesle. Kediyi nazikçe ayağından indirirken neden yatak odasına da telefon bağlatmadığını merak ediyordu. Alt kata inip ahizeyi kaldırdı.

"Aggie!" Arayan Roy'du. Sesi heyecan doluydu. "Ulaşamayacağım sandım. Seni televizyonda gördüm."

"Ah, öyle mi?" dedi Agatha. Sonra bir ürperti hissetti. "Seni yarın arasam olur mu Roy?"

"Bak hayatım, o köyde insan Londra'da olduğundan daha iyi tanınıyor. Aklıma geldi, belki yarın televizyoncular yine gelirler. Ben de yarın arabaya atlayıp oraya geleyim diyorum. Sen de onlara, gizemi çözmende sana nasıl yardımcı olduğumu anlatırsın. Bay Wilson'a telefon ettim, o da harika bir fikir olduğunu söyledi."

"Roy, bu hikâye yarına unutulmuş olacak. Bunu sen de biliyorsun ben de biliyorum. Bırak da uyumaya gideyim artık. Bir süre misafir kabul edemeyeceğim."

"Habercilere benden de bahsedersin sanıyordum aslında," diye yakındı Roy. "Seninle Ancombe'a giden kimdi? Bütün gazetelere telefon edip konuştum ama benden bir şey kabul etmiyorlar. Ancak sen benim hakkımda bir şey söylersen kabul ederlermiş. Bu yüzden onları ara da bir güzellik yap bana."

"Ben yatmaya gidiyorum Roy. Bu kadar. Bitti."

"Sahne ışıkları sadece kendine dönsün isteyen bencil bir şıllık mı oldun çıktın şimdi?"

"İyi geceler Roy." Agatha ahizeyi yerine koydu. Sonra telefonun fişini prizden çıkardı.

"Şu Raisin denen kadınla tanışmak istiyorum," dedi James Lacey'nin kız kardeşi Bayan Harriet Camberwell, bir hafta sonra. "Yalnız kalmak istediğini biliyorum. Ama meraktan öleceğim burada. Payın büyük kısmını şu Wong adlı dedektife verdiler ama davayı çözen o kadındı, değil mi?"

"Evet, sanırım oydu Harriet. Ama kadın çok tuhaf biri. Kahve sehpasında süs olarak bahçe cin cücesi var, biliyor musun? Sokakta yürürken hep kendi kendine mırıldanıyor."

"Ne kadar tatlı. Onunla kesinlikle tanışmalıyım. Git de çay içmeye davet et hadi."

"Bunu yaparsam kocanın yanına dönüp beni rahat bırakacak mısın?"

"Tabii ki. Hadi gidip getir onu. Ben de çay ve sandviç hazırlayayım."

Hâlâ neredeyse canlı canlı yanacak olmanın sebep olduğu şokun etkisinde olan Agatha, bir süredir James'i görmek için

uğraşmıyordu. Kesiklerinin iyileşmesini, saçlarının tekrar çıkmasını bekliyordu. İşte o zaman oturup bir harekât planı yapacaktı.

Fırtınalı günlerden sonra havada güzel bir ılıklık vardı. Agatha pencerelerle kapıları açmıştı ve bol pamuklu elbisesiyle mutfak zeminine yatmış, alüminyum folyodan toplarla kediyi oynatıyordu. O anda içeri James girdi.

"Kapıyı çalsaydım keşke," dedi adam tuhaf bir tavırla. "Ama açıktı." Agatha aceleyle ayağa kalkmaya çalıştı. "Bir fincan çay içmeye gelir misiniz diye soracaktım da."

"Üstümü değiştirmem lazım," dedi Agatha telaşla.

"Kötü bir zamanda geldim sanırım. Başka bir gün içeriz o halde."

"Hayır! Şimdi gelirim," dedi Agatha, adamın kaçmasından korkarak.

Birlikte adamın evine doğru gittiler. Agatha koltuğa yerleşmiş, James Lacey'nin mutfak kapısına dönmüş profiline hayranlıkla bakıyordu ki zarif bir kadın, elinde çay tepsisiyle içeri girdi.

"Bayan Raisin. Bu Bayan Camberwell. Harriet, hayatım, bu Bayan Raisin. Harriet sizin maceralarınızı dinlemeyi çok istiyor Bayan Raisin."

Agatha kendisini küçücük ve sönük hissediyordu. Zaten Harriet Camberwell gibi kadınlar onun hep böyle hissetmesine neden olurdu. Kadın uzun boyluydu; en az James kadar uzundu hem de. İnce bir vücudu, düz bir göğsü, dik omuzları, üst sınıftan ve akıllı biri olduğunu belli eden bir yüzü ve gülen gözleri vardı. Pamuklu elbisesinin terzi elinden çıkma olduğu, saçlarının yüksek bir meblağ karşılığı şekillendirildiği belliydi.

Agatha konuşmaya başladı. Köylüler maceralarının bu sıkıcı versiyonunu dinleseler hayrete düşerlerdi. Hikâyesini kısaca an-

latırken bir fincan çay içecek, bir tane de sandviç yiyecek kadar orada kaldı. Sonra kalkıp evine gitti.

Neyse ki Bill Wong akşam yemeğine gelecekti. *Böyle küçük şeyler için müteşekkir ol*, diye hatırlattı Agatha kendisine sertçe. Ama James Lacey'yi çok fazla düşünüyordu ve artık günleri canlanmış, renklenmişti. Yine de evine misafirliğe gelenin Bill Wong olmasına üzülmemeliydi.

Üstünü değiştirip saçlarını ve makyajını yaptı ve açık artırma günü giydiği elbiseyi giydi. Akşam yemeği —bu seferkini Bayan Bloxby'den öğrenmişti— basit olacaktı: Izgara biftek, fırında patates, taze kuşkonmaz, taze meyve salatası ve krema. Kutlama için de bir buz kovasının içine şampanya koymuştu; Bill Wong'un dedektif çavuşluğa yükselmesini kutlayacaklardı.

Akşam yedide kapıya gelen Bill yenilenmiş, daha zayıf bir adamdı. Televizyonda tombul halini gördüğünden beri formuna dikkat etmeye çalışıyordu.

Bill sağdan soldan konuşurken Agatha'nın minik gözlerindeki hüznü fark etti. Kadın canlılığını kaybetmiş gibiydi. Neredeyse hayatını kaybedecek olması onu fazlasıyla etkilemiş olmalıydı.

Agatha'nın muhabbete fazla katılmadığını fark eden Bill, konuyu değiştirip onu eğlendirmek istedi. "Ah, bu arada," dedi biftekleri ızgaraya koyarken. "Yeni komşun köyde kalp kırmasıyla ünlenmiş. Bayan Bloxby'yi arayıp sert bir dille yalnız bırakılmak istediğini söylemiş. Sonra Carsely kadınları ondan uzaklaşınca evine şık bir hanım misafir gelmiş. Harvey's'e gittiklerinde Bay Lacey onu millete Bayan Camberwell olarak tanıtmış. Ona "hayatım" diyormuş. Birbirlerine çok yakışıyorlarmış. Bayan Mason hemen zaten onun tuhaf bir adam olduğunu düşündüğünü ve o pastayı da arkadaşça götürdüğünü söylemiş… Sonra ne olmuş, biliyor musunuz?"

"Ne?" dedi Agatha tersçe.

"Size geçenlerde eziyet çektiren Bayan Boggle da hemen orada, Harvey's'in ortasında adamın karşısına geçip Bayan Camberwell'le evlenmeye niyeti olup olmadığını sormuş. Herkes kadının bir dul olduğunu düşünüyormuş çünkü. Bay Lacey de şaşkınlıkla, 'Ne demeye kendi kardeşimle evlenecekmişim?' demiş. Anladığım kadarıyla şimdi Carsely kadınları, adamın Bayan Bloxby'ye dedikleri yüzünden ona yaklaşamasalar da bir parti ya da akşam yemeği düzenleyerek onu evlerine çekmeyi planlıyorlarmış." Bill bir kahkaha attı.

Agatha ona döndü. Yüzüne birden renk gelmişti. "Şampanyayı açmayı unuttuk! Kutlama yapmalıyız!"

"Neyi kutlayacağız?" diye sordu Bill ani bir şüpheyle.

"Tabii ki senin terfini. Akşam yemeği de birazdan hazır olur."

Bill şampanyayı açıp ikisine de birer kadeh doldurdu.

"Yemekten önce yapmamı istediğiniz bir şey var mı Bayan Raisin? Masayı kurayım mı?"

"Hayır, masa hazır. Ama istediğim bir şey var. Bana artık Agatha demeye başlayabilirsin mesela. Ah, bir şey daha var. Ön bahçede bir tabela var. Yanında da bir balyoz duruyor. Tabelayı yere çakabilir misin?"

"Tabii. Yine satılık tabelası değil, değil mi?"

"Hayır. Eve isim veriyorum. Herkesin buraya Budgen'in evi demesinden bıktım. Bu ev bana ait."

Bill bahçeye çıkıp tabelayı kaldırdı ve balyozla yere çaktı. Sonra gerileyerek ona hayranlıkla baktı.

Beyaz zemin üstüne kahverengi harflerle RAISIN'IN EVİ yazılmıştı.

Bill sırıttı. Demek Agatha, Carsely'de kalıcıydı.

